

IV. Pontosabb kép a múlttól

1. XV. századi világnézet.

Nemzetek múltjába vájkálni nagyon kényes dolog, de olyan hatalmak múltját feltárni, akik még ma is a világ sorsát irányítják, olyan, mint darázsfaszket bolygatni. Azonban azt látjuk, hogy a világ a vesztébe rohan, és ennek a megállítása csak is az igazság megismerésén keresztül lehetséges, még akkor is, ha az igazság megismerése néha fájdalmat okoz. A betonba zárt történelmi írások betonfalai kezdenek repedezni. Egy megrogyott építményt csak úgy lehet megmenteni, ha a javítást az alapoktól kezdjük. Vissza kell menni az eredeti történelmi forrásokig. Sajnos ezek zöme meg lett semmisítve. Azon kevesek, amelyek előkerültek valahonnan, nem régiek, mint a 16. században íródtak. Ezek szerzői habár hivatkoznak régebbi írásokra, de látni lehet, hogy hatalmi érdekek mentén íródtak. Jó lenne megkeresni a kéziratokat, ugyanis a 16. század előttről csak ilyenek léteztek. Ezek vagy hétpecsétes zár alatt vannak, vagy megsemmisítették őket.

A XV. századi világnézetet (ez Mátyás király kora) a következő című könyvből vesszük szemügyre: „Minden nemzet szokásai, törvényei, rítusai, sok híres írótól Joanne Boemo által nemrég felfedezve és összegyűjtve.”²⁸⁷

Ez a könyv is a 15. századi nagyhatalmi történelemformálásnak az egyik példánya. A felsorakoztatott „tények” zöme hamis, de akinek esze van, azonnal láthatja, hogy milyen céllal íródtak.

Mint bármelyik régi történelmi írás, a teremtéssel kezdődik, aztán jön az özönvíz, a népek újra szaporodnak, a nyelvek szétválnak.

Aethiopia (Etiópia)

„Azt mondják, hogy a halandók közül az etiópok voltak az elsők, mivel az etióp föld a legközelebb állt a csillagokhoz, így a leghamarabb kezdett kiszáradni, mivel (az özönvíz után) a föld mindenütt vízzel borított volt.”²⁸⁸

„A halandók közül a legrégebbiek az etiópok.”²⁸⁹

Mivel az özönvíz-elméletnek nagyon sok támadható pontja van, ezért ezt az érvet nem lehet elfogadni. Ennek a mesének van valami más mondanivalója, és pedig az az állítás, hogy az akkori felfogásban a műveltség Etiópiából indul. Tudjuk, hogy abban az időben a műveltség szorosán a valláshoz volt kötve, és úgy tűnik, hogy a zsidó vallás Etiópiából származik. Erre abból is lehet következtetni, hogy az etiópok állítása szerint a frigyláda egy etiópiai templomban van

²⁸⁷ „Omnium gentium mores, leges, et ritus, ex multis clarissimis rerum scriptoribus, á Ioanne Boemo Aubano Teutonico nuper collecti, et novissime recogniti.” (Boehme, 1542.)

²⁸⁸ „Aethiopes omnium mortalium primos fuisse dixerunt, hac coniectura usi, quod Aetiopicum solum ante omnes terras syderis propinquitate intepescere coepisset, quum terra esset ab initio uliginosa.” (Uo. 3.)

²⁸⁹ „Mortalium vetustissimi Aetiopes.” (Uo. 5.)

elrejtve, más ősi zsidó iratokkal együtt. Ide nem engednek be senkit. Tény az, hogy habár a frigyláda a zsidók legfontosabb ereklyéi közé tartozik, jelenleg eltűntnek van nyilvánítva.

„A nagyjaink úgy tudták, amint Orosius erről beszámol, hogy a föld háromszög alakú, amit az óceán vesz körül. A föld három része Afrika, Ázsia és Európa. Afrikát Ázsiától a Nílus választja el, amely Etiópiába nyúlik délre, Egyiptomon folyik keresztül és csodálatos termékenységét kölcsönöz neki az áradásaival... Ázsiát Európától a Tanaisz választja el.”²⁹⁰

„Etiópiának két része van, egy ázsiai és egy afrikai. Az egyik része, amit ma Indiának mondanak, kelet felé a vörös barbár tengerig ér, észak felé Líbia és Egyiptom határolja, nyugat felé Líbia déli része. Etiópia másik fele nagyobb és dél felé nyúlik, ennek a népét Vulkán fiainak hívják az etiópok Plinius és a görögök szerint is, az égett fekete kinézésük miatt.”²⁹¹

„Az emlékezet szerint náluk (etiópok) vezették be először az istentiszteletet és a szakrális ceremóniát. Kétféle irodalom létezett, profán és szakrális. A szakrális, papok által íródott, csak nyomokban maradt meg... A fanatikus papokból választják a királyaikat.”²⁹²

Vajon hová tűnhetett el a szakrális irodalom? Ugye, nem nehéz kitalálni?

„Amint mondatott, a királyt, és aki a társadalomban érdemeket tudott felmutatni a király után, istenként tisztelték.”²⁹³

„A papok nőülhettek... A legnagyobb tiszteletnek örvendő apostol Etiópiában Szent Tamás... Az etiópok harci fegyverei: lándzsa, pajzs, sisak.”²⁹⁴

Thracia (Trákia)

„Trákia, melyet ma Romániának hívnak, Európának olyan régiója, amelyet Szkitia részeként tartanak számon, és Makedónia után észak felől az Iszter, kelet felől a Pontusz, dél felől pedig az Égei tenger határol. A valamikori híresebb városai: Apolophama, Enos, Nicopolis, Bizantium, amelyet később Konsztantin császárról Konstantinápolynak mondtak, Perynthos, Lysimachia, Caliopolis. Folyók: Hebrus, Nestos, Strimon. Hegyek: Hemus, Rhodoe és Orbelos. Az itt élő emberek vadak, edzettek és olyan nagy a számuk, hogyha egy birodalomba tömörülne Hérodotosz véleménye szerint, legyőzhetetlenek volnának, de amilyen büszkék, ésszel fel nem fogható, hogy miért ilyen gyengék.”²⁹⁵

²⁹⁰ „Maires nostri, ut refert Orosius, totius terrae circum Oceanum limbo circumseptum triquetre esse figurae statuere: eiusque tres partes, Aphricam, Asiam, et Europam. Aphricam ab Asia determinat Nilus, qui a meridie in Aethiopia diffunditur, et Aegyptum perlabens, ac mirabili foecunditate irrigans ostiis non minus septem mari infunditur... Asiam ab Europa Tanais fluvius separat, a septentrione in mediam fere paludem Maeotidem defluens, cum Ponto reliquum Asiae ab Europa dividit.” (Uo.)

²⁹¹ „Aethiopia duplex regio est, Asiae et Aphricae, altera que et hodie India dicitur, ad orientem solem rubro et barbarico mari alluitur, ad septentrionem Libyie et Aegypto contigua, ad occasum interiorem habet Libyam ac reliqua parte, qua austro iacet obversa. Alteri iungitur Aethiopiae que maior est et australior, sic appellata ab Aethiopo Vulcani filio, qui illi presuit, ut Plinius ait, vel a Graeci aido cremo aspectus, quod solis vicinitate torreat.” (Uo.)

²⁹² „Primo deorum cultum apud eos institutum memorant, primasque sacrarum ceremonias. Duplicem literarum usum, ut que sacre dicerentur sacerdotibus duntaxat note essent... Rex ex sacerdotibus phanaticus eligerunt.” (Uo. 6.)

²⁹³ „Regem ut dictum est et eum qui de civitate meritis sit, secundum post Regem ut deos venerantur.” (Uo. 7.)

²⁹⁴ „Sacerdotes coniugati sunt... Thomae apostoli in Aethiopia summa veneratio... Arma bellica Aethiolorum: Arcu in bello utuntur, conto, lorica, galea.” (Uo.)

²⁹⁵ „Thracia, que hodie Romania appellatur, Europae regio est, inter partes Scythiae computata, Macedoniam sequitur, a septentrione Istrum habet, ab oriente Pontem ac Propontidem, a meridie Aegeum mare... In ea quondam urbes celeberrime fuere Apolophama, Enos, Nicopolis, Bizantium, que postea a Constantino Constantinopolis dicta est, Perynthos, Lysimachia, Caliopolis, Amnes Hebrus, Nestos, Strymon. Montes Hemus, Rhodope, et Orbelos. Homines habet feros, asperos et numerosos adeo ut si aut unius Imperio regerentur aut idem sentirent, ut historie pater opinatur Herodotus: inexpugnabiles forent, et omnium gentium multo validissimi: sed quia arduum hoc illis est, et nulla ratione contingere potest, ideo imbecilles sunt.” (Uo. 66-67.)

„A fegyvereik, amint Hérodotosz leírja a Dáriusz hadjáratában, ezek: Rókabőrből készített sisakot, különböző kabátokat, öszvér bőrből készült cipőt és térdvédőt viseltek. Félelmetesek az íjhasználatban, amiben nagyon jártasak. A szkitákkal egy nyelvet beszéltek. Plinius írása szerint ötven stratégiai egységre osztódtak. De azt a Trákiát, amelyet valaha Gétíanak mondtak, ahol Dárius Hidaspis fia elesett, ma *Valachiának hívják, Flaccus római népe* után. Ugyanis a rómaiak miután legyőzték és megsemmisítették a gétákat, egy bizonyos Flaccus nevű vezért küldtek ide kolóniát alkotni. Ennek a neve után szóromlás miatt kapta a kolónia a Valachia nevet.”²⁹⁶

„Ezt az elképzelést támasztja alá a római nyelv, amit mai napig is használnak az itt élő népek, habár már annyira romlott a nyelv, hogy a római emberek sem értik... A szakrális rítus görögkeleti. (Azt már nem meri megemlíteni, hogy a ceremónia nyelve szlavón, mert ez már nem illik bele az elképzelésbe.) Később a dákok elfoglalták ezt a földet, kiknek a neve után ezt Dácsiának nevezték, ma teutonok, székelyek és valachok lakják. A teutonok erős emberek, akiket Nagy Károly Szászországból hozott ide, és akik hét várat építettek, amelyek után a terület az anyanyelvük szerint a Siebenbürgen nevet kapta. A székelyek a magyarok közt a legrégebbiek, akik Szkitiából jöttek ki, és az itteniekkel szövetséget kötöttek. A valachoknak két csoportjuk van, a dragulok és a danok vagy davok. Mert a géte és a davi szolganevek, akik Görögországból jöttek ki. Miután a törökök benyomultak a dragulok és a danok földjére, a dánokat a megsemmisítésig irtották. Hunyadi János vitéz ember végül a dánok segítségére sietett és az ellenségtől visszafoglalta a földet, amit el is sajátított. A valachok foglalkozása köztudottan a pásztorkodás, ami a származásukra is utal. Valachiát nyugatról Erdély határolja, keletről a Fekete-tenger, északról Oroszország, délről pedig az Iszter, amely mellett télen mindig kóbor népek húzódnak meg a puszta ég alatt.”²⁹⁷

Vegyük észre, hogy itt a szekeret a lovak elé fogták. Előbb a rómaiak legyőzik a gétákat, kolonizálják a területet, majd csak ezután jöttek a dákok valahonnan, „elfoglalták ezt a földet, kiknek a neve után ezt Dácsiának nevezték”. Ugyanez áll Sebastian Münster írásában a 989. oldalon.²⁹⁸

Vajon kik voltak ezek a dákok a szerző szerint? Hát, ha figyelembe vesszük Sebastian Münster írását, akkor rájövünk, hogy ezek a dákok germánok akartak lenni:

„Dácsia, amelyet az ókorban így neveztek, feloszlik Erdélyre, Szerbiára, Bulgáriára és Valachiára. Erdélyt Hétvárnak is nevezik vagy Zipcerföldnek, ahol a géták és a triballok laktak. Dácsiát Marmarisszának (Mármaros) is mondják, mely a Kárpátokban található, ahonnan a Tibiscus (Tisza) folyó ered, ahol annyi só t bányásznak, ami egész Szkitiát el tudná látni sóval.

²⁹⁶ „Armatura qua (ut Herodotus scribit) in Dariana expeditione usi sunt, talis erat: E pelle vulpina cassides gestabant, tunicis induti, et insuper circumdati variis sagulis, pedibus et tibiis indutis caliga e pellibus hinnulorum, iacula peltas et pugiunculos, arcu valde pugnaces sunt et exercitatissimi, quem apud se repertum volunt. Una cum Scythia lingua utebantur. Scribit Plinius totam Thraciam in quinquaginta stratageas dividi solitam. Sed ea Thraciae pars que Gethica olim dicebatur, ubi Darius Hidaspis filius pene periit, hodie Valachia appellatur, á Flaccis Quiritum gente. Romani enim Gethis superatis et deletis, Flacci cuiusdam ductu eo coloniam miserunt: unde primum Flaccia dein corrupta voce Valacha dicta.” (Uo. 68.)

²⁹⁷ „Astipulatur huic opinioni Romanus sermo, qui adhuc in ea gente durat, caeterum adeo ex omni parte corruptus, ut vix Romano homini intelligatur... Sacrorum ritus qui et Grecis. Daci postea eam terram occupaverunt, á quibus aliquandiu etiam Dacia dicta fuit, nunc Teutones, Siculi, et Valachi tenent. Teutones fortes viri ex Saxoniam illuc á magno Carolo transmissi, á septem urbibus quas habitant, Siebenbürgenses patrio sermone vocantur. Siculi Hungarorum vetustissimi, ex his qui ab initio ex Scythia digressi his locis confedere. Valachorum factiones duae Dragule et Dani, alias Davi. Nam Gethae et Davi servorum nomina inde olim profecta Graecorum quidam prodidere. Dragulae Danis impares, Turcas nostrorum patrum memoria in eam terram induxerunt, quorum armis Dani ad internecionem deleti sunt. Ioannes Huniades, vir acer, Danis demum auxilio fuit, terramque ab hoste receptam sibi vendicavit. Agriculturae reique pecuariae Valachi ut plurimum student, quod originem gentis arguit... Est Valachia Transylvaniae reique termina ab occasu, ad ortum in Euxinum excurrit, ad boream et septentrionem Rusiam attingit, alluitur ad meridiem Istro: circa quem quisquid vagarum gentium occupat perpetua illis hyems, triste coelum premit.” (Uo.)

²⁹⁸ Münster, 1650.

Van egy szomszédos folyó, amelybe ha a vasat belemártják, bronzá válik. A Tibiscus Dánia közepén át folyik és a Dunába ömlik, ma Tiszának hívják, a Kárpátokból ered, akár a Visztula, de amelyik a Germán-tengerbe ömlik, ez pedig a Pontusba. Dáciát a dánokról nevezték el, akik idejöttek lakni. A szászokat Nagy Károly telepítette ide, ezek megőrizték a nyelvüket mindmáig.”²⁹⁹

Meg kell érteni a célzásokat. A szászok megőrizték az anyanyelvüket, a dánokkal ellentétben. Dácsia a Dánoktól kapta a nevét (ezért néhol Dániának is említi). Ez így első látásra zagyvaság, de ha figyelembe vesszük a célt, ami nem más, mint a Kárpát-medence kolonizálása a germán népek – mint a dánok, hollandok (datsch), németek (deutsch) – által, akkor azonnal megvilágosodik az elképzelés. Münster szerint Dácsia Máramaros, ahova a dánok jöttek lakni. Azt is sejteti az írás, hogy honnan és milyen útvonalon, tudniillik Dániából és a Visztula–Tisza útvonalon. De ha Dácsia tőlük kapta a nevét, akkor ők a dákok, mert ugyebár jöttek, és pedig miután a rómaiak kolonizálták Erdélyt, és nem előtte. Az, hogy Münster Dáciát a máramarosi hegyekbe helyezi, annak van egy még mélyebb üzenete, tudniillik az a feltételezés, hogy a dánok valójában máramarosi őslakosok, és innen szivárogtak le a Visztulán az Északi-tenger partjára, és a Tiszán a Kárpát-medencébe, amit Dácsia helyett egyenesen Dániának ír. Ez volt tehát az eredeti történelmi ábra, ami különböző okok miatt még nem valósult meg, de amíg a Kárpát-medence népeit mindig össze tudják ugrasztani, ez a lehetőség mindig fennáll.

Jól látszik, hogy amikor ezeket a könyveket írták, vagyis a 15. század vége felé, a Dácsia fogalma még nem volt tisztázott. Mindez a tény, és az, hogy mindazt, amit Hérodotosz a szkítákról ír, egy az egyben ráruházták a dákokra, azt jelenti, hogy a dákok fogalmát a 15. században találták ki.

Hungaria

„Hungária az a régió, amelyet valamikor Pannóniának neveztek: Habár a határai mára már nem a régié, nincs akkora kiterjedése, mint valamikor régen. Mert valamikor a Lajtától egész a Száva folyóig, és a Dunán keresztül egész Lengyelországig ért, amit a gepidák és a dákok tartottak. Ahogy a régi írók említik, kilenc kör, amit németül hagsnak (élőkerítés) hívnak. (Ezek azok a híres körök, amit a német történészek ringusoknak meg notkernek is neveztek, magyarul győrök). Körös-körül gerendákkal és földhányással megerősítve. A fal vastagsága húsz lépés, ugyanennyi a magassága... ezek közt falvak és városok helyezkedtek el olyan távolságokban, hogy hanggal lehetett jelezni egyikből a másikba... Ezt a területet eredetileg a pannonok lakták, akiket peonoknak neveztek, ezután a szkita származású hunok birtokolták. Aztán a germán szigetéről származó gótok, a gótok után az ugyanonnan származó longobárdok. Legújabbán a hungárok, akik a szkítiai Hungáriából jöttek ki, amit ma Juhrának hívnak.”³⁰⁰

²⁹⁹ „Dacia così anticamente nomata, hora é divisa in Transilvania, Servia, Bulgaria, Valachia. Transilvania si noma Sette Castello o Zipferland, dove si dice che già habitavano Geti et Triballi. Dacia ancora detta Marmarissa, é ne monti Carpatij da i quali sorga Tibisco fiume et vi si cava sale in tanta copia che basta á tutta la Schitia. Evvi una acqua vicina nella quale il ferro immerso dovena rame. Tibisco ad aqua meza la Dania, et entra nel Danubio, hora si noma Tissa et esce dal monte Carpato, si come anco Vistule ma quel va nel mare Germanico et quello in Ponto. Alcuni nominano Dacia da Dani che vi vennero ad habitare. Sassoni mandativi da Carlo Magno conservano ancora la loro favella tral, esterna natione, come poi si dice.” (Uo. 988.)

³⁰⁰ „Hungaria nunc sane ea regio est, que olim Pannonia fuit: licet haec hodie illius fines in totum non impleat, nec tam late quondam patuit, quam hodie Hungaria. Enimvero á Laytha flumine inferiorem tam tum Pannoniam usque ad Savum amnem complexa, ultra Danubium Poloniam attingit, terramque cpmplectitur, quam Gepidae et Daci tenuerunt patetque imperium gentis multo latius quam terre nomen. Erat haec terra ut prisci rerum scriptores habent nove circulis, quos hags Germanica lingua dicimus, circumdata, quorum singuli ita stipitibus quernis sive sagineis vel abiegnis extructi erant, ut de margine ad marginem viginti pedum spatium tenderetur in latum, totidem erigeretur in altum: civitas autem universa aut durissimis lapidibus aut tenacissima creta repletur. Porro superficies vallorum eorundum integerrimis cespitibus tegetur. Inter quorum confinia arbusculae plantatae erant, que abscisae proiectaeque ut plurimum herbas et frondes proferebant... Pannonnes ab initio eam terram tenuerunt,

Vestitus Hungarorum – A hungárok öltözete

„A férfiak kacagányt, tunikát csipkés gallérral, az egész ruházat arannyal átszőve, és mindenki csizmát viselt. A nők viselete szigorúbb, minden ruhadarabjuk drágán díszítve, a fejdíszről gyöngyök és drágakövek lógnak le, amelyek szinte eltakarják az arcot. Akárcsak a férfiak, a nők is csizmát viselnek. Az elhunytakat két évig gyászolják. A férfiak a bajusz kivételével borotválják az arcszőrzetet. Az ortodox vallás gyakorlását a törvény tiltja.”³⁰¹

Hiányolom a szövegből az „őslakosok” öltözetét, szokásaikat, mivel a történelem állítása szerint a magyarok bejövetele előtt ők nagyszámban lakták ezt a földet.

Ajtonyt még Budán keresztelték a görög rítusban, 1597-ben kiadott könyv szerint.³⁰² Ebben az áll, hogy Ajtonyt a görög rítus szerint keresztelték Budán. Úgy látszik, hogy ez nagyon kérdéses kérdéseket vet fel az iránt, hogy István valójában milyen pogányokat is térített meg, ezért a magyar változatokban ezt a Budát átváltoztatták, mikor Bodonyra, mikor Vidinre.

Az, hogy a törvény tiltotta az ortodox vallás gyakorlását (ez persze csak Szent Istvántól kezdve), volt az egyik tragikus intézkedés, ami miatt a magyarság fele elmenekült és megváltoztatta a nemzetiségét. Ehhez asszisztált a magyarországi katolikus egyház, amely mindig is német érdekeket képviselt. Erről persze nem ildomos beszélni.

Fines Hungariae – Hungária határai

„Nyugatról Ausztria és Boémia, délről az Illirikum, keletről Szerbia, északról meg Lengyelország és Moscovia. A királyi város Buda, Attila Bada testvéréről nevezve...”³⁰³

Azt látjuk, hogy minden nép – beleértve a dákokat is – a magyarokon kívül, mind a germán tengerpartról vagy a germán szigetekről jött a Kárpát-medencébe. Ennek az az oka, hogy egész Európát már akkor nem az őslakosok uralták. Őslakosnak lenni nagy szégyen volt. Ezért a történetírók úgy kedveskedtek a dinasztiaiknak, hogy mindig valahonnan távolról származtatták őket. Egy ország nem is számított országnak és a dinasztia nem is tarthatott jogot rá, ha nem tudta bizonyítani, hogy valamikor karddal hódította meg. Az őshonossági jog csak a 20. században kezdett előtérbe kerülni, a kolonializmus felszámolásakor. Mára már úgy néz ki, hogy ez is idejét múlta, és megint azok jutnak előnyökhöz, akik valahonnan jöttek.

Peones olim dicti: inde Huni habuere, Gens Scythica. Mox Gothi ex insulis Germanici oceani profecti, post Gothos Longobardi ex Scandinavia etiam oceani insula. Novissime Hungari ex alia Hungaria Scythica egressi, quam non longe a Tanais ortu extat et Iuhra hodie dicitur, misera adhuc regio, utpote sub frigidissimo coelo iacens, duci Moscovie tributaria.” (Behme, 1542. 74.)

³⁰¹ „Viri vestes superne excavane circa interscapilium, linea subtus tunica circa collum, et humeros quodantenus apparens, quam partem ferico et auro fere omnes exornant, indifferens in caliga cothurno superinducto... Muliebris vestitus strictior, et ad collum sub ductus ut omnia tegantur, tantum lineae tuniculae ora emineant pretiosissime ornata, vestibus togam super inducunt velamine, ac praeter oculos et nasum caetera fere abscondunt: gemmis et margaritis vulgo utuntur. Cothurno calceantur viri foeminiq, ad media crura inducto. Annum lugent defunctos, et quosdam biennio. Barbam rasitant praeterquam superiore labro. Orthodoxae fidei cultus ex lege iudicant.” (Uo.)

³⁰² „In diebus illis erat quidam Princeps in Urbe Morosséna nomine Achtum potens valde, qui secundum ritum Graecorum in civitate Buda fuerat baptizatus.” (Wion, 1597. 8.)

³⁰³ „Habet hungaria ad ocam Austriam et Boemiam, ad meridiem Illirici partem, que Adriatico est pelago obversa, ad orientem solem Serviam, quam Triballi et Misij tenuerunt, nunc a quibusdam Sagaria vocatam, ad arctum et boream Poloni, Moschique finitimi. Urbs regia est Buda, a Bada Attileae fratre appellata...” (Boehme, 1542. 1650. 74.)

Parthi (a pártusok)

„A pártusok a szkiták leszármazottainak vallják magukat, Pártiát pedig csellel foglalták el. Pártiát délre Cármiá, északon a Hirkánföld (ez a Káspi-tengertől délre van), nyugatra a médek, keletre Ária határolja. Az asszír–méd időkben nem tudni semmit erről a nemzetről. Később a makedónokat szolgálták. Plinius 14 pártus királyságról ír. Trogus nekik tulajdonítja a keleti birodalmat, amely Rómával osztozott a terület fölött. A makedón birodalom hanyatlása után a nemzet adminisztrációját a királyok látták el: akiket arszakidáknak neveztek, első királyukról, Arszakról. A nyelvük a szkita és a méd nyelv keveréke.”³⁰⁴

Tehát maguk a pártusok azt tartják magukról, hogy a szkitáktól származtak el. A történészek szerint ezt a nyelvük is tanúsítja. Igen ám, de a történészek szerint Makedón Sándor hódítása előtt nincs róluk említés azon a vidéken. Azt is láttuk, hogy a trákok szkita nyelvet beszéltek. Hát mi határozza meg egy nemzet identitását, ha nem a nyelv? Így nagy a valószínűsége, hogy Nagy Sándorral mentek a trákok is a kelet meghódítására. A probléma az, hogyha ezt elfogadjuk, akkor tompul a görög dicsőség, ami már manapság nem lenne nagy baj, de tudni való, hogy Róma a görög kultúrától lett naggyá. Ezért inkább azt kell mondani, hogy a pártusok, ha léteztek is, nem tudjuk honnan kerültek oda.

³⁰⁴ „Parthiam Parthi Scytharum exules á se vocaverunt terram furto occupatam, á meridie Carmaniam, á septentrione Hircanum solum, ab occidua solis plaga Mediam, ad ortum Ariam habentem. Gens ipsa Assirijs Medisque temporibus obscurissima... Postremo Macedonibus servivit... Plinius quatordecim Partorum regna numerat. Trogus his orientis Imperium attribuit, velut orbis divisione cum Romanis facta. Administratio gentis post defectionem Macedonici Imperij sub regibus fuit: qui Arsaces ab Arsace primo Rege dicebantur omnes... Sermo his inter Scythicum Medumque medius ex utriusque mixtus.” (Uo. 28.)

2. A trójai háború és képi, mítoszi, majd eposzi ábrázolása

A trójai háború dióhéjban

A hivatalos történelem szerint a 10 évig tartó trójai háború oka abban állt, hogy Páris, Priámosz király fia elrabolta Menelaos király feleségét, Helénát. Nauclerus könyvében pedig egy kissé másképpen találjuk, úgy a háború kiváltó okát, mint annak kimenetelét. Vajon Nauclerus, aki reneszánszkori művelt pap volt, nem rendelkezett kellő tájékozottsággal, vagy a későbbi írásokban hamisították meg a történetet bizonyos politikai okok miatt? De az is lehet, hogy Nauclerus idejében sem a homéroszi, sem a vergíliuszi írások még nem jelentek meg. Nauclerus főleg két forrásra hivatkozik, az egyik Dares, a másik Dictys, ókori görög írók. Egy helyen említi Homéroszt, de nem tulajdonít neki nagyobb státuszt, mint Daresnek vagy Dictysnek.

A történet az argonautákkal kezdődik, akik Jason vezetésével, miután megszerzik az arany- szőrű kos bőrért, megtámadják és kirabolják Tróját. Nőket rabolnak, akik közt van Hesiona, Priámosz király húga, mialatt Priámosz idegenben harcol. Hazaérkezve Priámosz bosszút esküszik, újjáépíti a várost, és elküldi Antrenort (aki egyik rokona), hogy felkutassa Hesionát, akiről úgy hírlík, hogy a görögök prostituáltat csináltak belőle. Antrenor felkutatja a görög szigeteket, de nemcsak hogy nem találja meg Hesionát, hanem a görögök mindenütt gúnyosan és megalázóan fogadják. Hazatérve, ezt hírül adja a királynak, aki megerősíti Ilion falait és elrendeli a görögök elleni háborút. Priámosznak és Hekuba nevű feleségének öt fia és három lánya van, kiknek neve: Hector, Páris vagy Alexander, Deiphobusz, Helenusz, Trojlusz – fiúk, és Andromacha, Cassandra és Polixéna – lányok.

„Priámosz azonnal Alexandert (Párist) és Deiphobot Pannóniába küldi, hogy katonákat toborozzon, ami után gyűlésre összeharancsolja a népet.”³⁰⁵

Ez a cselekedet arra vall, hogy Priámosznak Kárpát-medencei gyökerei lehettek.

Ezután tudtára adja az összegyűjtött népnek, milyen gyalázatot szenvedett Antenor a görögök részéről. Priámosz nagy hajóhadat állított ki, melynek élére Párist tette meg. A hajóhad Cytheria szigetére ért, ahol egy a Venera (istennő) tiszteletére tartott ünnepségen Helena, Menelaosz felesége is jelen volt. Páris és Heléna megismerkedvén, egymásba szerettek. Páris nyomban visszafordult a hajóhaddal, de magával vitte Helenát is. Priámosz is örült ennek, mivel így remélte, hogy visszakaphatja hűgát, Hesionát, Hélénaért cserébe. Menelaosz megtudván felesége elrablását, testvérével, Agamemnonnal összehívták a görög szigetek királyait, és elhatározták Trója megtámadását. Előbb követeket küldtek Priámoszhoz, követelve Helena kiadátását. Priámosz megadta Helenának a választási lehetőséget, a visszatérés és a maradás között,

³⁰⁵ „Priámosz mox Alexandrum et Deiphobum in Pannoniam misit, ut milites legerent, et ad conciones populum venire iubet.” (Nauclerus, 1564. 149.)

s ő a maradás mellett döntött. Ezután a görögök hadat üzentek Trójának. Priámosz segítségére több keleti király is sietett, úgymint Celia, Lycia, Trákia, Phrygia, Boeotia, Aethiopia, Paphlagonia, Persia királyai. Mialatt a görög küldöttek Trójában voltak, Achilles és Telephus Mysiában rabolt. Ezután Lesbos szigetén.

„Ezeket véghezvive, Achillesz visszatért a főhadsereghez. Ebben az időben a szkíták királya ajándékokkal jött Achillesz elé, aki ezután Ciliaszba ment. Itt megölte Etionét, aki ott uralkodott, nagy zsákmánnyal rakta meg hajóit, elrabolva Astinomét, Chrisis leányát, aki a király jegyese volt. Ezalatt az idő alatt Ajax sok várost bevett és kirabolt, ezért mikor e két vezér visszatért a sereghez, a görögök nagyon hálásan fogadták. Ekkor tanácskozásba kezdtek a zsákmány elosztásáról. Úgy határoztak, hogy Astinoment, Chrisi lányát felajánlják Agamemnonnak. De Achillesz is megtartotta magának Hippodámiát Briseidából. A többi zsákmányt mindenkinék érdemei szerint osztották szét. Ajax elfogta Polidort, Priámosz legkisebb fiát, akit Polimnestor elárult. Erről írja Krétai Dictys, hogy mivel Priámosz nem volt biztos, hogy megtarthatja királyságát, ezért a nemrég született Polidoroszt nagy mennyiségű arannyal Trákiába küldte Polimnesztorhoz, Hekuba testvérehez, hogy ha elesnének Trója vezetői, legalább a fiú megmaradjon a nemzet továbbvitelére és a város újraépítésére.”³⁰⁶

Polimnestor, hogy mentse a bőrét, kiadja Polidort az arannyal együtt a görögöknek. Ebből az aranyból a görögök egy egész évre tudták fedezni a sereg élelmezését. Ezután a görögök követséget küldnek Trójába Odüsszeusz vezetésével, felajánlva Polidor visszaadását Helénáért cserébe. Mivel Heléna nem kívánt visszamenni, és már a király is nagyon megkedvelte, ezért a király felajánlotta egyik lányát és nagy mennyiségű aranyat, a görögök azonban nem fogadták el.

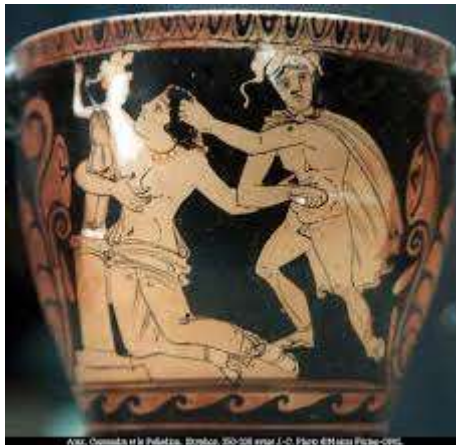
Így megkezdődött a trójai háború, amely tíz évet tartott, időközönként tűzszünetekkel, amelyek harminc naptól egy-két évet is tartottak. Eközben halottaikat temették és erőt gyűjtöttek. Miután Achilles megöli Hectort, Páris ezt törbeccsalja, tudván hogy beleszeretett hűgába, Polixenébe. Találkát ad nekik Apollon templomában, ahol Deiphobusszal lesben várták és megölték. Ezután nemsokára Philoktetész kihívja párbajra Párist és végez vele. Páris halála után Helénát Deiphobus veszi feleségül, amibe Priamos és Hecuba is beleegyeznek. Miután Trója nagyon sok vitéz harcosát veszítette, Antenor és Aeneas azt tanácsolják, hogy szolgáltatassák ki Helénát és kössenek békét a görögökkel. Priámosz ezt árulásnak veszi, és kitör a belső viszály. Közben Priamosz két fiát is elfogják a görögök, az egyiket, Helenust, harc közben, a másikat, Polidorust Trákiában. Végül Antenor és Aeneas Priamos háta mögött egyezsége jutnak a görögökkel a város feladására. Éjszaka kinyitják a kapukat, így a görögök berontanak a városba és leölik a Priamosz-pártiakat, rabolnak és égetnek. A szerző szerint a faló csak kitalált mese, amit valószínűleg a faltörő kosról fabuláltak. A görögök Antenort és Aeneaszt és ezek családtagjait megkímélték, majd ez után Antenort Agamemnon megtette Ilion királyának, ahol 22 évig uralkodott. Aeneas, mivel megpróbálta apjánál, Anchisesnél elrejtetni Polixénét, Priamos lányát, ezért száműzve lett. Majd a híveivel, 3400 harcossal, 22 hajóval Szicíliába távozott.

³⁰⁶ „His actis, Achilles ad exercitum redijt, quo tempore rex Scytharum cum donis Achili occurit, deinde Ciliis aggreditur, interfecto Etione, qui his locis imperitabat, magnis opibus naves replet, abducens Astynomen Chrysi filiam, que eo tempore regi nupta erat... Per idem tempus Ajax multas urbes capit atque vastat, quibus peractis hi duo duces ad exercitum contendunt, quorum adventu Graeci exhilarati multas illis gratis agunt. Deinde consilium de dividenda praeda haberi coeptum, ubi cunctorum sententia ex omni praeda quam Achilles apportaverat, Astynomen, quam Chrysi filiam diximus, ob honorem regium Agamemnoni obtulere. Ipse autem Achilles Hippodamiam aut Briseida sibi retinuit reliqua vero praeda iuxta meritum qualitatem distribuita fuit. Adducit et Ajax Polydorum Priami regis filium, quem sibi Polimnestor prodidit, de quo Dictys Cretensis, quod Priamus dubitans de regno suo, Polidorum filium recenter sibi natum, cum magno auri pondere conservandum enutriendumque in Traciam misit ad Polomnestorem regem fratrem Hecubae, ut si contingeret Trojam capi, ipse filius relictus, genus et urbem instaurare posset.” (Uo. 153.)

Akik történelmet hamisítottak, ezt általában nem jószántukból, hanem felső utasításra tették. Ezt abból lehet kikövetkeztetni, hogy mindig hagytak egy kis nyomot az igazság felderítésére. Példának vehetjük Dédál meg Tajtalos, vagy Rómulus és Remus esetét. A görög Dédál, és az etruszk Tajtalos, mindkettő a mesterségek feltalálója, de Dédál megöli Tajtalost, hogy a dicsőség csak őt illesse. Rómulus szintén megöli Rémust, de ha fordítva olvassuk Rémust, rájövünk, hogy ez nem más, mint Sumér. Azt tudjuk, hogy az ótestamentumi teremtéstörténetet a suméroktól plagizálták. Az itt megjelenített írásban is van egy kis árulkodó jel arra vonatkozólag, hogy kitől is származhat a trójai háború és Aeneas története. Aeneas Szicíliaából Itáliába megy, ahol feleségül veszi Laviniát, Latinus király lányát. Háromévi uralkodás után a Laurentifolyóba esik és meghal, halála után fia Askánius lesz a király. Aeneas felesége Lavinia, aki várandós, Askánustól való félelmében elrejtőzik az erdőben. Ezért miután megszüli fiát (Iulius), a Sylvius (erdő) nevet adja neki.

„Alba mellett uralkodott Aeneas három évig, és megalapította Lavinia városát: őt követte Askanius Creusa feleségétől született fia, ki 33 évig uralkodott. Aeneas Laviniától később született fia, Sylvius Iulius uralkodott 29 évet, aki után az összes királyokat Sylviusoknak hívták. Aeneas Sylvius uralkodott 31 évet...”³⁰⁷

Minden jel arra mutat, hogy a történelmet, ha nem is teljes egészében, a 15. században írták, de ebben a században kezdték rendbe rakni az akkori hatalmi elvárásoknak megfelelően. Ebben a században élt az egyik legbefolyásosabb reneszánsz személyiség, aki komolyan foglalkozott a történelemmel, és aki nem más, mint Aeneas Sylvius Piccolomini, a későbbi II. Pius pápa.

A trójai háború képi és irodalmi ábrázolása

A valláscentrikus embereknek van egy számomra visszataszító hozzáállása az emberi alkotáshoz. Mindent Isten művének tekintenek, az ő szemszögükből az ember teljesen érdemtelen. Így mindenkinek egyenlő joga van mindenhez, függetlenül a teljesítményétől. Egyedüli követelmény, hogy jóban legyen az Istennel, vagyis hogy állandóan dicsérje. Minél primitívebb egy vallás, annál jobban kihangsúlyozódik ez a magatartás. Ilyen beállítottságú a kommunista ideológia is, aminek a legújabb formája a Zeitgeist.

A görög mitológia szerint valamikor a földön istenek és emberek éltek egymás mellett, tehát nem összekeveredve. Afrodité egyike az istennőknek, beleszeretett Anchisesbe, Aeneas apjába, aztán álnév alatt lefeküdt vele. Ebből a kapcsolatból született Aeneas, akinek Afrodité

³⁰⁷ „Apud Albam primus regnavit Aeneas annis tribus, hic Lavinium condidit: huic successit Ascanius ex Creusa filius regnavit annis 33. Sylvius Posthumius Iulius frater, filius Aeneae et Laviniae, regnavit annis 29, a quo omnes reges descentendes Sylvij sunt dicti. Aeneas Sylvius regnavit annis 31...” (Uo. 165.)

nagy jövőt jósolt. Amikor felfedte előtte igazi kilétét, Anchises nagyon megijedt, mert félt Zeus haragjától. Afrodité megnyugtatta, hogy nincs mitől félnie, hiszen sok más istennő is lefeküdt már emberekkel. A trójai háború után Aeneas a népével előbb Lybiába megy, majd onnan hajóúton Itáliába. Más verzió szerint Trákián keresztül jutnak el Itáliába. Amint az alábbi szövegben látni fogjuk, Aeneas kemény harcok árán meghódítja Itáliát (más verzió szerint békésen érkezik Itáliába és az ottani királlyal egyetértésben új korszakot teremt), ami után, hogy békét teremtsen az országban, elrendeli a faunok (kecskelábú szőrös emberek) és a nimfák (erdei tündérek) összeházasítását. Vajon kiből reinkarnálódott manapság Aeneas?

A vatikáni könyvtárból nemrég digitalizált írás alighanem a trójai legenda eredeti változata: Manuscript – Vat. lat. 3225,³⁰⁸ „Azt a bizonyos nagy háborút emlékeztetőül megénekeljük...” címmel.

A szerző legtöbbször első személyben mesél. Lehet, hogy ez az írás az, amiből később kialakult a görög mitológia és Homérosz Odüsszeiája. Maga az írás a képeket próbálja magyarázni a görög mitológia alapján, de ez nem mindig talál. Ezek a képek valószínű, hogy eredeti etruszk képekről lettek lemásolva. A viselet és a környezet ábrázolása erre hajaz. Ez a történet azonban, amiből később kisarjadtak a görög legendák, de lehet, hogy az egész ókori történelem, nem másról szól, mint egy nagyméretű népvándorlásról, a déli, civilizálatlan, háborúskodásra szakosodott népek irányából a jóval civilizáltabb északi népek irányába. A trójai faló nem más, mint egy ravasz hadicsel szimbóluma.

Az e képen található állatábrázolások nagyon hasonlítanak az Altamirai barlang rajzaira.³⁰⁹

³⁰⁸ [Ie quoque magna paleset ie memorande canemus...](#) Ez az alábbi képek forrása (az eredetiek színesek!).

³⁰⁹ Uo. IIIr.

Líbiai pásztorokról ír: „A tengerpart hangos a sirályok vijjogásától, mialatt te, líbiai pásztor, legeltetsz, követve a gyéren sátrakban lakott vidéket, éjjel-nappal, hónapokon keresztül.”³¹⁰

„Lehet, hogy jó termő kertek ápolása díszíti a környezetet... és a zöld szeretete...”³¹¹

Ebből látszik, hogy a képeket nem az írás aláfestésére csinálták, hanem fordítva, az írással próbálja rekonstruálni a képeken látottakat (forsitan = talán; lehet, hogy).

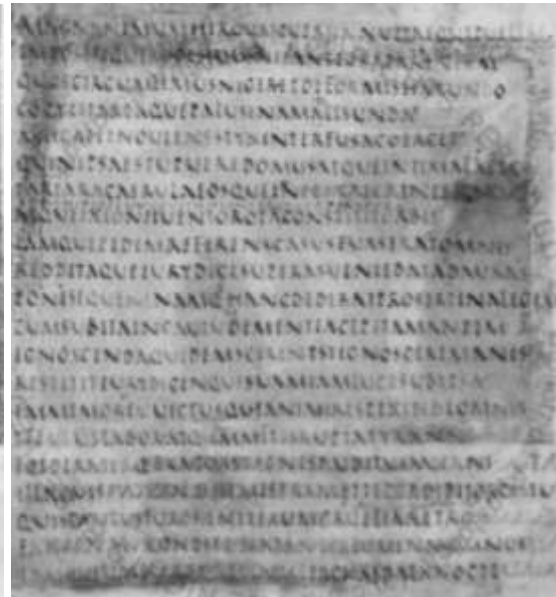

„...küklopszok, villámok tömege, ahogy dolgoznak... a fűjtatók aranyat járnak...”³¹² A görög mitológia szerint a ciklopszok félszemű óriások voltak. A kovácsmesterség kemény alkátú embert kíván, de gyakoriak voltak a szemkárosodások, mint szakmabeli ártalmak.

³¹⁰ „Litoraque alcyionen resonanta calantina dum quid tibi pastores Lybiae quid pascua versu prosequaret raris habitata mapalia tectis saepe diem noctemque et totum exordine menssem pascitur.” (Uo. VIv.)

³¹¹ „Forsitan est pingvis hortos quae cura colendi ornaret canerem ... rosaria pesti quod modo potis gaudere....et viridis amor...” (Uo. VIIv.)

³¹² „...ciclopes fulmina massis cum properari ... aurinis follibus auras accipiunt redduntque.” (Uo. VIIIv.)

A kép alatti írás olvashatatlan, de a következő oldal már jobb:
 „A nagylelkű hős a gyereket és a férjhez adandó lányokat... aki a Niger mocsarai körül...”³¹³
 Látszik, hogy afrikai népekről van szó.

„Már emelkednek rakásra a városok, ellenségesen fenyegetve nézi a várat és csodálja...
 Aeneas valamikor a sátrából csodálta a szél zúgását...”³¹⁴

³¹³ „Magnanimus heroum pueri in nupteque puellae... quos circum limus Niger...” (Uo. IXr, IXv.)

³¹⁴ „Iamque ascendebant collemque plurimus urbi imminet adversasque spectant de super arces miratur... Aeneas magalia quondam miratur boreas strepitum...” (Uo. XIIIr, XIIIv.)

Aeneas a császár elé kerül és el van ámulva a fényességtől, istenekhez hasonlóknak látja őket.³¹⁵

„A sűrű köd hirtelen szertefoszlott és megnyílt a kilátás. Aeneast elvakította a fény, az összegyűltek istenekhez hasonlítottak... majd a királynő elé állt és hirtelen rögtönzött illemszavak után így szólt: Elöttetek áll, akit elsirattatok, trójai Aeneas, akit a hullámokból ragadtak ki a líbiaiak, egyedül viselem Trója szerencsétlen sorsát, amit a szárazon és tengeren okozott nekünk a Danaos, lakás nélkül minden nehézséggel.”³¹⁶

Ez a könyv azzal kezdődik, hogy Aeneas első személyben leírja az észak-afrikai pásztorok életmódját. Tehát így ez nem a klasszikus trójai háború leírása. Ezért különbözik Vergilius írásától. Nagyon gyanús az a tény, hogy II. Pius pápa neve is Aeneas, és nagy rajongója volt a történelemnek. Az sem véletlen, hogy a szavak össze lettek írva, mivel így egyes dolgoknak kettős értelmet adott, akár a Delphi jósök. A fenti szövegben azt, hogy *Lybicus ereptus ab undis*, így is lehet írni: *Lybicus ereptus abundis*. Itt már azt lehet érteni, hogy a líbiaiak kirabolták. A kettős értelemhez hozzájárul a nyelv primitívsége. A c-t és a g-t ugyanazzal a C-vel jelöli, így nem csoda, ha Vergilius a Teugrit Teucrinak olvassa. A Teugrin valószínűleg a tuareg népet kell érteni. Ez nagyon jól látszik a képekből, ahol Aeneast tuareg harcosok veszik körül.

A könyvben, de ugyanúgy Vergilius Aeneasában is szerepel a tartaria kifejezés. Ez alvilági helyet, de ugyanakkor kínzást is jelent. A tartaria mint ország tudnivaló, hogy Tatarországot jelenti. A tatárok által sok elhurcolt és idővel kiváltott fogoly beszámolóiból azonosították Tatarországot kínzóhellyel. Így megint felötlük bennünk a jelen könyv írásának a kora. De mivel az is világos, hogy Vergilius írása nem születhetett hamarabb ennél, így őt is előre kell hozzuk vagy ezer évvel, de valószínű, hogy a reneszánsz korában alkotott, II. Pius után. A történelmi írásokból láthatjuk, hogy ahogy az idő telik, úgy lesznek kibővítve a történelmi események. A sorrend itt is ez lehet: Előbb megjelent ez a könyv, aminek alapján Vergilius megírja a saját eposzát, majd a kettő után még nagyobb terjedelemben jelenik meg a trójai háború a homéroszi írásokban, valószínű, hogy ugyancsak a reneszánsz korában.

³¹⁵ Uo. XVIr.

³¹⁶ „Vix ea fatus erat quae circumfusa repente scindit se nubes et in aetera purgat apertum. Restitit Aeneas claraq in lucere fulsit. o sumerosque deo similis namque... decoram caesariem nato genetrix lumenque iuventae...purpureum et laetos oculis... honoris quale manus addunt ... flavo argentum parius velapiscircum datur auro tum sic reginam adloquitur cunctisque repente inprovisus ait: coram quem queritis adsum Troius Aeneas Lybicus ereptus ab undis o sola infandos Troiae miserata laboris quae nos reliquias danaum terraeque marisque omnibus exhaustis iam casibus omnium egenos.” (Uo. XVIr, XVIv.)

Érdemes észrevenni, hogy úgy a házak, mint a templomok, oszlopokkal vannak körülvéve. Ez az íjas harcos távolról sem az a szerelem nyílvevőjét lövő Kupidó, ami a későbbi legendákban szerepel. Itt egy másféle küldetésről lehet szó.³¹⁷

A Laokoón legenda szerint apát a fiaival együtt szorította halálra egy kígyó. Itt azonban látszik, hogy ez a kép valami mást akar mondani. A Laokoón legendával épp azt akarják eltusolni, amit a kép ábrázol, ugyanis valamikor gyerekeket áldoztak az isteneknek. Erről szól az Ábrahám meséje is, amikor Izsákot fel akarta áldozni. A két oltár egyértelműen áldozásról szól. De nézzük a mellékelt írást: „Priamus birodalma áthelyeződik a jövőben Frígiába (hideg éghajlatra). Erőszak nélkül Ázsián túli városokba menjetek fel nagy Pelopeába (Peloponnészosz).”³¹⁸

³¹⁷ Uo. XVIIr.

³¹⁸ „Convertant Priami imperio Frygusque futurum sinmanibus vestris vestram ascendisset in urbem Ultro Asiam...” (Uo. XVIIIv.)

A kép a trójai falovat ábrázolja. Itt a trójai háborúról ír. A falovat (balra) Danaosnak nevezi. A görög mitológiában a Danaos azt a kommandót (kb. 50 ember) is jelenti, akik a faló belsejében (utero) voltak.³¹⁹

Az írás Aeneast (az alvó) és Hectort (a fekete) említi. Ebből a képből ugyanúgy inspirálódhatott a Dávid (Hector) és a Saul (Aeneas) története is. A kép alatt ezt olvassuk: „Szent Ulyse Agamasqual Thoasqual... felemlítjük először Machront és Menelaoszt, és magát a kardkészítő Epeoszt. Megszállták a borivás miatt őrizetlenül maradt alvó várost. Kapuról kapura menve.”³²⁰

³¹⁹ „Etiam arciva phalana instructis navibus ibat a tene do tacitae per amica silentia lunae litora nota petens flammam cum regia puppis extulerat fatisque deum defensus iniqueus inclus utero danaos et pinea furtim.” (Uo. XIXr.)

³²⁰ „...et divus Ulixes Agamasque Thoasquetolemus primusque Machron et Menelaus et ipse doli fabricato Epeos. Invadunt urbem somno vinoque sepultam caeduntur vigiles portisque patentibus omnis accipiunt socios atque agmina conscia iungunt.” (Uo. XIXv.)

„Eljött az idő, amikor az Istennek hálát adva elszenderedtem, és íme, a szemem előtt megjelenik a méltóságos Hektor. Sűrű könnyeket hullatott... Hektor felemlegette Achilles visszamaradt ruháit, valamint a fríg Danaumot, ami tüzet dobott a hajókra, az összekuszált szakállát, a véráztatta haját, amikor megsebesítve, szekér után kötve, többször is körbe húzták.”³²¹ Itt a szerzőnek álmában megjelenik Hektor. Itt látszik, hogy a Danaos egy harci trükköt jelent, ez esetben a görög tüzvetés, amivel felgyújtották az ellenséges hajókat.

– „Hirtelen Priamosz szállásán nagy ordítás hallatszott. Itt bizony harc lett, amelyen még nem volt a városban...”³²²

Ha az elbeszélés időrendjét nézzük, akkor ez nem lehet a trójai háború, habár itt is említi a Danaoszt. Így feltételezhetjük, hogy a Danaoszt úgy is lehet értelmezni, mint a trójai faló, de úgy is, mint egy általános harci csel.

³²¹ „Tempus erat quo prima quies morialibus aegris incipit et dono divum gratissima serpit in somnis ecce ante oculos maestissimus Hector visus ad esse mihi.largosque effundere flectus...Hector qui redit exuvias indutus Achillei vel Danaum Phrygios iaculatus puppibus ignis.squalentem barbam et concretos sanguine crinis.vulneraque illa gerensque circum plurima...” (Uo. XXr.)

³²² „Protinus ad sedes Priami clamore vocati hic vero ingentem pugnam ceu cetera nusqua bella forant nulli tota morerentur in urbe.” (Uo. XXIr.)

A képre ráírták Ascanius (Aeneas fia) nevét és Creusa (Aeneas felesége) nevét.³²³ A kép alatti írás olvashatatlan. Számtalan formába megtaláljuk a legendát, de távolról sem biztos, hogy a kép azt ábrázolja. Véleményem szerint a kép sokkal régebbi a görög mitológia megjelenésénél. Itt a kép elég beszédes, a gyereket viszik katonának, a szülők tiltakoznak, de hiába. Számtalan ilyen eset volt már a legrégebbi időkben is.

Itt egy áldozati szertartás készül.³²⁴

³²³ Uo. XXIIr.

³²⁴ Uo. XXIVv.

„A trákok a földet művelték, Lykurgos korától antik vendégszeretetet volt a gyönyörű trójai házakban, de aztán a sors vad fordulatot vett, az első vár bevételénél. Nem a legmegfelelőbb az Aeneadas, amit a saját nevem után alkottam, Szent Dionea Feribam anyjával kezdtem az elbeszélést, ami fentiekből látszik. A király égi lakását leromboltuk, a Taurus-tenger partján, azon domb közelében, ahol fák, ágak és sűrű lándzsák adják a szentolajat.”³²⁵

Itt már görög földön vannak: „Miután beengedtek, tiszteletünket tettük Apollo város számár királyánál, ugyanúgy Phoebus, a szőlő megkoronázott papjánál, aki maga is király, és aki az aranykor idején kijött az öreg Anchises elé, akiben felismerte barátját. Jó ellátásban volt részünk, és fedél alá kerültünk. Itt Axux isten temploma ősi építmény. Innen Fesszisz várába

³²⁵ „Thraces arant agri quondam regnata Lycurgo hospitium anticum Troiaes octique penates dum fortuna fuit feror huc et labora curvo moenia prima loco fatis ingressus iniquis Aeneadas que meo nome pono mende nomine fingo sacra Dioneae matri divisque Feribam auspibus coepiorum operum superoque nitentem caeli colum regi mactabam in litore Taurum forte fuit iuxta tumulus quo cornea summo virgulia et densis hastibus horrida mirtus...” (Uo. XXVr.)

mentünk, aztán a Trója második szolgájába, Pergamonba, ahol a Danaus (Trójai faló) maradványai vannak.”³²⁶

A szerző végigjárja Aeneas népének Trója elvesztése utáni vándorlási útvonalát, és néha beleéli magát az akkori eseményekbe. A görög mítoszoknak, de még Homérosz írásának is több változata van. Az érdekes az, hogy itt sehol nem említi Homéroszt. Így azt is feltételezhetjük, hogy ez volt az egyik forrás, amiből Homérosz merített.³²⁷

„Éjszaka volt és kint csak az állatok vannak... A frígiai lakásokban a szent Isten képmása áll.”³²⁸

Frígia, mint ország, a hagyomány szerint Kis-Ázsiában volt. Ha figyelmesen olvassuk ezt az írást, rájövünk, hogy Frígián valójában egy északi hideg országot értettek.

Valószínű, hogy ilyenforma házak voltak az etruszk korban. Ebből arra lehet következtetni, hogy nagyon meleg korszak volt.³²⁹

³²⁶ „Accepit ingressi veneramur Apollinis Urbim rex asinius rex idem hominum Phoebiq sacerdos vittis et sacra redimitus temporae auro occurrit veterem Anchisen adgnovit amicum. Iungimus hospitio dextras et tecta subimus. templa deis axo venerabar structa vetusto. da propriam thymbrae e domum da moenia Fessis et genus et mansuram urbem. serva altera troiae pergama reliquias danaum.” (Uo. XXVIr.)

³²⁷ Különösen ha Homer francia lovagként írta az Ódisszeiát. Lásd a Jézus királlyá koronázza II. Rogert c. fejezetet.

³²⁸ „...nox erat et terris animalia solo ..habebat effigies sacrae divum Frygieque penates.” (Uo. XXVIIIr.)

³²⁹ Uo. XXXIv.

„Templomok mellett oltárok voltak, ahol szokás szerint fiatal (két foggal rendelkező) tul-
kokat áldoztak.”³³⁰

Emberrablás.³³¹

Öngyilkos jelölt.³³²

Megtörtént.³³³

³³⁰ „Principio delubra adeunt pacimone per aras exquirunt mactant lectas de more bidentis...” (Uo. XXXIIIv.)

³³¹ Uo. XXXIXv.

³³² Uo. XLr.

³³³ Uo. XLIr.

Verseny a vízen.³³⁴

A képen Sibillát látjuk.³³⁵

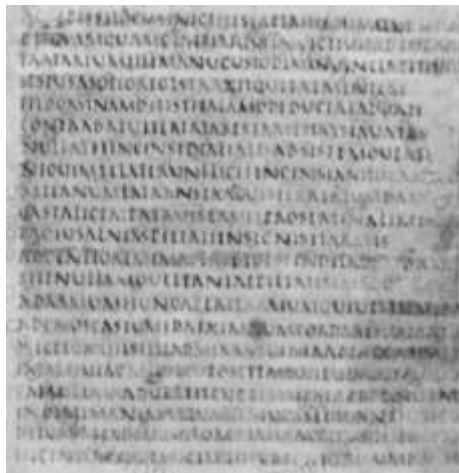
A képen azt látjuk, hogy a trójaiak (troiani) harcolnak a paraszttal (agrestes).³³⁶

³³⁴ Uo. XLIIr, XLIIIv.

³³⁵ Uo. XLVv.

³³⁶ Uo. XLVIIv.

Ezek a parasztok azonban lehetnek azok is, akiket később a hamis történelem a dákokkal azonosít. Azt tudjuk, hogy a hétszáz évesekben az afrikaiak (trójaiak, tuaregek, líbiaiak) meg szállják Dalmáciát is, ahol van egy Dácsia nevezetű régió is. De akkor felvetődik a kérdés, hogy vajon a Trajánusz oszlopa nem épp Itália meghódítását ábrázolja-e a trójaiak által?

Itt leírja Aeneas bevonulását Itáliába. „Miután Aeneas jámbor rítussal áldozott, összegyűjtötte a tömeget, hajóival közeledtek a partokhoz. Holdvilágnál kötöttek ki. Elhagyva a partokat, megérkeztek az istenek megközelíthetetlen földjére, ahol csak lányok laktak. Folyamatos ének hallatszott, és cédrus gyanta szaga terjengett a környéken. Egyszerre csak oroszlán nyögését lehetett hallani, amint a lánccal ellen tiltakozik a sötét éjszakában. Vad medvemorgás, sőt farkasok üvöltése is hallatszott.”³³⁷

„Pirkadatkor a sereget a partra küldtem és átgondoltam a csata menetét. Segít tudni azt a figyelmeztetést, hogy brutális háború lesz. Elküldtem a legélesebb eszű harcosaimat a király

³³⁷ „At pius exequiis Aeneas rite solutis accere composito tumult postquam alia quierunt aequora tendit iter velis portumque relinquit aspirant aerae in noctem nec candida cursus luna nec at splendent tremulo sub lumine pontus. Proxima circa ea traduntur litora terrae dives inaccessos ubi solis filia lucos. Adsiduo resonat cantu tectisque superbis urit odoratam nocturna in lumina cedrum... Hinc exaudiri gemitus ireque leonum vincla recusantum et sera sub nocte crudentum. Seati cerique sues atque in praesepibus ursi saevire ac formae magnorum ululare luporum.” (Uo. LVIIIr, LVIIIv.)

lakosztályára. Az egész tyreni vidék el lett foglalva. A nyugati régió nagy része a parancsom alatt (Hesperidák kertje) van, az öreg királynak, aki régóta szelíden uralkodott a latin vidékek és városok felett, azt javasoltam, hogy először is rendet kell teremteni. Ehhez a faun és a nimfa nemzet összeházasítását javasoljuk. A faun típusú apa a keveredés után ugyanolyan típusú apát nemz. A te (a királynak mondja) vérbeli leszármazottaidnak, akik még a keletiek jötte előtt születtek és istenek, nincsenek nemi szerveik (prolesque virilis nulla fuit).³³⁸ Azt, hogy istenek, és hogy nincsenek nemi szerveik, nem kell szó szerint érteni. Ezek is emberek voltak, csak más milyenek.

Itt azt írja, hogy a királynőt a bikával való közösülésében Daedalus segítette, oly módon, hogy egy mesterséges tehenet készített, amelybe a királynő bebújt, hogy veszélymentesen véghezvihesse az aktust.³³⁹

A Wikipédián azt találjuk, hogy a görögök Daédált Daidalusnak, az etruszkok meg Tajtalusnak hívták. A legenda szerint, ezek unokatestvérek lévén, és mindketten a mesterségek fel-találói, Daidalos megöli Tajtalost, hogy az övé legyen a dicsőség. Ez is elgondolkoztató.

Van egy nagyon ízletes fordítása a Vergilius művének: Magyar Éneis, Avagy P. Virgilius Márónak Éneás' Viseltt Dolgairól Írtt Munkája.³⁴⁰

Itt pedig a Vergilius eredeti írása: http://digi.vatlib.it/mss/view/MSS_Vat.lat.3867

Egyszerű ránézésre is látszik, hogy jóval bővebb, mint a fenti:

http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.3225

Bár abból egész mondatokat átemelt, de lehet, hogy két különböző szerzőről van szó.

De az is lehet, hogy mindkét írás ugyanannak az Aeneasnak a műve, csak az előző túl őszinte és átlátszó volt (szerintem a képek miatt), ezért überelni kellett egy bokrosabb írással és kevésbé árulkodó képekkel.

Érdemes megvizsgálni a következő összefüggéseket:

II. Pius (1405. október 18.–1464. augusztus 15.) 1458-tól pápa.³⁴¹ Ez a mondat tőle származik, miután megválasztják pápának: „Eneam reicite, Pium recipite” (Aeneas dobjátok félre, Piuist fogadjátok be). Itt nem a családi nevét tagadja meg, hanem szerzői minőségét az Aeneas

³³⁸ „Cum primum ausoniis exercitus ad (pu) litoris expediam et primae revocabo exordia pugnae. Iuvatem tudiva moneo dicam horrida bella. Dicam acies aciosque animis in funera regis... Tyrenamq... manum totamque sub arma coacta. Hesperiam maior rerum mihi nascitur ordo maius opus moneo rex arva latinus et urbes iam senior longa placidas in pace regebat. Hunc fauno et nimpha genitum laurente marica accipimus. Faunopicus pater iisque parentem te saturne refert. Tu sanguinis ultimis auctor filius huic fato divum prolesque virilis nulla fuit primaque oriens eripia iuventa est.” (Uo. LVIIIv, LIXr.)

³³⁹ „Minotaurus in est veneris monumenta nefandae hic labor ille domus et inextricabilis error magnum reginae sed enim miseratus amorem Daedalus ipse dolo tecti ambagesque resolvit...” (Uo. XLVr.)

³⁴⁰ Vergilius, József Kováts, 1799.

³⁴¹ https://hu.wikipedia.org/wiki/II._Piusz_p%C3%A1pa.

műre vonatkozólag. Ugyanis mostanig büszke volt a költői mivoltára, de most a pápai mivoltát nagyobbra becsüli. A szerzőséget így átruházta egy fiktív Vergiliusra.

A XV. században gomba módjára születtek az írások. Ezeknek egy részét, aki tehette, elhitette, hogy ókori írások. Ezzel akkoriban óriási pénzeket lehetett keresni. A szóban forgó Aeneas esetében, szerintem inkább az ambíció volt a mozgatórugó, mint a pénz. Történelmi-irodalmi műveltségének többször tanújelét adja; az ókori írók nyomán emlegeti Hannibál római hadjáratát. (Valószínű, hogy mint történelemrajongó, sokat foglalkoztatta a 7-9. századi afrikai betörés Itáliába. Ezen nyomok eltüntetésére az eseményeket visszadatálták az időben). Federico da Montefeltro³⁴² kérésére összehasonlítja Homérosz és Vergilius fegyver-leírásait, s ugyanakkor Ptolemaiosz, Sztrabón, Plinius, Curtius Rufus és mások adatai alapján beszél Kis-Ázsiáról. Miért kérte volna meg Montefeltro Piccolomini bíborost a két mű összehasonlítására, ha Piccolomininek nem lett volna köze a műhöz?

³⁴² https://en.wikipedia.org/wiki/Federico_da_Montefeltro.

3. A „népvándorlás” – dominó-hatásból bumeráng-hatás

Egy élettér meghódítását, mindig ideológiai kampány előzi meg. Erre szükség van a hódítók erkölcsi megerősítéséhez. A háborús fél mindig sikeresebb, ha meg van győződve, hogy igazságos ügy érdekében harcol. A történelem tanúsága szerint ezt az erkölcsi motivációt egyrészt a vallás, másrészt a történelem képes szolgáltatni. A hódító mindig megpróbálta bebizonyítani, hogy a meghódítandó területen lakó nép értelmetlen a terület birtoklására, vagy úgy, hogy helytelen vallást gyakorol, vagy úgy, hogy betolakodóként jutott a terület birtokába. Legtöbbször mindkét ürügyet sikeresen alkalmazták.

A mai világpolitikai helyzet kísértetiesen hasonlít a XV-XVI. századi állapotokhoz. Az akkori politika legbefolyásosabb tényezője a katolikus egyház, amelynek a szlogenje az „egy akol, egy pásztor” volt. Ezen cél kivitelezésének az útjában a legfőbb akadályt a nemzetállamok és a nemzeti protestáns vallások jelentették. Mivel a Szent Német-római birodalom egymagában nem volt képes megtörni a kelet-európai nemzetállamok gerincét, ezért titokban szövetekezett az oszmán birodalommal, és így ha nem is volt képes megszerezni teljes egészében az ezen államok fölötti hegemoniát, de legalább a felét megkapta.

Ennek az eljárásnak azonban már volt előzménye, amikor is a XIII. században ugyanígy szövetekezett a pápai hatalom a tatár-mongol birodalommal, azzal az ürüggyel, hogy majd a mongolok segítségével meg fogják akadályozni az iszlám térhódítását.

A politikai cél elérése érdekében a katolikus egyház két rendet alapított. Előbb a domonkos rendet, akik valamilyen módon kapcsolatba kerültek a mongol–tatár invázióval, lásd Juliánus barát keleti útját, aminek az igazi célját titok fedi. Egy másik, ugyancsak politikai céllal létrehozott rend a Jezsuita, amelynek a tevékenysége a XV-XVI. században követhető nyomon. Ezek semmisítették meg mindazon írásokat, amelyek nem feleltek meg az egyház politikai érdekeinek, és ezek írták át az egész történelmet, egyszóval hamisítottak. Ekkor lettek papíron átrakva Ázsiába mindazon népek ősei, akik nyelvükben és hitükben különböztek a Szent Német-római birodalom népeitől. Így kerültek Ázsiába a szkiták, az agathirsek, a szarmaták (szauromata néven), és sok más őshonos európai nép.

Ahhoz, hogy ez hihetővé váljon, ki kellett dolgozni egy nagy népvándorlási elméletet. Ezt a dominó effektus jelenségével próbálták hitelessé tenni, ami sikerült is, olyannyira, hogy a mai napig fennáll ez az elmélet. Nem árt megjegyezni, hogy a dominó játékot katolikus szerzetesek találták ki, és úgy néz ki, hogy innen jött az ötlet a nagy népvándorlás kiagyálására. Ha a dominó kockalapokat élire állítjuk és meglökjük az utolsó kockát, akkor rendre minden kocka le fogja dönteni az előtte lévőket. Ez annyira szemléletes, hogy a legbutább történész is megértette. Az okosabbjai persze, ha fogcsikorgatva is, kénytelen volt ezt elfogadni. A vándorló népek utolsó kockája a sereghajtó, a hunok. Így a népek egymást kergetve, pár száz év alatt átkerülnek Ázsiából Európába.

Ez azonban a közlekedő edények törvénye alapján csak úgy volt lehetséges, ha Európában vákuum létezett, vagyis volt egy olyan térség, amely a népességének alacsony kultúrája és gyengesége miatt nem volt képes ellenállni a népvándorlási nyomásnak. Jelenlegi időnkben ördögi módszerrel, nem a dominóval, hanem a valóságban próbálja ugyanaz a hatalom szemléltetni a népvándorlást.

Ha megvizsgáljuk az ókori világ három kontinensének népeit, mármint Európa, Ázsia és Afrika népeit hadászati (támadási és védekezési) szempontból, akkor azt látjuk, hogy a leggyengébb láncszem az afrikai. Így ha Európában valahol vákuum, vagy vákuumi állapothoz közelálló terület létezett, akkor ott afrikai származású nép kellett lakjon, egyszóval Európa őslakói feketék kellett volna legyenek. És láss csodát, már meg is találták az első fekete család

sírhelyét, nem máshol, mint Németországban, amint erről a világhálós beszámoló szól.³⁴³ Az ott található következő mondatokból megértjük a lényegét:

„Mi történt a németországi keltákkal? (Ezek a szerző szerint feketék voltak). Ezeket elűzték nyugatra és délre a betolakodó albinó germán törzsek, akiket a mongol hunok hajtottak ki Ázsiából. A hunok egy nomád törzs, akik i. u. 370 körül vándoroltak Európába és egy óriási birodalmat alapítottak itt. A hunoknak saját nyelvük volt (úgy tűnik, hogy a szerzőnek kölcsönvett nyelve lehet), de nagyon kevesen maradtak meg belőlük és a kapcsolataik évszázados vitákra adtak okot.”³⁴⁴

„Az, hogy a hunok a legtöbb fehér embert kiűzték Ázsiából az ősi lakhelyeikről és bekergették őket Európába, ezzel az őshonos fekete népesség elűzését és kiirtását okozták.”³⁴⁵

Így teljesedik be a közmondás, hogy aki másnak vermet ás, maga esik bele.

Azért nem árt megvizsgálni komolyan, hogy mennyire tartható a dominó effektus alapon működő népvándorlási elmélet. A nagy népvándorlás a történelemírás szerint Krisztus után következett be. Hérodotosz, aki Krisztus előtt élt, amikor a Dáriusz-féle szkíták elleni hadjáratról ír, az agathirszeket a Maros mellé helyezi. Így a többi szkíta nemzet, mint a gelonok, budinok, szarmaták stb., akik ellen ment Dáriusz, már a népvándorlás előtt a Kárpát-medencében voltak.

„Az aeoleszi és hellészpontoszi jónok, akik a seregeket hajóikon szállították, Cianeast elhagyva az Ister torkolatához hajóztak, ahonnan kétnapi hajózás után az Isteren felfelé elérték azt a helyet, ahol a folyó először kettéágazik, ahonnan a folyót Isternek nevezik, mert ezen a választó ponton felül az ott lakók Dunának hívják, ide parancsolta a király, hogy jól összekötött hajókból hidat építsenek.”³⁴⁶

Tehát ha a hidat a Vaskapu környékén építették, akkor a hadjárat színhelye sem lehetett a Fekete-tenger fölött.

Az egyik meghatározó dominókocka, amely az elmélet szerint döntő szerepet játszott a népvándorlásban, a hunok voltak. A legtöbb latin nyelvű történelmi írásban úgy találjuk, hogy „huni sive hungari” = hunok, vagyis magyarok. És ez így áll mindenütt, ahol hunokról olvassunk. Ezért joggal állíthatjuk, hogy Attila magyar király volt. Ha elolvassuk a hunokra vonatkozó történelmi írásokat, akkor azt látjuk, hogy mindaz, amit a hunok cselekedeteiről ír, mind Európában, sőt a Kárpátoktól nyugatra történnek. Sem a birodalom megalakulásakor, sem annak szétesésekor semmit nem találunk a Kárpátoktól keletre történt eseményekről. A legújabban felfedezett kínai krónikákban található hunok nehezen hozhatók kapcsolatba Attila hunjával. Ezért azt mondhatjuk, hogy *a hun történet*, ha egyáltalán úgy volt, ahogy le van írva, *magyar történet*.

A legtöbb hunoknak tulajdonított történet valójában a mongol–tatár seregek által elkövetett cselekedetek visszavetítése az ókorba. Maga a hun birodalom, ahogy a térképeken le van rajzolva, megegyezik a Nagytatária néven létezett tatár birodalommal. Elég megemlíteni a Szent Orsolya legendát, amely a XIII. században jelent meg. Ha valóban a 238-as évben történt volna, akkor nem kellett volna a XIII. századig várni a legenda megjelenésére.

³⁴³ http://realhistoryww.com/world_history/ancient/Etruria_the_Etruscans_celts.htm.

³⁴⁴ „What happened to the Celts in Germany? They were driven West and south, by incoming Albino Germanic tribes, who themselves were being chased out of Asia by the Huns of Mongolia. The Huns were a group of nomadic people who migrated into Europe c. AD 370, and built up an enormous empire in Europe. The Huns had a language of their own; but very little of it has survived, and its relationships have been the subject of debate for centuries.” (Uo.)

³⁴⁵ „Thus the Huns forced 'MOST' Whites out of their ancestral lands in Asia, and into Europe: causing death and displacement for the native Blacks in Europe.” (Uo.)

³⁴⁶ „Jones interim Aeoles et Hellespontij qui classem ducebant Cyaneas pretervecti, ad Istri ostia navigarunt, subvectique adverso fluvio, duorum dierum itinere ad eum locum, ubi primo amnis scinditur, incipitque: Ister appellari, nam super id divortium Danubium accolae vocant, ut fuerat eis imperatum, Pontem statuerunt, navibus arctissimo nexu inter se compactis.” (Sabellicus, 1560. 367.)

„Eunapius a hunokat 'a múltban ismeretlen népnek' hívja, csak az utolsó sorokban sugallja az azonosságukat a királyi szkitákkal. A magyarok a szkiták közvetlen leszármazottai, Attila pedig magyar király volt.”³⁴⁷

A történelmi tisztánlátás legnagyobb akadálya az érzelmi kötődés olyan őshöz, olyan eseményekhez, amelyek nem biztos, hogy a valóságban léteztek, vagy ha léteztek, úgy léteztek, ahogy az le van írva.

³⁴⁷ „Eunapius calls the Huns 'a people formerly unknown', only to suggest in the next line their identity with Herodotus' Royal Scythians.” (Maenchen-Helfen, 1973. 9.)

4. A gentéből hamis géta, gót és dák

A modern történelemben a géták ugyanazt a szerepet játsszák, mint a kártyajátékokban a Jolly Joker. A román történészek a gétákat a dákokkal azonosítják, és sokan úgy vélik, hogy a nyelvük egyfajta óromán nyelv volt. A XVI. századi német történészek pedig, mint amilyen az alábbi könyv írója, arra „esküsznek”, hogy a géták azonosak a gótokkal és a dákokkal, és mindnek az anyanyelve egyfajta német dialektus volt.

A géták állítólag az Ister mindkét partját lakták, sőt a mai Moldova területét is. De ha figyelembe vesszük a sok kombinációt, mint a gétodákok, masszagéták, tyrszagéták, vagy a gótokkal való azonosítást, akkor egy óriási területen kellett élniük. Ezt a realitástól elrugaszkodott történész így is véli. Ha azonban figyelembe vesszük, hogy a régi latin írásokban a nazális betűket, mint az *m* és *n*, nem írták ki, hanem az előtte lévő betűre vonalkát húztak, akkor aztán később ezt a vonalkát figyelmen kívül hagyva, a *genta*ból *geta* lett.

A nazális betűk (*m* és *n*) ugrasztása megfigyelhető a XVI. század előtt írott latin könyvekben. Ez azt jelenti, hogy a XVI. századi másolók véletlen vagy készakarva, figyelmen kívül hagyták a *gente* szóban az *n* ugrasztását, így a *gente*ből *gete* lett, mint egy különálló nemzetség. A XVI. század előtti latin szavakat annyira képlékenyen használták, hogy egyazon szónak számtalan értelmet adhattak. Így a *gente* jelenthet nemzetet, törzset, sőt nemesi származást is. Ám a „nemzet” szó csakis a nemesekre vonatkozott. A többi szklávoknak hívták.

Az író csodálkozását fejezi ki, hogy Hérodotosz, akire minden történész hivatkozik, mért nem írt a géták lakhelyéről: „Jornandes is beszámol erről, aki a legcsúnyább tévedések hercege volt, amikor azt írja, hogy a skandináviai félszigetről származnak. A géták tehát gótok voltak, amint ezt Jornandes Orosiustól megtanulta, és a könyvének, amelyben ezt leírta, a géták dolgai nevet adta, imitálva ezzel Dionis görög történetírót, aki sokat írt a gétákról a *Getikorum c.* könyvében.”³⁴⁸

A ravasz papok, mert ilyen volt Jornandes is, tudták, hogy nem tévednek, amikor azt állítják, hogy a gótok géták, vagyis nemzet voltak. Így nem sok büntudatuk lehetett a csalás miatt, amit több mint valószínű, hogy külső nyomásra követtek el.

„Visszatérve a gétákra, akiknek a nevét (lakhelyét) Hérodotosz nem írta le, mások viszont elég világosan jelzik ezeknek ősi lakhelyeiket, elsőnek Sztrabo az Iszter és Tyr (Neszter) közé teszi a géták pusztáját... A géták pusztáját Ammianus Marcellinus Arábiának nevezi... mindezt összevetve, ha inkább hiszünk Sztrabónak, mint Hérodotosznak, aki véleményem szerint fabulálva belső Szkitiába helyezi őket, ahol az agatirszek laktak.”³⁴⁹

Hérodotosz azonban nem gétákról ír, a szerző által úgynevezett belső Szkitiában (amit a legtöbb mai történész úgy kerülget, mint macska a forró kását, mert tudják, hogy ez volt az igazi Szkitia), hanem tiszagétákról, másszóval a tiszai nemzetségről. *Ha Hérodotosz nem írt a gétákról, akkor nyilván nem is léteztek*, csak a szó létezett nemzet jelentéssel.

„Plinius a gétákat a dákok közé sorolja, Sztrabó viszont különbséget tesz, leszögezve, hogy az Iszter felső folyásánál dákoknak, és az alsó folyásánál gétáknak nevezik őket... Sztrabó a gétákat görögösen dákoknak írja le, és állítja, hogy az Iszter mindkét oldalán kolóniákat hoztak létre, összekeveredve a trákokkal és a myziaiakkal, akiknek nyelvük ugyancsak dák és géta

³⁴⁸ „Idem Jornandes afferit, qui turpissimi erroris dux fuit, dum scribit, é Scanzia, quam falsi insulam putat Gotos principium generis habere. Getae igitur Goti fuerunt, quod Jornandes ex Orosio cum didicisset, libro suo de Gotis scripto Geticarum rerum titulum dedit, ad Dionis Graeci Geticorum historiographi imitationem: qui si extaret, plura de Getis et clariora antiquitatis monumenta haberemus.” (Goropii Becani, 1569. 684.)

³⁴⁹ „Revertamur igitur ad Getas, quos quamvis Herodotus hoc nomine non descripsit, alij tamen satis clare loca ipsorum vetusta indicarunt, et inter primos Strabo, inter Istrum et Tyram, qui nunc Nester vocatur, Getarum solitudinem ponit... Getarum desertum Ammianus Marcellinus Arabiam vocat... adeo ut redire sit coactus, si Straboni credendum potius quam Herodoto, qui cum fabulose, meo quidem iudicio, ad Scythiae interiora deduxit, ad ipsos usque Agathirsos.” (Uo. 718.)

volt. A gétáknak tehát, úgymint a dákoknak és trákoknak, a nyelve ugyanaz, mint ami manapság a Dákiában élő nép egyharmadának, ahogy mondám, ez a némettől és a basternáktól csak anynyiban különbözik, mint a szaxon nyelv a svábtól... Minthogy a szaxon nyelv ugyanaz, mint a gót, merthogy ugyanazon helyen laktak, ezek ellen viseltek háborút a rómaiak, Jordanes is bizonyítja, hogy azok a géták, akikről Sztrabó ír, gótok voltak, így nem értem azt a téves gondolkodást, amely szerint más a géta és más a gót.”³⁵⁰

Úgy tűnik, hogy a gót az a kevertfajú nemzet akart lenni, amit fél évezreddel később most próbálnak végérvényesen kialakítani. Az alábbi írásból kiderül, hogy Hunyadi János is ehhez a fajhoz tartozott: „Szilágyi Mihály, művének köszönhetően, aki Mátyás nagybátyja volt, Mátyást királlyá koronázták. Ez a király, aki apja szerint géta származású volt, mely nemzet nyersségét a legjobban a Morovlachos görög szó fejezi ki, ahogy a mieink hívták őket. A király Korvinusnak hívta magát, vagy azért mert apja Hunyadi János (aki híres hadvezér lévén) zászlaján egy fekete holló volt, a csőrében arany gyűrűvel, vagy azért, mivel a király környezetében lévő hízelgők szerint ősi római telepések leszármazottja, akik a géta földeket ma is lakják.”³⁵¹

Ha a gete (gente) szót nemzetnek értelmezzük, akkor nemest is jelenthet. Tudnivaló, hogy Magyarországon a nemzethez tartozó ember egyszersmind nemes is kellett legyen.

„Világosan látjuk, hogy a rómaiak az Isteren a gótok ellen viseltek háborút, akik ugyanazok, mint a géták s a dákok, néha gétáknak, néha dákoknak, és néha gótoknak nevezik őket.”³⁵²

Ilyen pedig nincs! Nem lehet a juhokra azt mondani, hogy kecskék. Az egyedüli logikus feloldás az, hogy a gete nem más, mint gente, vagyis nemzet. Így a dákokat is, meg a gótokat is nevezhették nemzetnek.

„Valamikor a dánok Norvégiából jöttek, amelyet, úgy hiszem, hogy Dániának hívtak Ptolemeus táblájának egy rossz másolása miatt, de abban a részben, ami épségben maradt, Dácsia van írva, ez alatt dákokat és dánokat értve, akik ugyanazok voltak, vagy legalább is ugyanolyan származásúak.”³⁵³

De könnyen meglehet, hogy az épen maradt rész csak hamisítvány. Erre van példa bőven.

Amint látjuk, a szerzők a gótokat Skandináviából származtatják, és utána a Kárpát-medencébe vándoroltatják őket. Jordanes szerint az orosz pusztán hadakoztak a szkítákkal, majd leértek a Meotiszi-mocsarakig, ahonnan a hunok nyomására átjöttek a Kárpát-medencébe és Trákiába. Itt azonban egy más változattal állunk szemben:

³⁵⁰ „Plinius Getas Romanis in universum Dacos dici scribit, Strabone distinctionem, quam antea posuimus, admittente, ut superiorem Istri ripam habitantes, Daci, inferiorem, Getae vocaretur.... Strabo Getas Grecisquam Dacos, notiores dicit eo quod frequentius ad utramque Istri ripam colonias mittant, et Tracibus et Misis sint permisti, eundem tamen sermonem Dacis et Getis esse... Getae igitur, Traces et Daci eius lingue fuerunt qua hactenus tertiam Dacorum partem, uti dixi, quae á Germanica et Bastarnica non aliter differt, quam Saxonica á Svevica... At cum Saxonico sermone idem est sermo Gotorum, quos eisdem in locis habitasse, proelia contra ipsos á Romanis gesta, demonstrant et Iornandes, quisquid Getis á Strabone est ad scriptum, ad Gotos refert, ut non videam, qua iudicij perversitate quisquam contendere velit, alios Gotos, alios Getas fuisse.” (Uo. 719)

³⁵¹ „Opera Michaelis Selagii regnum ab Hungaris defertur, quippe is erat Matthiae avunculus, ad eumque omnium rerum summa tunc respiciebat: Hinc autem Rex, quum paterno genere Geta esset, quam gentem ab eorum asperiore cultu commodiore ad componenda verba graeca voce Moroulacos (morovlachos) nostrates nuncupant, sese Corvinum, ut dictum est, appellavit seu quia pater eius Ianus Cugniadis vir bello clarissimus, dum exercitum ducit, vexilo usus est, in quo corvus annulum aureum rostro portans depictus erat, seu forsán consueto Regum vitio assentatoribus facile crediderit, se á Romanorum civium veteribus colonis, qui Geticum agrum nunc quoque magna ex parte incolunt progenitum esse.” (Syndromi Rerum Turci, 1527. 3.)

³⁵² „Videmus igitur clarissime bella haec ad Istrum á Romanis gesta contra Gotos gesta fuisse: qui cum iidem sint cum Getis et cum Dacis aliquando Getarum, aliquando Dacorum, aliquando Gotorum nomine nuncupatur.” (Goropii Becani, 1569. 723.)

³⁵³ „Porro et multo ante, Dani Norvegiam iis viis, quas ostendi, obtinuerunt: unde factum credo, ut regio ea Dania fuerit vocata, cuius vocis loco ab imperito quopiam in Ptolemei tabulis, ea parte quam intactam reliquit, Dacia est inventa, opinato fortasse Dacos et Danos unam eandemque, aut saltem eiusdem originis gentem fuisse.” (Uo. 723.)

„Az alánok szélteben és hosszában a tulajdonukba vették a szarmát síkságot, a gótoknak egy részét magukba olvasztották, a többiek meg elmenekültek a Dán-félszigetre, a Kárpát-hegyekbe, Dákiába, és a német területekre.”³⁵⁴

Itt meg sem említi a Jordanes-féle változatot, de logikailag nem is teheti, mivel az alánok keletről jöttek, így a menekülő gótok nem is tudtak volna kelet felé menekülni vagy vándorolni, mint ahogy Jordanes állítja. Ha a gótokat a Kárpát-medencébe akarták helyezni, hogy ezzel igazolják az erdélyi német etnikum ősiségét, mert világosan látszik, hogy ez volt a cél, akkor miért nem választották az itt bemutatott rövidebb utat? Ennek egyszerű oka az, hogy a Kárpát-medencéből ki kellett iktatni a szkítákat, oly módon, hogy keletre helyezték őket, mert ha nem, akkor az övük az ősiség. És mivel az írások szerint a gótok valamikor a szkíták ellen harcoltak, ez semmiképp nem volt szabad a Kárpát-medencében történjen, hanem valahol keleten.

De van olyan történész, mint Johannes Nauclerus, aki nem meri ignorálni a szkítákat, de hogy megmentse a gót elméletet, ráfogja, hogy a gótok valójában a szkíták leszármazottai:

„A gótok nemzetsége, amely a Gétikában gótikának nevezetik, megállapítottatik, hogy szkita eredetű. Mert bizony a szkíták az elsők Európában, az északi területektől a Tanais határáig, vadak és legfelkészültebbek a halálra, ezt minden (történet)írónál így találjuk.”³⁵⁵

A géta, gót, dák elméletet, úgy tűnik, hogy a XV. század vége felé találták ki, amikor Magyarország annyira meggyengült, hogy a német terjeszkedésnek már nem állt útjában. A kronológiát csak a XVI. században kezdték kidolgozni. Ezért a XII. század előtt leírt történelmi események ideje és valóságtartalma megkérdőjelezhető. Azt észre lehet venni, hogy a ma elfogadott történelemben a hunok és a gótok harci cselekményei tökéletesen egymás tükörképe, csak időben el vannak tolódva egy fél évszázaddal. De ha a gótok Kárpát-medencei jelenléte az időszámítás első évszázadaiban csak fikció, és ami úgy tűnik, hogy a XV. században lett kidolgozva a Német-római Birodalom terjeszkedésének idejében, akkor nem csoda, ha Trajánusz nevében szerepel a Germanus és Dacicus kifejezés is.

Nagyon sok esemény nem akkor történt, ahogy le van írva, vagy meg sem történt. Az időskálába betoldottak legalább ezer évet. Egy sor történelmet író papnak, akik nagy része a XIII. század után élt, fantom képet készítettek, és visszadatálták őket pár száz évvel korábbi időszakokra. Ilyen volt Dionisius Exiguus, Jornandes, de lehet, hogy az összes koraközépkori vallási írások szerzői is.

A XIII. században élt Jordanesből kreáltak egy VI. században élt Jornandest, aztán a történelmi írásokban mikor Jordanes, mikor Jornandes: „Az Úr 1235. évében Gregorius pápa... Szent Erzsébetet a szentek soraiba iktatta. Ennek a szentnek három gyereke volt, úgymint Lajos, Herman és Szófia. Ebben az időben Jordanus teuton nemzetségű, az első prédikátor a Szent Domonkos rendben, fő magiszter, csodálni való tudással és életvitellel rendelkezvén, az apokalipsziszról írt dicső és mély gondolatokkal tüntette ki magát.”³⁵⁶ (Jornandes pedig, amint tudjuk, gót származásának vallja magát.)

Ugyanígy Dionisius Exiguusnak is megvan az eredeti példánya, Dionisius Petaviusban, aki a XVI. században élt. Eredeti dokumentumok, amelyek alátámasztanák ezen koraközépkori írók valódi létezését, nem léteznek. Az úgynevezett másolatok mind a XVI. század körül jelentek meg.

³⁵⁴ „Alanis enim longe lateque interiorem Sarmatarum planiciem, in ditionem nomenque afferentibus, Goti coacti sunt, alij ad mare et Cheronesium Cimbricum, alij in montes Carpathios, et Daciam, et Germaniam finitimam confugere.” (Uo. 716.)

³⁵⁵ „Gentem Gothorum, que pro Getica Gothica est dicta, constat á Scythis originem habuisse. Scythas vero primos esse in Europa sub septentrione et ad Tanais limitem, feros ac paratissimos ad mortem, apud omnes scriptores invenimus.” (Nauclerus, 1564. 587.)

³⁵⁶ „Anno Dom. MCCXXXV Gregorius papa... sanctam Elisabetam divorum catalogo solenniter ascripsit. Haec sancta tres liberos reliquit Ludovico Hermannum Sophiam. Eo tempore Iordanus natione Teutonicus, primus post sanctum Dominicum ordinis praedicatorum magister generalis, vir vita et doctrina admirandus, effulsit, qui super Apocalypsum profunde et gloriose scripsisse legitur.” (Illustrium veterum scriptorum, 1583. 800-801.)

5. A poszádai ütközet: a cél szentesíti az eszközt

I. Basarab havasalföldi fejedelem.³⁵⁷

Az Árpád-dinasztia kihalása után a magyar trón a szerencselovagok prédájává vált. A három trónkövetelő (a cseh Wencseslav, a bajor Otho és a szicíliai Caroberto) közül pápai segédlettel Caroberto került ki győztesen, aki rögtön fel is vette a Károly Róbert nevet. A magyarországi urak épp annyira nem szívlelték, mint ahogy egy nemzet sem szívleli az idegenszívű uralkodókat. A gyűjtogatások napirenden voltak. Miután leégették az újdonsült király által épített templomot, a király ezt újraépíttette és ólom lemezekkel fedette be. Az eredmény az lett, hogy a következő tűzben a fedél úgy megolvadt, mint a viasz. Ez után az urak felbéreltek egy Felicián nevű urat, aki ebéd közben tört rá a királyi családra, de csak annyit ért el, hogy könnyebb sérülést okozott a király jobbkarján, és levágta a királyné négy ujját. A szörnyű bosszúban a király nem hazudtolta meg a szicíliai származását. Miután leölette a támadó egész családját, az egyik lányának levágatta nyolc ujját, az orrát és az ajkait, hogy csak a fogai látszottak ki, és így hordozták lóháton a városokon keresztül, miközben kiabálnia kellett, hogy így jár, aki a királyhoz nem hűséges.

Villani könyvében I. Károly hatalomra jutásának körülményeire találtunk adatokat:

„A pápa egy bíborost küld Magyarországra Károly újra koronázása érdekében.”³⁵⁸ Aki visszatérve Itáliába azt a parancsot kapja a pápától, hogy szedje össze az egyház összes kincsét és vigye Avignonba. A bíboros ezt meg is teszi, és a kincsekkel eljut Lukkáig, ahol elakad a Guelfiek és Gibelliniek közti harcok miatt. Végül a gibelliniek elrabolják a kincseket.

És lássuk, mivel szórakoznak ez alatt a nyakok:

„II. Károly király Nápolyban nagy ünnepséget rendezett az udvarban, ahol lovaggá ütötte elsőszülött fiát, Martel Károlyt, akit ugyanakkor a pápa által delegált bíborosok és érsekek megkoronáztak Magyarország királyának. A koronázáson még sokakat lovaggá ütöttek, franciákat, provánsziakat és nápolyiakat. Mivel István halála után nem maradt örökös, csak Martel Károly felesége, így ő következett volna Magyarország trónjára, azonban megjelent András, egy mellékági örökös, aki ugyancsak követelte a trónt.”³⁵⁹

³⁵⁷ https://hu.wikipedia.org/wiki/I._Basarab_havasalf%C3%B6ldi_fejedelem

³⁵⁸ „Come il papa mando legati a coronare lo Imperadore et percoronare Carlo Rimberto d’Ungheria.” (Villani, 1537. 130.)

³⁵⁹ „Il re detto (Carlo II.) fece in Napoli grandissima corte et festa et fece cavaliere Carlo Martello suo figlio primo genito et fecelo coronare del reame d’Ungheria, per uno Legato Cardinale del Papa et con piu arcivescovi et vescovi et per la detta coronatione et festa piu altri cavalieri novelli si fecero, il giorno, franceschi proenzalli et del regno et spetialmente napolitani, et per lo Re et per lo figliulo, et fu grandissima festa et honorevole corte, et cio fece lo Re Carlo, perche era morto in quello anno il Re d’Ungheria, delquale non rimase nullo figliulo maschio ne ne altra reda che la Regina moglie del detto Carlo Martello, a cui succedeva per retaggio il detto reame d’Ungheria, ma Andreasso disceso per legnagio del Re d’Ungheria, morto il Re, morto il Re entro nel reame et la maggior parte tra per forza et per amore racquistò, et fecessene Re et Signore.” (Uo. 93.)

„1295-ben meghal Amsus aragóniai király, és testvére Giamo kerül a trónra, aki így Szicíliát is örökölte, de ő ki akar békülni úgy a pápával, mint Károllyal.”³⁶⁰

Giamo feleségül veszi Károly lányát, szabadon engedi Károly három fiát, akik foglyok voltak Aragóniában. A békekötés színhelye Firenze, ahol megjelenik Martel Károly is, mint Magyarország királya:

„Giamo Firenzébe megy, találkozni Károllyal, ahova már megérkezett fia, Martel Károly, Magyarország királya kétszáz francia és provánszi, meg helybeli lovaggal, mind fiatal, skarlátzöld és barna színű ruhákban, ezüst és arany lószerszámokkal, magyarországi fegyverekkel, ami a legszebb kompánia, ami valaha is egy fiatal királynak adatott.”³⁶¹ – Joggal kérdezhetnénk, hogy honnan ez a nagy fényűzés, amikor az ország romokban áll?

Még ebben az évben, legalább is ez áll a Wikipédiában, meghal Martel Károly. „Amikor Martell Károly 1295-ben meghalt, a nápolyi Anjou-k trónigénye fiára, Carobertóra szállt, és a nápolyi királyi pár 1298-tól készült a trón megszerzésére.”³⁶² Vagyis Károberto már nős, de úgy néz ki, hogy a nejét, Máriát nem vitte magával, amikor 1300-ban megérkezett Spolettóba.

És mit találunk a Wikipédián? Ezt: „1305-ben fiatalon elhunyt Mária, Károly első felesége (egyes történészek vitatják, hogy élt-e egyáltalán). II. Károly nápolyi király unokájának támogatására újabb kölcsönt vett fel a firenzei bankároktól, és fogadta Nápolyban a délvidéki magyar főurak követeit.” Aztán nemsokára – biztos bánatában – elhunyt. De még el sem hunyt, amikor a Wikipédia szerint „1304-ben Károly Róbert Galíciába ment, hogy eljegyezze Lev halicsi fejedelem lányát”. Majd: „1306-ban Károly feleségül vette Beuteni Máriát, Kázmér beuteni (Bytom) és tescheni (Cieszyn) herceg leányát, Piast Erzsébetet, aki ezzel Károly negyedik felesége lett.”³⁶³ Ilyen tököcs fiú volt a mi Károbertónk! Így nincs kizárva, hogy igaz az a gyanú, amit Görög Ferenc említ: „Az a monda keletkezett, hogy Zách Klárát a királyné testvére, Kázmér lengyel herceg elcsábította, s az ősz apa ezért támadt a királyi családra.”³⁶⁴

*Szűz Mária megkoronázza Károly Róbertet. Falkép a szepeshelyi káptalani templomban.*³⁶⁵

³⁶⁰ „Nelli anni di Xpo 1295 mori lo re Amsus d’Araona, per cui morte don Giamo suo fratello ,il quale s’aveva fatto coronare, et tenea il reame di Cicilia cerco pace con la chiesa et col re Carlo...” (Uo. 99.)

³⁶¹ „Passo per la citta di Firenze, nella quale era gia venuto da napoli per farlisi incontra Carlo Martello suo figliulo re d’Ungheria, et in sua compagnia CC cavalieri franceschi et pruenziali et del regno ,tutti giovani vestiti col re duna divisisa scarlatta et verde bruno, tutti con selle duna assisa a palastreno rilevate d’arginto et d’oro con l’arme a quartieri a gigli a doro et cierchiati rosso et d’argiento cioe l’arme d’ungheria, che pareva la piu bella compagnia, che mai havesse un giovani re con seco.” (Uo.)

³⁶² https://hu.wikipedia.org/wiki/I._K%C3%A1roly_magyar_kir%C3%A1ly.

³⁶³ Uo.

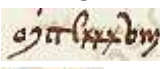

³⁶⁴ Görög Ferenc, Dr.: *A magyar nemzet története*. Horizont Kiadó, 2001. 130.

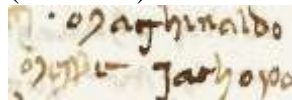
³⁶⁵ https://hu.wikipedia.org/wiki/A_magyar_kir%C3%A1lyok_koron%C3%A1z%C3%A1sa *Coronation of Charles I by Virgin Mary.jpg*

A fenti képen a jobboldali fehér négyzetben lévő az írás alján jól látszik a koronázási év: **O CCCI da Scp** azaz: **301. év az Áldozat után**. Mert az *O=Anno*, a *CCCI= 301*, a *da=tól* és az *Scp=Scr=Sacrificio*. Hiszen *Annus* (latin) = év (nagykör), *anulus* (latin) = kiskör, köröcske, gyűrű.

Az évszám I. Károly koronázására utal, ami azt jelenti, hogy ekkor még nem tolták vissza ezer évvel Krisztus születését.³⁶⁶ Ennek pedig óriási a jelentősége, mert borul az összes évszám és a történelmi szereplők kiléte.

E kép másolat, és de még az eredeti freskó fényképén is jól látszik, hogy a feliratról nem tudták már, mit jelent. És itt térünk vissza a Villani-féle könyv kéziratos változatának szerepére, célfeladatára. Ebben a 234recto-n látható évszám hasonló akar lenni: „Neli Anni di Kristo: M

CC LXXXVIII” azaz valójában: OI288. Ezt az M-et máshol is megismétli (233verso): azaz: *ma stando = de (ott) állva*.³⁶⁷ És még ugyanaz oldalon:

a Maginaldo és Messier Jacopo M-je.

De az O utáni I vagy J jel nem egyes, hanem a Jézus kezdőbetűje, amit az O-val együtt úgy értelmeznek, mint egy *M*-et. A kezdő *m*-et ezzel az *oj*-vel jelölik. Az *M* tehát itt úgy van írva, mint az évszámnál az ezer, hogy az Anno da Iesusból *M* legyen. Így akarták bemutatni, hogy az egy hétköznapi használatban lévő *M*, és nem *O* I.

Igen fontos adatunk, hogy a magyar szepeshelyi képről az O után az I még hiányzik! Azért hiányzik, mert a Jézus történetét egy kicsivel később költötték.³⁶⁸ Ekkor még Krisztusról van szó, mint áldozatról (Isten Báránya). Ezért a Villani-kézirat 234r. oldalán talált évszám, ahol az ezres egy O és egy I betűből áll, azt sugallja, hogy a Jézus utáni év. Ugyanakkor a kéziratban ez az *M* (valójában *OI*) mégtévesztési céllal van rendszeren is használva más szavak esetében. Ezért gyanús tehát, hogy a kéziratos könyv megrendelésre készült és jóval későbbi, mint ahogy elsőre látszik.

A szepeskáptalani Szent Márton-székesegyháznak nevezett, 1478-ban felszentelt háromhajós templomban ma is látható a bejárat feletti, Károly Róbert koronázását ábrázoló freskó, amely a sienai XV. századi festőiskola modorában készült. Azaz közel kétszáz évvel a kép tárgyát képező esemény után. Ezért a képen lévő felirat mindenképpen másolat, ám sokkal értékesebb, mint sokan gondolnák. A felirat eredetije rendelkezésre állhatott, amit hűen lemásoltak, mégha a jelentését már nem is értették. Mert ez az évszám tehát azt mutatja, hogy tényleg a 301-es eseményre emlékező képről van szó, amiből csak később lett 1301. Ezt az O-nak mint Anno-nak a használata mutatja, ami mellé később tették oda az I-t. Szerencsénkre a kép festője nem tette oda.

A valódi történelmet ekkor kezdik írni karddal is, meg tollal is. Anjou Károly egy olyan inváziós hullámot lovagolt meg, amely invázió elárasztotta egész Európát. Az európai nép jó-hiszeműsége, és a pápai hatalmi szomj oda vezetett, hogy primitív tömegek segítségével sikerült megsemmisíteni nemcsak az addigi európai kultúrát, de teljesen átformálták a vallást is, rászabva akár egy ruhát, a primitív gondolkodásmódra. Károlynak sokkal nagyobb hatalma volt, mint ahogy azt a mai történelem tanítja, és valószínű, hogy a Nagy Károly dicső tetteihez ő volt a mintakép. Arra nagyon ügyeltek a plagizálók, hogy ne sértsék meg a petaviusi elvet, így pontosan egy húsvét ciklussal, vagy is 532 évvel tolták vissza az eseményeket. Ha 1300-

³⁶⁶ Erre vonatkozóan lásd: Fábán, 2020.

³⁶⁷ A szövegkörnyezet: „CCC cavaglieri et di 3000 pedoni molto bella gente et guastarono quasi tutte le vigne, i giardini della Aretini infino alle mura d’Arezzo, et tagliarono lolmo loro, **ma stando** a campo la vilia di san Giovanni Battista fu maggiore turbine e fortuna di vento. – Háromszáz lovag és 3000 gyalogos, mind szép népség, feldúlták az Aretiniek majdnem az összes szőlőültetvényét és kertjeiket egész az Arezzói falig, kivágták a szilfáikat, de a Keresztelő Szent János mezején időzve (állva=stando), egy nagy forgószél és vihar keletkezett.”

³⁶⁸ Lásd Fábán, 2020.

ból (amikor Károly megérkezik Magyarországra) kivonjuk az 532-öt, megkapjuk Nagy Károly királlyá koronázási évét, 768-at. A Nagy Károly világraszóló cselekedeteit csak később szőtték be a történelembe, itt ebben a könyvben még elég sovány a dicsőség. A 801-es év, amikor császárrá koronázzák, megegyezik az 1333-as évvel, amikor I. Károly kibékíti a cseheket a lengyelekkel, aminek alapján 1335-ben létrejön a visegrádi királyi találkozó, amin Károly elnököl. És Nagy Károly utóda, akár csak I. Károlyé, Lajos.

A rozgonyi és a „poszádai” csata.³⁶⁹

Alább látható egy kép Nagy Károly koronázásáról.³⁷⁰ Friedrich Kaulbach festette 1861-ben. A képen a koronázás a magyar Megszentelt Koronával történik. Kép a bajor parlament, a Landtag előcsarnokában látható a mai napig.³⁷¹ A képről ezt lehet olvasni: „Van két érdekes festmény Európában, amelyek nemcsak kiegészítik egymást, hanem történetük is igen érdekes. Bajorországi Lajost 1859-ben koronázták bajor királlyá. Ő megbízta Friedrich Kaulbach német festőt, hogy készítsen egy festményt Nagy Károly megkoronázásáról. Ezt a festményt a saját megkoronázását ábrázoló festménnyel szemben szándékozott elhelyezni. Nagy Károly volt” – úgymond – „a Szent Német-római Birodalom első császára, Európa atyja. A megbízás lényege az volt, hogy kidomborítsa Nagy Károly megkoronázásának jelentőségét és nagyszerűségét. A művésznek meg kellett találnia azt a koronát, amely alkalmas egy ilyen fontos, korszakalkotó esemény bemutatására. Bár létezik egy X. századbeli korona, amely Nagy Károly koronája, avagy császári korona néven vált ismertté, Kaulbach mégsem ezt használta, hanem inkább Szent István Szent Koronáját választotta!”³⁷²

³⁶⁹ *Képes Krónika*. Ebben a két csatában számolt le I. Károly a hozzá nem hű magyar urakkal, gyakorlatilag kiirtva őket.

³⁷⁰ <https://szentkorona.weebly.com/keacuteptaacuter.html>

³⁷¹ <https://www.bayern.landtag.de/maximilianeum/saeleraeume/> .:

³⁷² Dr. Balogh Sándor: A Szent Korona az európai művészetben. Nagy Károly megkoronázása. http://www.magtudin.org/Balogh_Sandor_A_Szent_Korona.htm és http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/BS_hit_21.html.

Friedrich Kaulbach: „Nagy Károly koronázása” (1861).

A történelemhamisítás két úton ment végbe: felcserélték a pozitív hősöket a negatív hősökkel, és visszatolták az eseményeket az időskálán 532 évvel – egy húsvétciklussal, hogy annak ne legyen naptári hatása – vagy ennek a duplájával.

Minden írásból ki lehet olvasni, hogy úgy a Nápolyi Anjouk, valamint a spanyol gyökerekkel rendelkező Fülöp francia király, a pápák és a szaracénok pártján álltak. A történelmi skálán visszatárolt eseményeknél: már pont fordítva van. A francia Lajos király űzi ki a szerecseneket. A magyar Lajos kétszer is bemegy Itáliába, pont olyan időben, amikor rendet kellene tenni, de ő ugyebár nem azt teszi. Több mint furcsa.

„Hogyan jöttek be Itáliába a szerecsenek, és hogy űzte ki őket Lajos Franciaország királya³⁷³ (Nagy Károly fia) – fejezetcím.

„Lajos francia király és római császár meg IV. Gergely pápa idejében olyan hamis gonosz emberek éltek Rómában, akik kegyetlenkedéseikkel fel akarták dúlni a római birodalmat, összeesküvést szöttek a Toszkánaiakkal, és meghívták a szerecsenek szultánját, hogy jöjjön és vegye birtokba Itáliát. Ez egy megszámlálhatatlan nagy sereggel jött, akik annyian voltak, hogy eltakarták a földet, mint a tücskök, és feldúlták Sziciliát, Puliát, megostromolták Rómát, benyomultak Leoninába, ahol Szent Péter temploma áll, amiből istállót csinálta a lovaiknak. Sok templomot leromboltak Rómában és azon kívül, és egész Toscanát feldúlták. Említett Gergely pápa segítséget kért Lajos francia királytól és Monferrato lombardiai márkitól. Ezek aztán nagy ütközetek és sok vérontás után kiűzték a szerecseneket Itáliából. Még akik hajón próbáltak menekülni, azok is a vízbe fulladtak, ez történt 835-ben.”³⁷⁴

³⁷³ „Come i Saracini d’Africa passarono in Italia et come ne furono cacciati per Luis Re di Francia.” (Villani, 1537. 19.)

³⁷⁴ Al tempo di questo Luis, overo Ludovico Re di Francia, imperadore di Roma, et di Papa Gregorio IV., per alquanti grandi huomini di Roma falsi, et scelerati per loro tirannia vollono guastare lo imperio di Roma, et fecero congiura con certi grandi huomini di Toscana, et mandarono al Soldano da Saracini, che venisse a Roma et possedesse Italia, ilquale si mosse con tanti saracini, che non si posse loro numero, et passo con grande navilio, et passati fu si grande la multitudine di loro che coprivano la terra come i Grilli, et corsero et guastarono Cicilia, et

Mindezen eseményeket és a következő szöveget figyelembe véve, mindjárt sejteni lehet, hogy mi is volt a Basarab elleni hadjárat célja. Tudniillik a király így akarta likvidálni a számára nem megbízható urakat. A magyar akkor is elég hiszékeny és naiv volt. Úgy látszik, hogy a ravaszság, és a ravaszság felismerése, nem magyar tulajdonság.

A Turóczy krónikában olvashatjuk ezeket: „Az erdélyi Tamás vajda és Dénes Miklós fia, meg Ancsa fia biztatására, hogy ugyanis azt a földet tudatlan emberek lakják, és erről a földről Basarab vajdát is el kell űzni. [Valakikre mindig rá lehet kenni a balhét.] Habár ez a herceg (vajda) a királynak járó adót mindig tisztességesen fizette, s habár a király már Szörényt bevette, így Dénes átadta neki méltósággal az egész Bánátot. Ezt látva, Basarab ezt üzenté a királynak: Mivel te, uram és királyom oly sokat fáradoztál, hogy összegyűjtsd ezt a hadsereget, meg akarom jutalmazni a fáradozásodat hétezer ezüst márkával. Szörény és a hozzá tartozó részek már a birtokodban vannak, ezt békésen átadom. Ezenkívül a koronádnak járó évi adót hűségesen fizetem. Nem kevésbé az egyik fiunkat az udvarodba küldöm, hogy ott szolgáljon a saját költségesen. Így kegyelmed forduljon vissza és vigyázzon a saját személye elleni veszélyekre. Ha még jön felséged a jövőben, legalább a veszélyeket kerülje. Ezt hallva, a király dölyfösen ilyen szavakat vágott a követek szemébe: Ezt mondjátok Basarabnak: 'Ő az én juhaim pásztora és a szakállánál fogva fogom kirángatni a barlangjából.' Ezután egy, a királyhoz hű, Dancs nevű báró, Zolio és Lipton ura, így szólt a királyhoz: Uram, maga Basarab a legnagyobb alázattal és tisztelettel szólt felségedhez: a királyság körül csend, béke és áldás honol, ezt akarja felséged a szavaival tönkre tenni? Ekkor a király dölyfösen és fenyegetőleg megismételte a fenti mondatát, és elhagyta a gyűlést. Utána rögtön elindította a támadást.”³⁷⁵

Mivel a magyar csapatok egy szűk hágóba szorultak, a kétoldalról lezúdított kövek és a nyílzápor miatt rengeteg főúr lelte ott halálát.

Amilyen sok hájjal meg volt kenve a szicíliai Caroberto, azt sem zárnám ki, ha összejátszott volna Basarabbal, de ha nem is, a fenti írásból látszik, hogy semmi oka nem volt Basarab ellen harcolni. Árulkodó tény az is, hogy tatárok is segédkeztek Basarab mellett. Ezek zsoldosok voltak, és általában nagy fizetség fejében végezték a piszkos munkát. Ezeket felbérelni inkább Carobertonak állt módjában, mint Basarabnak.

Puglia et assediaron Roma et presono la parte della citta leonina, dove e la chiesa di san Piero et di quella fecero la stalla de loro cavagli, et disfecero poi molte chiese in Roma, et fuori di Roma et poi quasi tutta Toscana guastarono. Il detto papa Gregorio mando per soccorso in Francia allo imperadore Ludovico, et in Lombardia al marchese di Monferrato. Il quale Ghido Marchese co lombardi, et Ludovico imperadore co Franceschi vennero al soccorso, et doppo molte battaglie, e spargimento di sangue, i saracini furono cacciati d'Italia, et molti pochi ne ritornarono in Africa, pero essendo in alto mare per tempesta che venne loro adosso, quasi tutti ennegiarono et questo fu nelli anni di Christo 835.” (Uo.)

³⁷⁵ „Ad inductionem Thome Wayvode Transilvani et Dionisij filij Nicolai, filij Ancha, que terra est inhabitabilis genti ignotae, ut de ipsa terra ipsum Bazarad rex expelleret. Cum tamen ipse princeps censum debitum regiae maiestati semper fideliter persoluisset. Cum autem rex Zenrin et castrum ipsius recepisset Dionisio tradidit memorato omnia cum dignitate banatus. Quo facta Bazarad regi sic mandavit nuncios per honestos: Quia vos domine mi rex, laborastis in convocatione exercitus, laborem vestrum recompensabo VII millibus marcarum argenti. Ipsam etiam Zenrin cum suis attinentiis nunc habetis prae manibus per potentiam: pacifice vobis tradam: insuper censum, quo teneor, vestra coronae fideliter persolui faciam omni anno. Et nihilominus unum ex filiis nostris vestrae curiae ad serviendum deputabo meis pecuniis et expensis: tantum modo revertimini in pace vestra, et personarum periculis praecavete: quia si veneritis ulterius, periculis minime evaditis. Quo audito rex elata mente in tale verbum prorupit, nunciis sic dicens: Sic dicite Bazarad: Ipse est pastor ovium meorum, de suis latibulis per barbas suas extraham. Tunc quidam fidelis baro Donch nomine, comes de Zolio et de Lipton sic ait regi: Domine, cum magna humilitate vobis, et ad honorem vestrum ipse Bazarad loquitur: idcirco regiae benignitatis favore, et plenam dilectionem gratiae ei velitis per vestras literas remandare. Tunc rex verbum superbiae et comminationis superius propositum iteravit, et relicto consilio saniori, protinus ultra pugnaturus processit.” (Thuroczy, 1600.86-87.)

Egy kvázi családfa-szimmetria adódik Thuróczy következő feljegyzéséből:

„Engedve ezek követelésének, 1299-ben, még András király életében, a pápa elfogadta a 11 éves Károlyt Magyarország királyának. Mely Károly családfája és eredete a következő: ötödik István, negyedik Béla király fiának egyebek közt volt egy Mária nevű lánya, akit Sánta Károly, nagy Károly fia, aki az Egyház adományából volt Szicília királya, feleségül vett. Amely Sánta Károlynak ettől az István lányától született egy Károly Marcel nevű fia. Ennek a Marcel Károlynak pedig Rodolph császár Klementia nevű lányától született egy fia, akit odahaza Károbertonak neveztek, mely név majdnem olyan, mint Károly Robert.”³⁷⁶

A családfa kvázi szimmetriája:

Martell Károly					Marcel Károly XIII. század
	Kis Pipin			Martell Károly / Sánta Károly	
		Nagy Károly (I. Frank császár) VIII. század	I. Anjou Károly (Nagy Károly)		

Én nagyobb hitelt adok a Caroberto mesének, mint a Nagy Károly mesének. Szerintem az utóbbit az előbbiről másolták.

Ez az idézet pedig azt érzékelti, hogy I. Károly (Karoberto) idejében Európa teljesen siralmas állapotban volt:

„Hogyan történt a nagy éhség és halandóság a hegyeken túl.

1316-ban nagy pestis járvány és éhínség sújtotta Németországot, vagyis a hegyen (Alpok) túli nagy régiót. Németalföld és Franciaország egy részét, annyira, hogy a népesség egyharmada kipusztult. Akik egyik nap egészségeseknek tűntek, másnap meghaltak. Az élelem és a bor annyira hiányzott, hogy ha Szicíliából nem szállították volna a kereskedők nagy haszonnal, mindenki éhen halt volna.”³⁷⁷

³⁷⁶ „Quorum instantiam papa admittens quendam puerum XI annorum nomine Carolum, anno domini MCC XCIX vivente adhuc Andrea rege in Hungaria destinavit. Cuius Karoli generatio et origo tali modo habetur. Rex Stefanus quintus filius Belae quarti regis Hungariae inter alias filias habuit unam, nomine Mariam vocatam, quam Karolo Claudio filio Karoli magni, qui ex ex donatione Ecclesiae fuit rex Siciliae, tradiderat in uxorem. Qui rex Karolus Claudus ex illa filia Stephani regis genuit Karolum Marcellum nomine: Karolus vero Marcellus ex filia imperatoris Rodolphi Clementia nomine genuit filium, quem primo in terra sua vocaverunt Carobertum, quasi Karolum Robertum.” (Thuroczy, 1600. 81.)

³⁷⁷ „Come fame et mortalita fu grande oltre monti.

Nel detto anno M.CCCXVI (1316) grande pestilencia di mortalita et fame avvenne nelle parti di Germania, cioe nella Magna disopra oltremontana, et stesesi in Olanda, Frisia, et in Sislanda, et Bramanbte, Fiandra, et Analdo infino in Borgogna et parte di Francia et fu si pericolosa che piu chchel terzo delle genti morirono, et da l'uno giorno al'altro quelli che piu pareva sano moriva, el caro fu si grande di vino et di tutte vittuaglie che se non fosse che di Cicilia e di Puglia per li mercanti vi si mando per mare per lo grande Guadagno, tutti moriano di fame. (Villani, 1537. 38.)

6. A magyarok szkiták, nem tatárok!

Egy nagy történelmi tévedés igen káros következményekkel járt a magyarok számára. A legrégebbi krónikákból ismeretes volt a magyarokat szkitáknak nevezni. Az a téves hit azonban, hogy a magyarok Ázsia vidékéről származtak, nem csak történelemtorzításhoz, de egy sor rossz politikai döntéshez is vezetett a történelem folyamán.

„Bajazid császársága alatt nem volt valami szerény... A szkiták (tatárok) haderővel Dácsiába jöttek és küldötteket menesztettek Bajazidhoz, kérvén a tartományt és pénzt, amivel segítenék Bajazidot az Isteren való átkelésben és az európai harcokban. Bajazid nagyon megörült e beszédnek, nagy jutalmat ígért, ha, amint megbeszélték, hozzájárulnak az európai akciókhoz és lekaszabolják az egyetlen élő vezérüket (valószínű, hogy Zsigmond királyra gondolt). Ezek ily módon szétszéledtek Európában, a legjobb lovakkal és a letehetségesebb harcosokkal. Ezután Bajazid mégis felrúgta az egyességet, attól való félelmében, hogy netán ezek a szkiták összeszűrik a levelet az európai szkitákkal (magyarokkal). Még ma is szkiták nagy tömegeinek maradványai láthatók Európában, különösen Makedóniában a Terma és Axio folyók mellett, akiket Amurát parancsára telepítettek. Aki ugyanakkor sok törököt is bevitt ebbe a régióba, hogy itt lakjanak. Amurát parancsára ugyanúgy Zagore és Philippopolis vidékét is betelepítették. A Chersonesz (Krim) környékét már jóval azelőtt Sulejmán idején betelepítették. Ugyanúgy Tesszália és Skopje környékére is egész a Hemum-hegységig és Szófia környékéig, ahonnan később az illíri és triballi régiókat kezdték rabolni.”³⁷⁸

Itt Bajazidot egy téves történelmi tanítás befolyásolta a döntésében. Ő ugyanis úgy tanulta a nyugati történetírásból, hogy a magyar szkiták is tatárok. Tehát jogos volt a félelme, hogy a két szkita nép adott esetben összefog és megakadályozza a török előrenyomulást. Ezzel a lépésével majdnem száz évvel késleltette Magyarország meghódítását.

A törököket Hunyadi János idejében vissza lehetett volna szorítani Európából, ha erre lett volna akarata a nyugati hatalmak részéről, beleértve ebbe a pápai hatalmat is. A várnai csatánál elárulták a magyarságot. Miután a nyugatiak segítséget ígértek a török ellen, nemcsak hogy nem tartották be ígéretüket, de velencei és pápai hajókkal szállították a török sereget a Bosporoszon át Európába. Ma is hasonló a hozzáállásuk. Többre becsülik a pénzt, mint a becsületet.

Azonban a téves történelem nem mindig kedvezett a magyarságnak, de még a szomszéd népeknek sem. A XIII. században Magyarország a kereszténység bástyájának számított, ellentétben a francia és német királyságokkal, melyekkel a pápának nem egyszer komoly összetűzései voltak. Ismeretes IX. Gergely élet-halál harca II. Frigyes császárral. Ebben az időben indult el keletre egy pár domonkosrendi magyar szerzetes, hogy úgymond megkeresse a magyarság őseit, ugyebár a szkitákat. Juliánus barát, miután visszatért „ázsiai” küldetéséből, az első útja IX. Gergelyhez vezetett. Ezután nemsokára megjelentek Európában a tatárok, akiket még a 16. századi könyvekben is szkitáknak neveznek. A pontifex úgy okoskodhatott, hogyha ezek a magyarok, akik szkiták, ilyen hű katolikusok, miért ne hívjuk be Európába a rokonaikat, hogy így

³⁷⁸ „Imperante Paiazite, fama est non modicam... Scytharum manum venisse in Daciam, et hinc legatos mississe ad Paiazitem, qui peterent pecuniam et regionem: quibus freti, transituri essent Istrum cum Paiazite et bella Europae gesturi. Paiazites plurimum delectatus illorum sermone, munera magna promisit, si trajicerent, quemadmodum essent polliciti, Istrum: dicens se ipsis assignaturum Europae agas, ut singuli ibi viventes suos duces sectarentur. Qui in hunc modum per Europam dispersi, equites facti sunt optimi, reique, militaris peritissimi. Deinceps Paiazites timens ut duces illi Scytharum Europae statui aliquam innovationem inducerent, omnes comprehensos, cum in unum convenissent, obtruncavit. Etiam hodie Scytharum magnam copiam undique per Europam morantium videre est, quos sedes capere in Macedonia Therme et Axio flumini finitima, Amurates iussit. Qui quoque plurimos turcos in istam regionem induxit, ut eam incoherent. Campus Zagorae nuncupatus, iubente Amurate, habitare ceptus est. Etiam Philippopolis regio ab Amurate colonos accepit. At Chersonesus hellespontiam ante ab Sulejmano fratre colonos sortita est. Thessalia et Scopiorum necnon Trybalarum regio qua á Philippopoli usque in Hemum et Sophiam isthoc nomine vicum patet, ab Amuratis filio Paiazite colonos nacta est: qui deinde Illiriorum et Triballorum regionem vastabat.” (Wolf, 1568. 76.)

növeljük a hívek táborát? Ha Juliánus barátunk nem lett volna küldetése a pápától, akkor nem kellett volna azonnal referálnia az útjáról, rögtön ahogy visszaérkezett. Sajnos a pápák esetében, és ez alól nem kivétel a jelenlegi Pontifex sem, a hit mindig felülírta a józan gondolkodást.

A tatárok sosem voltak egységes nép. A Kárpátoktól délkeletre élő tatárok a kunok, akiket a nyugati krónikák Kumánoknak neveznek. (Itt még egyszer emlékeztetem a hivatásos történelem művelőket, hogy a régi latin nyelvű írásokban az *n* betűt néha az előtte lévő betű fölé húzott vonalka helyettesítette, amit a hanyag másolók sokszor nem vettek figyelembe. Így a *kumant kunmannak* kell olvasni. A *man*=ember, tehát *kunman*=kunember, úgy, ahogy a *besserman*=besenyő ember). Ezek egy része le is telepedett Magyarország területén, és idővel asszimilálódtak. A Kárpátoktól keletre a besenyők laktak, akiket egyes krónikák pacinákoknak hívtak. A vidéket hívták Bogdániának, Moldovának, a németek meg Besszerabiának, és valószínű, hogy a lakóit bessermannak, úgy, ahogy a déli tatárokat kunmannak. Egyébként maga a Besserman név létezik, mint tulajdon személynév. Ezt magyarosítva jelenhetett meg a Böszörmény név.

Itt meg kell jegyezzem, hogy a kumán (*kunman*), besenyő (*besserman*) neveket német történétírók találták ki, de ezek a nevek nem fedik azt a fogalmat, amit valójában jelentettek. A besenyőket, latinul *bessi*, azonosítják a pacinákokkal (*besenyő*). A régi forrásokból azonban kiderül, hogy a Bessi nem egy nomád nép volt, hanem a Kárpát-medencei bányász népet hívták így. Lásd *A besenyők* c. fejezetben.

Az a Szkitia, amit a történelemkönyvekben leírnak, úgymond a Pontustól a Riphei-hegyekig és a Kárpátoktól Ázsiáig, az nem más, mint a középkori tatár birodalom. Ezen nem lehet csodálkozni, mivel a történészek a szkitákat a tatárokkal azonosították. Így a fejekben az áll, hogy a magyarok is tatár származásúak. De nézzük ennek a pontos latin megfogalmazását:

„Szkitia (ahogy mondják) keletre terjed a Pontus oldalától a Riphei hegyekig, a háta mögött Ázsia és az Ithasi folyó. Azonban nagyon nagy kiterjedésű hosszában és széltében. Az itt lakó népek országainak nincsenek határaik: habár a földet művelik, nincsenek házaik, sem fedél a fejük fölött, sem állandó lakhelyük, a marháikat és nyájait legeltetik a megműveletlen pusztákon. Fedett szekereken viszik az asszonyaikat és gyerekeiket, amelyek házak gyanánt szolgálnak esőben és télen. Nincsenek náluk komolyabb lopási esetek, mivel semmijük nincs bezárva. Aranyat és ezüstöt sem raknak a halottaik mellé. Űzik a vadászatot, halászatot, tejet és mézet esznek. Ismeretlen náluk a gyapjából szőtt ruházat. Vad és háziállati bőrruhákban járnak, mintha mindig hideg volna. Idegen birodalmak sosem tudták őket legyőzni. Dárius seregeit csúfosan megkergették. Cirust egész seregével tönkreverték. Nagy Sándort az egész seregével visszaverték.”³⁷⁹

Ez mind szép, csak valami sántít. Ugyanis Hérodotosz az agatirszeket a szkiták közé sorolja, és ezek híresek voltak az arany- és ezüstékszerek használatában. Dáriusz, amikor a szkitákkal akar tárgyalni a hadjárat alatt, Idantérosznak, az agatirszek királyának üzen. Hérodotosz pedig azt írja, hogy az agatirszek a Maris (Maros) mellett éltek. A fenti írás meg azt állítja, hogy nem nagyon bővelkedtek arany- és ezüstékszerekben. A még át nem javított régebbi történeti

³⁷⁹ „Scythia (ut aiunt) in oriente extensa, induitur ab uno latere Ponto, ab altero montibus Ripheis, á tergo Asia et Ithasi flumine. Patet autem multum in longitudinem et latitudinem. Hominibus hanc inhabitantibus inter se nulli fines: pertanto enim agrum exercent, nec domus illis ulla, aut tectum vel sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis. Uxores liberosque secum in palustris vehunt, quibus coriis imbrium hiemisque, causa tectis pro domibus utuntur. Nullus scelus apud eos furto gravior, quippe sine tecti munimento pecora et armenta alimentaque habent. Aurum et argentum non perinde ut reliqui mortales appetunt, venationum et piscationum exercitiis inserviunt, lacte et melle vescuntur. Lane his usus ac vestium ignotus, et quanquam continuis frigoribus afficiantur, pellibus tantum ferinis ac murinis induuntur. Imperium Asiae ter quesivere, ipsi perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere... Darium regem Persarum turpi á Scythia summovertunt fuga, Cirus cum omni exercitu trucidaverunt, Alexandri Magni duces Zopirioná pari ratione cum universis copiis deleverunt.” (Illustrium veterum scriptorum, 1583. 64-65.)

írásokban a magyarságot szkitáknak nevezik. A történelmi írásokban sehol sincs szó arról, hogy a szkiták keletre vándorlásaik közben üresen hagyták volna a Kárpát-medencét.

A mai történelmi könyvekben az áll, hogy a magyarokat a nyugatról jött szerzetesek tanították a földművelésre és a kézművességre. Erről ír Dr. Görög Ferenc is *A magyar nemzet története* c. könyvében. Aztán a 120. oldalon mégis ezt találjuk: „De mesteremberben sem szenvedtek hiányt a jámbor papok, mert például Szent István király a pécsváradi kolostornak a következő udvarnokokat adományozta: 10 kovács, 6 kádár, 12 esztergályos, 9 pék, 3 fazekas, 6 gyertyaöntő, 5 ötvös, 8 kerékgyártó és 4 molnár. Szerepelnek még vargák, aranyművesek, asztalosok, szabók, tímárok, szűcsök, szakácsok és kulacsgyártók is, ami mind azt mutatja, hogy a kézművesség minden fajtája ismeretes volt.”³⁸⁰

Hát ma is ezt látjuk a médiában, hogy az a fehér, ami fekete, a tolvaj a tisztességes, az áldozat a bűnös. És sose felejtsük el, hogy a történelem néha nemcsak papíron ismétli önmagát.

³⁸⁰ Görög, 2001. 120.

7. Természeti és ember okozta katasztrófák a német évkönyvekben

A vallás szerint a természeti katasztrófák Isten büntetése az emberi bűnök miatt. Az a tény azonban, hogy a természeti katasztrófák válogatás nélkül szedik az áldozataikat, nem vall isteni intelligenciára. A legtöbb emberben a bűnre való hajlam, ami általában látens állapotban létezik, természeti katasztrófák alkalmával könnyen a felszínre tör. Tehát itt pont fordítva áll az ok és okozat közti összefüggés, mint ahogy azt a vallás állítja. Ha azonban megfigyeljük a jelenlegi meteorológiai katasztrófák okát, azt látjuk, hogy ezeknek az egyik, ha nem a legfőbb okozója az ember. Istenhívő fejjel gondolkozva, de szekuláris törvény szerint is, rosszat akaratlagosan előidézni bűn. Az ipari terjeszkedés, ami talajszennyezést okoz, az erdők és vadállatok pusztítása, mind annak tulajdonítható, hogy az emberi szaporulat túlhaladta a megengedett határt. Feltevődik a kérdés, hogy vajon a túlszaporodás emberi bűn-e, vagy Isten büntetése? Érvényes-e még az első emberi párnak adott parancs, hogy „szaporodjatok, sokasodjatok és töltsétek be a földet”.

Természeti katasztrófák, amint a következő krónikából kiderül, a múltban is voltak, és itt is kereshetjük a kapcsolatot ok és okozat között:

1068. „Erphesfurt (Erfurt) városát felégették a Henrik seregei, a Szent Péter és a Szent Severin templomba menekült tömeggel együtt.”³⁸¹

1072. „A szászok Henrik elleni összeesküvése.”³⁸²

1073. „A szászok lerombolják a Hártesburg kastélyt. Ahol meggyalázzák a Henrik fia sírját, szétszórják a csontjait, és a templomot is lerombolják.”³⁸³

1075. „Az Untrount folyó melletti ütközete a szászoknak Henrik ellen: ahol sok főember elesik mindkét részről, és ahol a szászok megfutamodnak.”³⁸⁴

1078. „A Szent Szeverin monostor leégetése a nép tömegeivel együtt a Henrik seregei által. Ugyanez történt az Ephersfurti Szent Péter templommal.”³⁸⁵

1081. „Henrik Rómát ostromolja.”³⁸⁶

1083. „Henrik elfoglalja Rómát, ahol kitör a pestis.”³⁸⁷

1096. „Megszámálhatatlan tömeg, férfiak és nők, különféle nemzetiségűek, egy részük felfegyverkezve, Jeruzsálem felé tartanak, hogy a zsidókat megkereszteljék, a renitenseket a helyszínen óriási mérszárlással irtották. Moguntióban ezernegyven, mindkét nembeli zsidót öltek meg, nagyrészüket elégették. A zsidók közül, akik áttértek a keresztény vallásra, nem sok idő után újra kitértek. 1099-ben a császár a húsvétot Ratisponában ünnepelte, ahol ezekben a napokban nagy halálozás volt.”³⁸⁸

³⁸¹ „Erphesfurt civitas incensa est ab exercitu regis Heinrici. Monasterium quoque S. Petri in monte, et Sancti Severi cum multitudine quae ibi confugerat.” (Illustrium veterum scriptorum, 1583. 253.)

³⁸² „Coniurant principes Saxonum contra Heinricum regem.” (Uo.)

³⁸³ „Saxones Hartesburg castrum fortissimum destruunt. Ubi sepulchrum filij Heinrici regis violant, ossa dispergunt, ecclesiamque in eodem destruunt.” (Uo.)

³⁸⁴ „Bellum iuxta Untrount fluvium committitur á saxonibus contra regem Heinricum: ubi multi potentes ex ultraque parte ceciderunt, et Saxones fugam inierunt.” (Uo.)

³⁸⁵ „Sancti Severi monasterium cum multitudine populi que illic intus fuit, incensum fuit ab exercitu regis Heinrici, et ecclesia in monte sancti Petri et Erphesfurt.” (Uo.)

³⁸⁶ „Heinricus rex Romam obsedit.” (Uo.)

³⁸⁷ „Roma capta est ab Heinrico rege et pestilentia gravis facta est.” (Uo.)

³⁸⁸ „Populus innumerabilis virorum et mulierum ex diversarum gentium partibus armatus, Hierosolymam tendens Iudeus baptisari compulsi: renitentes ubivis locorum immensa caede profligavit. Apud Moguntiam vero utriusque sexus Iudaei numero mille et quatordecim interfecti sunt, et maxima pars civitatis exusta est. Iudaei qui per diversas provincias metu compellente Christiani facti sunt, iterum á Christianitate paulatim recesserunt. 1099. Imperator Pascha Ratisponae celebrat, ubi iisdem diebus magna mortalitas facta est.” Uo.)

1100. „Kemény tél volt és nagy éhínség.”³⁸⁹
1103. „Henrikus fia Henrik a császári hatalom birtokába jut. Otto márki a barbár Szászokat megtámadja és legyőzi.”³⁹⁰
1125. „Lothárius herceget Moguntia mellett királlyá választják és Aquisgrani jóváhagyásával a királyi tisztségbe emelik.”³⁹¹
1126. „Nagy mézszárlást vitt véghez Lothár Boemiában. Ugyanaz évben Nürnberget ostromolta.”³⁹²
1132. „Agusta városát Lothár katonái leégették, sok polgárt fogságba ejtettek, mivel a királyt nem fogadták békességgel.”³⁹³
1135. „Hirtelen erős szél miatt sok hajó elsüllyedt, sok épület összedőlt, rengeteg gyümölcs és erdei fa kidőlt, olyannyira, hogy az erdei fáknak csak a tized része maradt meg.”³⁹⁴
1137. „Lothárius császár Itáliából hazatérőben az általa épített Lutrensei apátságban meghalt. A jelenlévő szász és thuringiai hercegek az ottani szokások szerint temették el.”³⁹⁵
1144. „Nagy áradás volt Erphesfortnál.”³⁹⁶
1154. „Nagy áradás volt.”³⁹⁷
1226. „Nagy áradás volt Thuringiában.”³⁹⁸
1233. „A király Moguntinusszal, a Marburghi Konradus mesterrel összehívták a papság vezetőit egy bizonyos rossz hírű eretnokség miatt, amiben mások között érintve volt Sein hercege is, aki később megtisztult és kegyelmet kapott: a többieket, akik nem tértek meg, említett Marburgi Konradus kivallatásnak vetette alá. A keserű méregtől indíttatván a nép említett Konrádnak visszatértekor Marburg mellett csapdát állított, és Gerhard minorita rendi barát-pappal és harminc emberével együtt lemészárolták. Ebben az évben számtalan sok eretneket égettek meg Németországban, de sokan visszatértek a katolikus hitre.”³⁹⁹
1234. „A tél nagyon kemény volt, úgyannyira, hogy a Mediterrán-tenger befagyott, és a velencei kereskedők gyalog vitték át az áruikat a jeges tengeren, a hideg természetesen nagy károkat tett a szőlőben, az olajbogyóban és az állatokban.”⁴⁰⁰

³⁸⁹ „Hiems dura fuit et fames magna.” (Uo.)

³⁹⁰ „Heinricus filius Heinrici imperatoris regnum obtinuit. Otto marchio alii que plures Saxonum barbaros qui Luticij vocatur, invasit et honorifice triumphavit.” (Uo.)

³⁹¹ „Lotharius dux saxonum apud Moguntiam rex elegitur, et Aquisgrani benedictione regali sublimatur.” (Uo.)

³⁹² „Graviter caesus est exercitus Lotharij in Boemia. Eodem anno Lotharius obsedit Nurenberg.” (Uo.)

³⁹³ „Augusta civitas ab exercitu regis Lotharij igne crematur, plurimi de civibus captivi abducuntur, et quidem digna satis ultione pro comisso multati scelere quippe qui regem ad se pacifice ingressum...” (Uo.)

³⁹⁴ „Ventus vehementissimus et hactenus incognitus naves multas subuerit, aedificia plurima destruxit, arbores fructuosas atque sylvestres innumeras deiecit: ita ut vix decima pars quarundam remansisset sylvarum. Eodem anno nunciij venerunt Graecorum ad imperatorem Lotharium cum magnis muneribus.” (Uo.)

³⁹⁵ „Lotharius imperator in redeundo de Italia moritur apud Lutrensem abbatiam ab ipso constructam, presentibus Saxonie et Thuringiae principibus regio more sepelitur.” (Uo.)

³⁹⁶ „Magna inundatio aquae fuit in Erphesfort.” (Uo.)

³⁹⁷ „Magna aquarum inundatio fuit.” (Uo.)

³⁹⁸ „Inundatio maxima fuit in Thuringia.” (Uo.)

³⁹⁹ „Rex et Moguntinus et magister Cunradus de Marburg, Moguntiae conventu episcoporum et comitum atque clericorum fecerunt, pro quibusdam infamatis de heresi inter quos comes de Seine accusatus, inducias purgationis ultiores obtinuit: super reliquos vero qui non comparaverant, predictus Conradus de Marburg ibidem populum cruce signavit. Quapropter illi felle amaritudinis commoti, iam dicto Conrado in reditu insidias iuxta Marburg ponentes, ipsum una cum Gerharo minoris ordinis fratre, probatae vitae 30 viro, 3 calend. Aug. crudeliter occiderunt. Hoc cum aerecorum innumera multitudo per totam Alemaniam igne cremata est, multoque plures haeresim abiuraverunt.” (Uo.)

⁴⁰⁰ „Hiems asperrima fuit, adeo ut in mediterraneo mari institores Venetiani cum oneratis summariis pedestri itinere per glaciem transirent: quae videlicet hyems non parvam per totam Italiam in vineis, iumentis et olivetis intulit cladem.” (Uo.)

1236. „Májusban Szent Erzsébet csont reliquiáit átszállították Marburgba Frigyes császár és a moguntinói, a kölni és a brémai főpap jelenlétében. A szent csontjaiból jó illat áradt.”⁴⁰¹

1265. „Sok nagy megrakott hajó teher és személyszállító úgy a Mediterrán-tengerben, mint Dácsiában elsüllyedt.”⁴⁰²

Ez a Dácsia nyilvánvaló, hogy Dánia akar lenni.

1287. „Fríziában 80.000 embert nyelt el a víz a nagy áradás miatt.”⁴⁰³

1315. „Árvíz Griminiben, sok ember veszett el, szintúgy az augusztini templom megsemmisült.”⁴⁰⁴

1316. „Már három éve tart a nagy éhség, ami miatt sokan meghaltak. A városok utcái tele vannak halottakkal mindenütt csend honol.”⁴⁰⁵

1342. „Erphordiában és Braxedisben olyan nagy árvíz volt, hogy lóháton sem lehetett megközelíteni, tönkrement a nagy szőlős, sok hidat elvitt, mint Herbipoliban, Ratisponában, Drezdában, Frankfurtban, Weizendorfban, Babenbergben,”⁴⁰⁶

⁴⁰¹ „Calend Maij Marburg translatio facta est sanctae Elisabeth, presente Frederico imperatorae, ac tribus archiepiscopis Moguntino, Coloniensis, Bremensi, ubi ex illius ossibus oleum evidentissime desudavit.” (Uo.)

⁴⁰² „Multae naves magnae et onustae, tam trieres quam cocones, in mari mediterraneo ac in Dacia submersae perierunt.” (Uo.)

⁴⁰³ „In Frisia submersi per inundationem aquae pene 80.000 hominum.” (Uo.)

⁴⁰⁴ „Factum est diluvium in Grimmiis, ubi multi homines perierunt: sed et ecclesia Augustinensis inibi per inundationem aquarum est abducta.” (Uo.)

⁴⁰⁵ „Fames valida que iam per tres annos invaluerat, tam magna facta est, ut multi fame perirent. Nam in strada publica, in civitatibus in oppidis, in villis innumerabiles exanimes tacere videbantur.” (Uo.)

⁴⁰⁶ „Fuit tanta inundatio aquarum in Erphordia, in die Braxedis, ut nemo in vicino equitare posset, et detruxit longas temetes Erphordia, pontem ante valvam sancti Augustini et sancti Ioannis pontem in Herbipoli cum magna turri, pontem in Ratispona, in Drestden, in Franquenfordia, in Weizendorf, in Babenberg” (Uo.)

8. A reneszánsz lényege a történelemírás

Cicero: „*Nescire quid antea quam natus sis acciderit, id est semper esse puerum.* — *Aki nem tudja (nem érdekl), hogy mik történtek születése előtt, mindig gyermek marad.*”

Ehhez hozzá lehet tenni, hogy a gyermek mindig csak a mában él, és nem csak a múlt nem érdekl, de a jövő sem.

A reneszánsz a XV. századdal kezdődött. Ekkor jött divatba Itáliában és más európai országokban az írás. Ezidáig is írtak, de leginkább kolostorokban, és ezek az írások nem kerültek a nagyközönség elé. Ezek az írások latin nyelven és nagy betűkkel (majuscula) íródtak.

„A latin ábécében a nagy és kisbetűs (majuscula és minuscula) írás közti különbség csak a reneszánsz korában jelent meg, amikor a humanisták a latin szövegeket a karolingi minuszkulákkal olvasták, és amikor valószínűleg a szemük elé kerültek az ó latin (majusculával írt) írások a különböző műemlékekről.”⁴⁰⁷

Na, itt álljunk meg egy percre. „A Karoling korban nem ismerték a majuszkulákat, amik csak később kerültek elő az ókori műemlékekről.” Akkor vajon milyen betűket használt Tacitus, Cicero, Vergilius, Ovidius stb.?

Poggio Bracciolini (1380-1459) volt az első, aki ezeket az ólatin szövegeket kezdte tanulmányozni. Hogy milyen régiek voltak ezek a szövegek, azt nehéz megmondani, mivel a XVI. századig nem volt időszámítás. Ezért a majusculával írt szövegeket írhatták csak pár száz évvel a reneszánsz előtt, de még a reneszánsz idejében is.

„A latin abc az óitáliai etruszk abc-ből származik, amiből a rómaiak átvettek 21 betűt. A klasszikus latin és a későbbi antik latin abc-ben 23 betű volt. A 26 betű csak a reneszánsz korában jelent meg.”⁴⁰⁸

⁴⁰⁷ „Im lateinischen Alphabet kam die Unterscheidung zwischen Groß- und Kleinbuchstaben (Majuskeln und Minuskeln) erst mit der Renaissance auf, als die Humanisten die lateinischen Texte in karolingischen Minuskeln lasen und dabei wahrscheinlich die Inschriften auf den altrömischen Monumenten vor Augen hatten.” (Wikipedia.)

⁴⁰⁸ „Das lateinische Alphabet stammt vom altitalischen Alphabet der Etrusker ab, von denen die Römer zunächst 21 Buchstaben übernahmen. Zur Zeit des klassischen Lateins und in der Spätantike bestand das Alphabet aus 23

A műemlékeken található írások iránti érdektelenség egyik oka lehet a nagy időtávolság, de ugyanezt előidézhatték a gyakori földrengések is. Érdemes megemlíteni azt az esetet, amikor a fiatal Poggio Bracciolini próbált megtisztítani kőtöredékeket, amelyeken ólatin írás volt, és az arra tévedt lányok megkérdezték tőle, hogy nem találna magának hasznosabb munkát? Ha tudták volna szegény lányok, hogy nemsokára milyen vagyona fog szert tenni ez a fiatal, biztos nem gúnyolódna. A nagy vagyon megszerzése mögött azonban valami mindig búzlik. Sokan állítják, hogy Bracciolini hamisított egy csomó ólatin írást, amiről azt állította, hogy ilyen meg olyan kolostorokban találta.

Ebben az időben alkotott M. Antonius Coccius Sabellicus, Polydore Vergil, Andrea Navagero és még sokan mások.

„M. Antonius Coccius Sabellicus (1436–1506) velencei irodalmár és történész. Ismert a Világtörténelmi munkájáról, melynek címe Enneades vagy Történelmi rapszódia.”⁴⁰⁹

„Mialatt Sabellicus Udinében tartózkodott, írt egy Aquileiáról szóló őstörténetet, amely 1482-ben jelent meg. Aztán megírta Velencének a történetét latinul, hivatali bátorítással, de ez népszerűtlen volt a polgárok körében... Az Enneades 1498-ban lelent meg. Az összes műveit 1560-ban adták ki.”⁴¹⁰

„A Velence történetét folytatni próbálta Andrea Navagero, aki miután meghalt, a munkáját megsemmisítették. Sabellicus baráti kapcsolatban állt Polydore Vergillel.”⁴¹¹

„Polidor Virgil latinosan Polydorus Vergilius... vagy gyakran úgy is ismert, mint Urbinói Polydore Vergil (1470–1555. ápr. 18.) Itáliai humanista, történész, pap, diplomata, aki élete legtöbb idejét Angliában töltötte. Főleg a Közmondások lapja (1498), amely latin közmondások gyűjteménye, Felfedezésekről (1499) a felfedezések története, és az Angol történelem (1513–1534). Ezért egyesek az angol történelem atyjának is nevezik.”⁴¹²

Cocci fő műve:⁴¹³ „*Argumenta Enneadis primae* — Az Enneadis kivonatának I. része.”

Érdekes hogy Cocci a művének az Enneadis nevet adta, ami nagyon hajaz a Vergilius Aeneidosára és a http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.3225 linken található ugyancsak Aeneas történelmi írására. Úgy tűnik, hogy a szerző az Enneadas alatt egy világtörténelmet ért. Az írás, mint bármelyik akkor írt világtörténelem, a világ teremtésével kezdődik.

Buchstaben. Die Zahl von 26 Buchstaben wurde erst in der Renaissance erreicht.“ (https://de.wikipedia.org/wiki/Lateinisches_Alphabet.)

⁴⁰⁹ „Marcus Antonius Coccius Sabellicus (1436–1506) was a scholar and historian from Venice. He is known for his universal history, Enneades sive Rhapsodia historiarum.” (https://en.wikipedia.org/wiki/Marcus_Antonius_Coccius_Sabellicus)

⁴¹⁰ „Sabellicus while at Udine wrote an antiquarian work on Aquileia that appeared in 1482. He then produced a Latin history of Venice, *Historiae rerum venetarum ab urbe condita*, with official encouragement; but it proved unpopular with the citizens. He wrote further works concerned with Venice, and as a humanist scholar wrote commentaries on classical authors. The Enneades sive Rhapsodia historiarum appeared in 1498. His collected works were published in 1560 at Basel.” (https://en.wikipedia.org/wiki/Marcus_Antonius_Coccius_Sabellicus.)

⁴¹¹ „The *Historiae rerum Venetarum* had a first continuator, Andrea Navagero, who died having asked for his work to be destroyed. A second continuator, Pietro Bembo, was appointed in 1530, and he brought it up to 1513.” (https://wikivisually.com/wiki/Marcus_Antonius_Coccius_Sabellicus.) „Polidoro Virgili, commonly Latinised as Polydorus Vergilius, or anglicised as Polydore Vergil (or Virgil), and often known as Polydore Vergil of Urbino (c. 1470 – 18 April 1555) was an Italian humanist scholar, historian, priest and diplomat who spent most of his life in England. He is particularly remembered for his works the *Proverbiorum libellus* (1498), a collection of Latin proverbs; *De inventoribus rerum* (1499), a history of discoveries and origins; and the *Anglica Historia* (drafted by 1513; printed 1534), an influential history of England. He has been dubbed the 'Father of English History'.”

⁴¹² „Polidoro Virgili, commonly Latinised as Polydorus Vergilius, or anglicised as Polydore Vergil (or Virgil), and often known as Polydore Vergil of Urbino (c. 1470 – 18 April 1555) was an Italian humanist scholar, historian, priest and diplomat who spent most of his life in England. He is particularly remembered for his works the *Proverbiorum libellus* (1498), a collection of Latin proverbs; *De inventoribus rerum* (1499), a history of discoveries and origins; and the *Anglica Historia* (drafted by 1513; printed 1534), an influential history of England. He has been dubbed the 'Father of English History'.” (https://en.wikipedia.org/wiki/Polydore_Vergil.)

⁴¹³ Sabellicus, 1560

Már az első sorokban érdekes megjegyzéseket találunk: „A görögök miért nem írtak a zsidó történelemről? Miért Noe és az ő korabeliek olyan hosszú életűek voltak? ... A Szkiták lakhelye milyen szokásaik és vallásuk volt régen. A szkiták Ázsiai ténykedései. A baktriaiak és a Pártusok szkita eredetűek.”⁴¹⁴

A csavaros szöveg mintha egy fizetett apologéta tollából származna. Azt állítja egyebek közt, hogy a görögök és a rómaiak makacsul elzárkóztak a szakrális dolgoktól és csak a jövőmondók érdekelték őket. És ez lenne az oka, hogy nem írtak a zsidó történelemről.⁴¹⁵

Azonban az európai népek, és ehhez tartoztak a közel-keleti görögök is, nem voltak annyira elkülönültek egymástól, hogy egyeseknek lett, volt történelme, másoknak meg nem. Ha az angoloknak a XV. század előtt nem volt történelmük, miért lett volna más nemzeteknek?

Amint láttuk, az angol történelmet Polidorus Virgilius az 1513–1534 tartó években írta. A zsidó történelem a Pentateuchban található, vagyis az Ótestamentumban, amit viszont a katolikus egyház csak a XVI. században fogadott el. Így kérdés, hogy mikor íródott?

Minden jel arra mutat, hogy az írás csak a XV. században jött divatba, így addig nem lehettek történelmi írások sem. A nép számára a történelmi emlékezést a képek szolgáltatták. Ezek általában freskók formájában a templomokban voltak, és csak Krisztus születésétől ábrázolták az eseményeket.

Itáliában az etruszkokat nagyon sok ideig ignorálták, és az olasz történelem Aeneasszal kezdődött.

„De sokan állítják, hogy Aszkánius az apja menekülése után Itáliába jött. Bárhol is született, bárki volt az anyja, abban mindenki egyetért, hogy Albát Aszkánius alapította, ahol 42 évet uralkodott, ezt Sylvio írta, amely Sylvio után sok királyt így hívtak.”⁴¹⁶

Itt megint felmerül a gyanú. Ki is lehetett ez a Sylvio? Ha az Aeneidost (http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.3225)⁴¹⁷ a XV. században írták, és ha a szerző valóban a későbbi II. Pius pápa, akit eredeti nevén Aeneas Sylvio Piccolomininek hívtak, akkor összeáll a kép.

Ha a zsidó történelem meg lett volna írva az ókorban, akkor Sztrabón nem állított volna olyan képtelenséget, hogy Jeruzsálemet Mózes alapította.

„A kelet gyönyörű városát, Jeruzsálemet Sztrabó szerint, akire szívesen hivatkoznak a történészek, Mózes alapította.”⁴¹⁸

A pápai rezidencia Avignonból (Franciaország) Rómába való költöztetése 1370-ben XI. Gergely idejében szakadást idézett elő az egyházban, ami V. Márton megválasztásával látszólag megszűnt. XI. Gergely és V. Márton között volt egy csomó pápa és ellenpápa, de a szakadás igazi okáról nem sokat tudni. Azt tudni, hogy az Egyház intézménye mindig az egyik legjobban jövédelmező intézmény volt. Ugyebár mit nem tenne meg az ember a lelki üdvösségéért. A

⁴¹⁴ „Cur Graeci Iudaicam historiam non scripserint? Cur Noe et alijs ab initio tam longavita contigerit...Scythiae situs et qui olim mores gentis ritusque fuerint. Asia Scytharum vectigalis facta. Bactriani et Parthi á Scythis oriundi.” (Uo.)

⁴¹⁵ „Hebraica historia Graecis negata:Iosephus autor est Demetrium Phalerium apud Philadelfum Alexandriae regem plerisque audientibus quandoque affirmare ausum, non licuisse Graecis hominibus Hebraicam historiam attingere, quin illustrium scriptorum quosdam eam rem tractare ausos,adversa mentis valetudine et langore corporis tandiu conflictatos donec ab incepto destitissent tanquam id arcanum prophyanis esset gentibus manifesta ira numinis interdictum... Sed sive hoc fuerit, sive rei ignoratio, que non adeo in multos vulgata esset, Graeci et Romani scriptores pertinaciter ab omni sacrae huius historie relatione abstinerunt ut de industria videantur silentio rem tantam praeterijse, quippe quam suorum popularium aures, ob ea que de dijs á maioribus acceperant, sine offensa audire non potuissent, fuisset haec tractantibus vel inuitis veritas expressa.” (Uo.)

⁴¹⁶ „Sed plures omnino tradunt Ascanium paterni exilij comitem in Italiam venisse.At quocunque ille natus est loco,ac quacunq; matre omnibus convenire video,rem Albaniam ab Ascanio,qui annos duodequadraginta regnaverat,per manus Sylvio traditam,á quo Sylvij deinceps reges sint nominati.” (Uo. 156.)

⁴¹⁷ [Le quoque magna paleset ie memorande canemus...](#)

⁴¹⁸ „Clarissima urbium orientis Hierosolyma quos habuerit conditores parum ut video constat, inter eos quos sequimur Strabo, quem in veteribus rebus placuit imitari, Mosen et gentis ducem, et urbis conditorem credidit.” (Uo. 174.)

befolyt anyagi javakból pedig azok részesedtek, akiknek vezető szerep jutott az Egyházon belül. A keresztény vallást Rómában Szent Péter utódai képviselték, vagyis a zsidók. XI. Gergely Avignonból való Rómába való hazatérése után az olaszokban felerősödött a nemzeti öntudat. Szent Péter utódai joggal úgy érezték, hogy mindinkább mellőzve vannak. Mindezidáig nem sokat érdekelte sem a rómaiakat, sem a zsidókat a történelem. Az első történelemírási próbálkozás minden bizonnyal a http://digi.vatlib.it/view/MSS_Vat.lat.3225 linken található írás.⁴¹⁹ Itt azonban világosan látszik, hogy a zsidóknak semmi szerep nem jut. Ezt a hiányosságot próbálta pótolni Cocci az Enneadis művében.

De kik voltak valójában Szent Péter utódai, a római zsidók? Úgy, ahogy az Aeneas-írás előtt a rómaiaknak nem volt történelmük, így a zsidóknak sem. Egy népet leginkább nem a vérszerinti származása határozza meg, hanem a foglalkozása. Zsidók esetében a kereskedés. A kereskedés szükségszerűen megkövetelte az írás és számolás kialakítását, ugyanakkor egy kozmopolita világnézet elsajátítását. Az írás megjelenésével és terjedésével, már nemcsak anyagi, hanem szellemi cikkekkkel is lehetett kereskedni. Az Egyház nemzeti hatáskörbe vonásával, különösen V. Márton után, megindult a szembenállás a katolikus egyház és a római zsidóság között. Ahogy az olaszok kezdték kialakítani a saját történelmüket, ezzel párhuzamosan a zsidók is kezdték megírni a saját történelmüket, amit a Tórában foglaltak össze. Cocci valójában megpróbálta ötvözni a két történelmi elképzelést az Enneadisában. Mindezen írások a reneszánsz korában jelentek meg és gombaszámra szaporodtak. Ahhoz, hogy az írások hitelességét megerősítsék, visszadatálták őket az időben, mintha évszázadokkal azelőtt íródtak volna. Rengeteg fiktív szerző nevét találták ki, akiknek pontos családfát állítottak össze 1000, vagy 1500 év távlatában. Mindezek, ugye, súlyos vádak, és el sem tudnánk hinni, hogy igaz, ha nem ismerünk a reneszánszkori pápák dicstelen tevékenységét. Krisztus is megmondta, hogyha a ház ura Belzebub, akkor mit várjunk a szolgálaitól?

„Hogy mióta honos az Aeneas Rómában, az úgy a múltban, mint ma, vita tárgyát képezi. Mindenesetre megállapítható, hogy Rómában az Aeneasz-legenda nem egy élő népradíció volt... hanem egy felülről a népbe táplált gondolat.”⁴²⁰

A fenti megállapítás is bizonyíték, hogy az Aeneasz-legenda a reneszánsz korában keletkezett, és nem az ókorban. A hamisság takarásához mindig kell egy rakás „lepedő írás”. Ilyen volt a Fabius pictor Annalese és az Enneus Annalese, amit több mint valószínű, hogy ugyancsak a reneszánsz korában írtak, de ókorinak tüntetik fel.

„Fabius Pictor Annalesei korszakot alkottak. Mint az Atthis első összefoglalója lesboszi Helanikos az összes követőinek egy döntő például szolgált, ugyanígy Fabius Pictor Annalesei szolgáltatták a modellt a további próbálkozásokhoz.”⁴²¹

„Cato az Originibusban (Eredetek) ezt mondja... Akik Itáliát előbb bírták, azokat Aborigéneknek (benszületett) hívták, akik után jött a Phrygiai Aeneas népe, akikkel egyesültek, és ezek nevét latinoknak titulálták, (Így kezdődik Cato Eredet írásának első könyve).”⁴²²

⁴¹⁹ [Ie quoque magna paleset ie memorande canemus...](#)

⁴²⁰ „Seit wann Aeneas in Rom heimisch ist, wird nach wie vor kontrovers discutirt. Festzustehen scheint jedenfalls dass in Rom selbst die Aeneaslegende nicht eine lebendige Volkstradition war sondern ... von oben herab ins Volk getragen wurde.” (Pilhofer, 1990. 90.) „Die Annalen des Fabius Pictor haben Epoche gemacht. Wie der erste Verfasser einer Atthis, Hellanikos von lesbos, für alle seine Nachfolger das entscheidende Vorbild wurde, so waren auch die Annalen des Fabius Pictor das Modell für alle weiteren Versuche.”

⁴²¹ „Die Annalen des Fabius Pictor haben Epoche gemacht. Wie der erste Verfasser einer Atthis, Hellanikos von lesbos, für alle seine Nachfolger das entscheidende Vorbild wurde, so waren auch die Annalen des Fabius Pictor das Modell für alle weiteren Versuche.” (Uo.)

⁴²² „Cato in originibus hoc dicit... Primo Italiam tenuisse quosdam, qui appellabatur Aborigines, hos postea adventu Aeneae Phrygibus iunctos Latinos uno nomine nuncupatos. (So began das erste Buch der Origines des Cato.)” (Uo. 91.)

Amint már említettem, az Aeneas legendát bizonyos régi képek alapján írták meg.⁴²³ Az írás megjelenése előtt bizonyos történeteket képekben jelenítettek meg, a legtöbb kép esetében azonban a kép témája már kiesett az emlékezetből. A képeken látható jeleneteket, történeteket próbálták újra életre kelteni, **innen ered valójában a reneszánsz elnevezés.** Mivel a történelem megírása képekhez kötődött, így szükségét látták egy festő létezésének, akit Fabius Pictor néven személyesítettek meg. Jelenleg úgy szerepel a történelemben, mint történész, aki a Pictort csak gúnynévként kapta, mivel szeretett festegetni. De volt egy Fabius Maximus is, aki konzul és pontifex is volt. De Pictor már az ötödik Fabius volt, ezért a neve elé biggyesztették a quintus jelzőt.

Fabius Maximus Servilianus Kr. e. 150 körül élt consul és pontifex, Quintus Fabius Pictor pedig 270 körül született. Mivel nagyon sok volt a takargatni való, ezért megjelenítettek egy Quintus Enniust (Kr. e. 239-169) és ez is írt egy *Annalest.*⁴²⁴

„Végül egyesek, azok akik Ábrahámától származtatják magukat, észrevétlenül átalakultak egyenesen teutonokká, akiket később germánoknak mondtak, dicséretesen törvény szerint éltek és az ilyen intézmények alapítói voltak, amint az isteni parancs (Genezis XVIII.19.: 'Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak [Jehova] útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit mondott felőle.') előírta, Tacitum írása szerint, még más firenzeiek előtt. Ezekből mások átalakultak sémi-szlávokká: ahogy mindkettő (germán és szláv) a nyelvükben sok szót megőrizett az ősi szkita-magyar nyelvből, amint ezt a törzsi meg helyi nevek bizonyítják.”⁴²⁵

Ami Tacitust illeti, már sokan rámutattak, hogy ezek valójában Poggio Bracciolini koholmányai. A fenti írás szerint Európában csak szkiták és Ábrahám leszármazottai éltek. Lehet, hogy az Európa név az Evra=zsídó szóból származik? Ezért kellett a szitákat Ázsiába utasítani, hogy legyen hely Ábrahám leszármazottainak?

„Nem figyelmen kívül hagyható, hogy ennek a szkita-tatár nemzetnek, vagy legalább a nagy részben, de legalább részben, magori vezetőik voltak, akiket Chámoknak (Kán) hívtak. És abból büzlik, hogy milyen homályos a Kámi származás, illetve a kámi-moabita származás. Ahogy a régi Írás (Biblia?) bizonyítja, a kanaáni moabiták Kámot istenként imádták. Úgy, ahogy a rómaiaknál a császárokat és a törököknél a Szultánt.”⁴²⁶

Ha figyelembe vesszük, hogy az ókori történelmet a reneszánsz korában írták, és nem más, mint fikció, akkor *Ábrahám leszármazottainak a moabitákkal vívott harca nem a Közel-Keleten, hanem Európa szívében zajlott.* Úgy az ókori történelem, mint a moabiták és Kám csak a fantázia szüleményei. A Kámnak semmi köze a tatár kánhoz. Kámhoz köthető egyebek mellett a kegyetlenkedés, a csalás és a nemi erőszak. Azt viszont Hérodotosz, a történelem atyja is hangoztatta, hogy a szkiták a legigazságosabb nép volt, és sok más forrás is megerősíti, hogy a görögökkel ellentétben, akik a baccháliának hódoltak, a szkiták ezt elítélték. Egyébként a régi írások Kámot Afrikába helyezik.

„A legrégebb írások a szkitákat nevezik Ázsia első elnyomóinak, sőt tirannusoknak.”⁴²⁷

⁴²³ Lásd *A trójai háború képi, mítoszi, majd eposzi ábrázolása* c. fejezetet.

⁴²⁴ Elliott, 2013. 288.

⁴²⁵ „Tandem vero aliqui, eorum praesertim, qui suam olim Abrahamo debebant originem, transibant sensim prorsus in Teutonas, dictos postea Germanos, laudeque Iustitiae ex institutis talis conditoris accepta ab ipso Numine Gen. XVIII.19. iam olim praedicta, secundum eundem Tacitum ante alios florentes. Transibant itidem aliqui in Semi-Slavinus. Sic tamen: ut utriusque tam ex Lingua Primigenia Scythico-Magarica, quam et ex antiquis Tribuum ac Locorum denominationibus, multum retinuerint.” (Pázmándy, 1786. 19.)

⁴²⁶ „Non etiam abs re est: quod Nationes istae Scythico-Tataricae, aut potius, maiori, ac potiori saltem parte, Mogoricae Principes suos inde ab olim Chamos vocare consueverint. Redolet et hoc haud obscure originem Chamiticam, et respective Chamitico-Moabiticam. Sic enim iam olim, testante Scriptura, pars Cananaeorum in Moabitude CHAMUM pro Deo adoraverunt. Sic Caesares, a Caesare fundatore Imperii, apud Romanos-apud Turcos Sultani a Zultane-dicti sunt.” (Uo. 76.)

⁴²⁷ „Scriptores antichissimi profani Scythas scribunt primos Asiae oppressores ac Tyrannos.” (Uo.77.)

Ez viszont azt bizonyítja, hogy a szkiták nem voltak ázsiai származásúak.

Aztán Pázmány a Haza szóból próbálja származtatni az Ázsia nevet. Egy nép soha nem nevezi az őseit elnyomóknak, még ha valóban kegyetlenek is voltak. Az elnyomó jelző mindig az idegeneket illeti. Ha a szkiták az ázsiaiak elnyomói voltak, akkor nem nevezhették Ázsiát a hazájuknak.

Az úgynevezett ótestamentumi írásokat több mint valószínű, hogy a reneszánsz korában írták, és akkor szabták a magyarokra a Nimród ősapát, aki Jehova ellenlábasa volt.

„Annak az európai népnek, amelynek a neve a görögöknél és a rómaiaknál szkita volt, saját magukat TZUDAS vagy TZUDOS-nak hívták, ahogy a historikusok említik.”⁴²⁸

Ha kihagyjuk a megtévesztő z-t, akkor világossá válik, hogy miért a nagy küzdelem a „moabiták” ellen a teutonok és germánok részéről, tudniillik a Tzudas vagy Tzudos jelzőre nekik volt szükségük.

⁴²⁸ „Et hoc ipso nomine populos illos Europaeos, qui apud Romanos et Graecos Scythae existimabantur, TZUDAS vel TZUDOS inter se dictos fuisse notum iam est Historicis.” (Uo)

9. Illírek és dalmátok

Az illírekről olyan kontextusban lehet olvasni, minthogy bizonyos népcsoportok ősei voltak. A dalmátokról még kevesebbet hallani, ha csaknem a foltos dalmata kutya kapcsán. Az írásokban inkább olyan összefüggés van, hogy Dalmáciában az illírek laktak.

„A régi időkbeli írók emlékezete szerint, a szlávok vagy szlavinok az Iszter, vagyis a Duna északi oldalán laktak. Innen átkelve a folyón Mysiába, Pannóniába, Makedóniába, Trákiába, Isztriába széledtek el. A Dráva és a Száva folyók mentén az illíriai és dalmáciai területeken szövetséget hoztak létre, amelynek a Szlavónia nevet adták: gyengítve a római birodalmat, amint Jornandes és I. Gergely pápa is említi a nevüket.”⁴²⁹

Az úgynevezett nagy népvándorlások felől nekem kétségeim vannak. Vándoroltak hittérítők, kereskedők, mesteremberek, vagy koldusok kisebb-nagyobb csoportokban, sőt csoportba verődött szerencselovagok is, de hogy egy egész ország népe olyan térbeli helyváltoztatást végezzen, mint ahogy az a történelemkönyvekben áll, egyszerűen lehetetlen.

„Sok ókori görög és latin író tesz említést Dalmáciáról és Illíriáról. Mert említve vannak a makedónok és a rómaiak által ellenük viselt háborúk. Az Alexandriai Appianus egy speciális könyvbe foglalta ezeket Illiriko címmel, amelyben leírja ezen nemzetek származását, de valamennyire másként, mint Berozó. Fel vannak ezek jegyezve Ptolemeusnál is a Geographiájában, és más előtte és utána élt íróknál. E nemzetek városai a következők: Segesta, Delmium, Salone, Promona, Terponum, Metulium, Scardonam, Iadera. Folyók neve: Naronemet, Saum (Száva), népek (törzsek): scordiscok, triballok, liburnok, dardánok, atintánok, amelyek etimológiájának semmi köze a szláv nyelvekhez, vagy az ezután felvett városok nevei ezekhez. Várak és városok: Iaiçe, Zagrabia, Cluz, Camennyigrad, Bielograd, Novigrad, Cremen, Otoc, Iablonez, Gurca, Lipa. Folyók: Reça és Dobra. Honnan jelent meg ez a vándor nép Ptolemeus és Appianus kora után, amelyik itt letelepedett, és az őslakosokat részben kiszorította, részben leigázta, vagy lassan kiirtotta, a helyneveket részben megőrizte és részben új neveket adott, amelyek teljesen különböznek a régiektől? Már milyen logika alapján gondolhatod, hogy ezek a népek, akik előbb dalmátoknak és illíreknek mondtak, később szlávok lettek, és a régiót Szlavóniának kezdték nevezni, ha már eleitől szlávok birtokolták ezt? De itt valami komolyabb összefüggések is vannak. Mert ha bebizonyítjuk, hogy a szlávok előbb Dalmáciát és Illirikumot bírták, de aztán más területeket foglaltak el, akkor minden bizonnyal elhagyták a területet.”⁴³⁰

⁴²⁹ „Olim quidem tempore supra memoratorum scriptorum, Slavi, seu Slavini ab Istro sive Danubio in septentrionem habitarunt. Indequē transmissio eo flumine Mysiam, Pannoniam, Macedoniam, Traciam, Istriam divexerunt. Inter Dravum et Savum sive Saum flumina et in Illirico ac Dalmatia confederunt, eique regioni Slavoniae nomen dederunt: Romanumque Imperium prorsus debilitarunt, eodem Iornande et D. Gregorio primo eius nominis Pontifice max. testibus.” (Cromerus, 1568. 2.)

⁴³⁰ „Multa de Dalmatis et Illirijis veteres Graeci et Latini scriptores memoriae prodidere. Nam et Macedones et Romani olim cum eis bella gesserunt. Appianus quidem Alexandrinus etiam peculiarem de his librum conscripsit, cui nomen dedit Illyrico: in quo originem harum gentium, quamvis diversam á Beroso persequitur... Commemoratur autem is, itemque Ptolemeus in Geographia, et alij scriptores ante et post eum. Urbes earum gentium, Segestam, Delminium, Salonen, Promonam, Terponum, Metulium, Scardonam, Iaderam, fluvios: Naronemet saum sive Savum, populos: Scordiscos, Triballos, Liburnos, Dardanos, Atintanos, quorum nominum ethymologia nihil commune habet cum lingua Slavorum, sicut habet eorum que posterius indita, hodieque in usu sunt: nempe Iaiçe, Zagrabia, Cluz, Camennyigrad, Bielograd, Novigrad, Cremen, Otoc, Iablonez, Gurca, Lipa, arces et oppida: Reça, et Dobra, fluvij. Unde apparet novam et peregrinam gentem post tempora Ptolemaei et Appiani in illis oris consedis, veteribus habitatoribus vel pulsatis, vel subactis, et pedetentim extirpatis, que partim antiqua retinuerit, partim nova nomina locis dederit, longue diversa á veteribus. Iam vero quae ratio excogitare potest, cur populi ijdem, qui prius Dalmatae et Illyrij dicti sunt, posterius Slavi, et regio Slavonia dici coeperit, si ab initio Slavi eam tenuerit? Sed haec quamvis graves, coniecturae tamen sunt. Quod si demonstramus, quo tempore primum Slavi Dalmatiam et Illyricum, alienas sedes armis invaserint et occuparint, nullus opinor dubitationi locus relinquerunt.” (Uo. 4.)

Ez úgy néz ki, hogy egyfajta válasz akar lenni azok számára, akik a szlávokat őslakosoknak állítják az Adria partjain. És miért is nem lehetnek őslakosok? A valóság az, hogy a betelepültek sem a nőket nem szokták kiirtani, sem a helyneveket teljesen megváltoztatni. Így fennáll a gyanú, hogy a dalmát és illír nevek, de lehet a két nép is, csak a képzelet szüleménye. A területet pedig eredetileg nem Szlavóniának, sem Szlaviniának, hanem Szklaviniának hívták. Ez pedig a szolgák országát jelenti ugyanúgy, mint a Szerbia név is. Amíg ezek a területek nem tudtak államba szerveződni, így képtelenek voltak a védekezésre, mikor a Nyugat-római, mikor a Kelet-római birodalom vadászterületeként szolgáltak. Innet rabolták úgy az állatokat, mint az embereket. A szlavón nyelv a valláson keresztül lett elsajátítva. Tehát a nyelvüket nem hozták, hanem kapták görögkeleti papoktól, meg szláv migránsoktól. Ha a románok nem tesznek erőfeszítéseket a latinosság érdekében, most ők is valamilyen szláv nyelvet beszélnének.

„Ennek a bizonyításához elég Prokopius: aki Jusztiniánus idejében Belizárió hadvezérrel nem egy háborús expedícióban rész vett, és élő szemtanúként tanúskodik. Prokopiusz így ír: Ebben az időben a szlavinok serege átkelt az Iszteren, az illíreket szörnyen megverték egész az Epidamnum partjáig, részben megölték őket, részben kortól függetlenül rabul ejtették, a javikat elrabolták. Ehhez hozzá adhatjuk Blonduszt, aki nyilván nem annyira régi író, de nagyon kiváló az ókori események kutatásában. Amikor Szent Gergely beszédeiről ír, ezt mondja: Habár igaz, hogy Szent Gergely többet nem ír a szlávok Isztriába való betöréséről, de bizonyosak vagyunk benne, hogy ennek a népnek a szálláshelye a Dunán túl volt, és Mauritius idejében szállták meg az Adriai tengerpartot, amit azóta is Szlavóniának neveznek.”⁴³¹

A régi bölcsélet szerint egy bizonyításhoz legalább két tanú kell. Itt az egyik Prokopiusz. A hihetőség érdekében nagyon sok történetet szemtanúkkal bizonyítanak, akik olyan pontos párbeszédet is visszajátszanak, mintha csak napjainkban egy kamerával felszerelt riporterről lenne szó. Ezeknek a „jelentései” nagyon megkérdőjelezhetők. A másik „tanú” I. Gergely pápa akar lenni. Ha valóban írt volna erről a pápa, akkor ezt Blondus mint történész nem rejti véka alá. A legnagyobb csúsztatás, annak az elhallgatása, hogy ezt a területet nem Szlaviniának, hanem Szklaviniának (Sklavinia) nevezték, így volt megjelölve a régi térképeken.

A nagy hal mindig felfalja a kicsit, és a nagy birodalmak mindig kizsákmányolták a kisebb államalakulatokat. Azonban lehetett egy régió akár erős államba szerveződve, ez nem jelentette azt, hogy a nép már szabad volt. Ha megvizsgáljuk a Szent István korabeli magyarországi körülményeket, azt látjuk, hogy a nép itt is rabszolga volt. Az államban élő és az állami szervezeten kívül élő nép közt csak olyan különbség volt, mint a kutyák és farkasok között. Az egyik már rabszolga, a másik meg jobb esetben potenciális rabszolga. „Ha valaki véletlenül megöli valakit, tizenkét aranyat fizessen érte, és a kánonoknak megfelelően börtönljön. Ha pedig egy szabad ember megöli valaki rabszolgáját, adjon helyette más rabszolgát, vagy pénzben fizesse az értékét, és a kánonoknak megfelelően börtönljön.”⁴³²

⁴³¹ „Adhoc autem demonstrandum, unus Procopius suffecerit: qui cum Iustiniano imperatori á commentarijs et Belisario duci et magistromilitie eius nonnullarum expeditionem bellicarum comes fuerit, certissimus eorum que ipsius tempore et sub oculis pene ipsius acciderunt, testis esse potest... Procopius ita scribit: Per id tempus Slavinorum exercitus flumine Istro traiecto, Illyrios omnes ad usque Epidamnum malis ingentibus affecere, partim hos trucidando, et partim sine ullo etatis discrimine in servitutem, quos licuit, abigendo: et eorum bonis direptis, desaeviebant... Addamus huic et Blondum, recentiorem quidem, sed diligentem antiquitatis indagatorem. Is ergo nonnullis D. Gregorij verbis descriptis haec addit: Quanquam vero Gregorius plura de hac Slavorum in Istriam irruptione non scribat, tamen nos compertum habemus, eam gentem, quam ultra Danubium sedes habere, et socerum filiumque Mauritij illis oppositos fuisse diximus, tunc primum oram Adriatici finis dextri litoris occupasse, et ita habitationem in ea continuasse, ut quisquid prius Istria et Dalmatia dicebatur, ad tempora usque nostra dicatur Slavonia.” (Uo.)

⁴³² CCCLXXXI. Cap. XIII. Si quis autem casu occiderit aliquam, duodecim pensas auri persolvat, et sicut Canones mandat, jejunet. Si vero liber alicuius occiderit servum, reddat alium servum, vel pretio componat: et secundum Canones jejunet. (Stilting, 1767. 296.)

Ha nem voltak illírek, akkor honnan az Illyr–Magyar szószeret? Pázmány említ egy *Lexico Belosztenecziano* írást, amit azonban nem találni.⁴³³ Így két dolgot tételezhetünk fel: Pázmány, vagy aki a szavakat összeírta, olyan periódusban kutakodott az Adriai partokon, amikor még ott valamiféle magyar dialektust beszéltek, vagy egyszerű hamisításról van szó. Ez nagyon hasonlít az úgynevezett Hun–Magyar szótárra, ami valószínű, hogy szintén hamisítvány.

⁴³³ Illyr–Magyar szótár: Pázmány, 1786. 186-245.

10. Hogyan lesz a XIII. századi keresztes hadjáratokból III. századi keresztényüldözés?

Szédítés szívvel

Olyan elméletek látnak napvilágot, melyben azt állítják, hogy az ész a megosztó, és csakis a szív az egybentartó. Tehát ésszel nem lehet sem jobbá tenni, sem megváltani a világot, csakis a szeretettel. Ennek az elméletnek egyik szószólója Golenya Ágnes, aki szerint az ember hit által megváltoztathatja, jobbá teheti a génállományát is. Ez igaz is lehet. De mi van, ha nem mindenki akarja ezt megváltoztatni, jobbá tenni, s éppen hitből le szeretné gyilkolni mindazokat, akik nem fogadják el az ő hitét. Az a hit, ami félelemből (istenfélelemből) ered, az mindig felülírja a szeretetet. Pedig a mai, úgynevezett monoteista vallások mind az istenfélelemre épültek.

Aki a jót követi és javítani akarja a világot, az beláthatja, hogy előbb a saját jellemén kell javítania. A jellemtelen ember gerinctelen és szolgálékú, ez azonban nem ok arra, hogy ne legyen az említett vallások hűséges és elismert tagja, sőt feljebbvalói épp ezt várják el tőle. A *Biblia összefércelése* c. fejezet végén láthatjuk, hogy milyen stílusban ír levelet egy pap III. Ince pápának, aki felkérte, hogy kémkedjen az eretnekek ellen.

Ezek a P. mesterek, kiket néha Anonymusnak is neveznek, kik a hűségükön kívül nem sok jellembeli pozitívummal rendelkeztek, vakon kiszolgálták a mindenkori egyházi és világi hatalmakat. Ezért nem tekinthetjük hitelesnek az Anonymus „Gesta hungarorum” c. írását sem.

A feltétlen szeretet, amire az említett hölgy hivatkozik, ugyanaz, ami Pál apostol leveléből is kiderül: „Mindent eltűr, mindent elhisz, / Mindent remél, mindent elvisel.” Ez olyan meg gondolatlan önfeladáshoz vezet, ami esetleg egy magányos remetének, aki már semmit nem vár ettől az élettől, megfelel, de aki kicsit is törődik a családjával, rokonaival, nemzet- és fajtársai-val, az nem vállalhatja fel. Aki ezt magáévá teszi, az nem sokban különbözik azoktól a szektabeliektől, akik tömeges öngyilkossággal léptek ki ebből a világból. Ilyen felfogású emberek is voltak az albigensek között, akik úgy vélték, hogy a test nem más, mint a lélek fogdája, a földi

élet pedig a pokol, ahol a bűnös lelkek bűnhődnek. Ezért nem foglalkoztak komolyan az önvédelemmel, ami végül a pusztulásukhoz vezetett. Ilyen öngyilkos eszméket loptak be az Evangéliumokba a szöveghamisítók, mint hogyha arcul ütnek, tartsd oda a másik arcodat is, ha elveszik a felsőruhát, add oda az alsót is, azzal az alattomos szándékkal, hogy az így megfőzött áldozatot könnyebben lehessen kifosztani vagy likvidálni. Normális, családban és nemzetben gondolkodó ember ezt nem teheti magáévá.

A pápákról kiderült, hogy nem tévedhetetlenek. Vajon a Pál apostolhoz hasonló vallásalapítók, akik azt állítják, hogy egyenesen Istentől kapták az útmutatást, tévedhetetlenek? A valóság azt mutatja, hogy nem. A gonoszt nem lehet megfékezni a szeretettel. A történelem folyamán akik szeretettel próbáltak szembeszállni a gonosszal, mind mártirokká váltak. A vallás szerint ez dicső halál, és nagy jutalom vár a mártírookra. Még ha ezt el is fogadjuk és beleegyezőnk abba, hogy a végén a gonosz a jót teljesen kiirtsa a Földről, de mi lesz a Földdel, mert a gonosz nemcsak a jó embereket irtja, hanem a növényzetet, az állatvilágot és a termőföldet is. Pedig ha van valami Szent a világban az Istenen kívül, az a Föld, amely az emberiség öle és emléke.

Nem minden gondolkodó osztja a végtelen szeretetből fakadó feladást. Nézzük meg, hogyan vélekedik egy filozófus a szív és az ész viszonyáról.

Boethius (állítólag a VI. században alkotott, azonban a reneszánsz korában nagyon sok olyan gondolkodót, akik nem képviselték az Egyház nézeteit, az alkotásaikat vagy megsemmisítették, vagy más név alatt visszadatálták őket vagy ezer évvel) *De summo bono* (A legfőbb jó) műve szerint:

„Az ember legfőbb erénye a gondolkodás és a megértés: ez az emberi élet legfőbb vezérelve, úgy a megfigyelés, mint a cselekvés terén. Tehát a legfőbb jó, amit az ember elérhet, azt az értelem által éri el. Nem a vegetatív lelkén keresztül, amely a növényvilág tartozéka, sem az érzéki léleken keresztül, ami az állatok tartozéka, amelyből az állati örömök fakadnak.”⁴³⁴

„Jaj nektek emberek, kik az állatok közé soroltattatok, mert nem az isteni (lélek) irányít titeket.”⁴³⁵

„Az isteni (lélek) értelemnek nevezzük: mert ha valami istenihez méltó van az emberben, ez az értelem. Ahogy az összes entitások közül a legmagasabbat isteninek hívjuk, úgy az emberben is.”⁴³⁶

Amint látjuk, a filozófus nem az Istent és a Sátánt állítja szembe, hanem az isteni értelmet és az állati ösztönt. Ha valaki a szeretetben látja mindenre a gyógyírt, akkor joggal kérdezhetjük, hogy vajon az állat nem képes a szeretetre? Szerintem képes, és sokkal mélyebbre, mint az ember. Az állat és az állati ember sokkal mélyebb, de ellenőrizetlen érzelmekkel rendelkezik. Az érzelem olyan, mint a tűz. Ha az értelem felügyelete alatt tartjuk, akkor melegít, ha nem, akkor pusztít. A kontrollálatlan szeretet, bármikor átcsaphat gyűlöletté. Azonban a vak szeretet: „Mindent eltúr, mindent elhisz, / Mindent remél, mindent elvisel” – épp olyan károkat tud okozni, mint a legpusztítóbb gyűlölet, mivel szemet huny a gonosz tevékenysége fölött, így a gonosz cinkosává válik.

Ahogy említettem, a mai vallások egyik nagy árnyoldala az, hogy az istenfélelmet helyezik előtérbe. Ezek közé tartozik a három Ábrahám-ita vallás. A másik nagy veszélyforrás az, hogy

⁴³⁴ „Optima autem virtus hominis ratio et intellectus est; est enim summum regimen vitae humanae tam in speculando quam in operando. Ergo summum bonum quod est homini possibile debetur sibi secundum intellectum. Non enim secundum animam vegetativam, quae plantarum est, nec secundum animam sensitivam quae bestiarum est, unde et delectationes sensibiles bestiarum sunt.”

(<https://www.thelatinlibrary.com/boethiusdacia/desummobono.html>.)

⁴³⁵ „Vae vobis homines qui compu tati estis in numero bestiarum ei quod in vobis divinum est non intendentes!” (Uo.)

⁴³⁶ „Divinum autem in homine vocat intellectum; si enim in homine aliquid divinum est, dignum est quod hoc sit intellectus. Sicut enim quod in tota universitate entium optimum est hoc divinum est, ita et quod in homine optimum est hoc divinum vocamus.” (Uo.)

ellentétben a filozófus állításával, nem az értelemben látják az istenit, hanem az érzelmi (ösz-töni) ragaszkodásban. Amennyiben az értelem nem tartja féken az érzelmet, az bármikor olyan hullámmásba csaphat át, ami képes egyéneket, tömegeket és környezetet megsemmisíteni. A legnagyobb szeretet átsaphat a legpusztítóbb gyűlöletbe, az alázat kevélységbe stb. Jelenleg a pápa épp a végletes kevélységből, amikor a hívek a lábát csókolták, most a végletes alázat stádiumát színleli, amikor az új kontinensfoglalók lábát csókoltatja.

A jóhiszeműség csapdája

A jóhiszeműség azt jelenti, hogy ha én jó vagyok, akkor azt hiszem, hogy más is az, anélkül, hogy előbb erről meggyőződnek. Ez a nyitott kapuk politikája, más szóval a liberális világnézet. Az igazság az, hogy az emberek nem egyformák, sem alkatilag, de főleg nem erkölcsileg. Egy ember erkölcsi nívója nem függ sem a vallásától, sem a politikai, vagy ideológiai beállítottságától, de még az iskolázottságától sem. Ez benne van a génjeiben, és előbb-utóbb meghatározza az egyén karakterét.

II. Istvánról nem sokat ír a történelem, de azt kihangsúlyozza, hogy hevesvérű, harcias természete volt, és sok sikertelen hadjáratot indított. II. János bizánci császárról meg azt állítják, hogy szelíd vallásos ember volt. Az alább írt eseményekből azért nem az derül ki, hogy a szkítáknak mondott magyarok megtámadták volna Bizáncot, hanem az, hogy nagy számban jelen voltak Trákiában és Makedóniában, ami nem tetszett Bizáncnak. A harci eseményeket az 1123-ik évre lehet datálni, amikor Magyarországon II. István király, Könyves Kálmán fia, és Bizáncban II. János császár, Alexius fia uralkodott. Az idézett szövegben a krónikás nem említi a királyt, hanem csak törzsekről és törzsi vezérekről ír.

„Uralkodásának (II. János bizánci császár) 5. évében a szkíták átkelve az Isteren, sáskák módjára benépesítették és rabolták Trákiát: A rómaiak mindenhol összehívták a seregeket, és a legjobb hadsereget felállítva, kivezényelték ellenük. Nem csak a sokaságuk miatt, ami szinte megszámlálhatatlan volt, de a barbárok kevélysége és magabiztossága végett is. Megismétlődött ugyanaz, mint Alexius idejében, amikor a szkíták egész Trákiát és Makedóniát megszállták. Előbb küldötteket menesztettek a szkítákhoz, olyanokat, akik ismerték a nyelvüket, tudomásukra hozva a veszélyt, ami a szövetség felbontásából ered, kérve őket a hadműveletek beszüntetésére, vagy legalább a mérséklésére. Mivel több törzsre oszlottak (a szkíták), így nem

minden vezetőjük jelent meg a tárgyaláson. Külön tárgyaltak a törzsek vezetőivel a kedvezményekről (ajándékokról): nem csak kitűnő tanácsokat kaptak az együttélésről, hanem díszes ruhákat, meg ezüstből készült használati eszközöket is.”⁴³⁷

Ezzel az ajándékozással elaltatták a szkítákat, majd éjszaka megtámadták őket (hogymelyik törzset a sok közül, nem derül ki). Óriási küzdelem alakult ki. A szkíták szekereiket körberakták és úgy védekeztek, akár egy várból, néha kimentve az ellenségre. Ekkor agyalta ki a császár a második átejtést. Olvassuk eredetiben:

„Ekkor segített Joannesnek a speciális óvatos előrelátása. Nemcsak a jó tanács és a felkészültség segített, hanem hogy a vezérek és a légiók pontosan végrehajtották az utasításokat. Ugyanis a jelkép használata bizonyítja a császár keresztényi jámborságát. Mert amint a római csapatok az ellenség felé bátran nyomultak: az Isten Anyja képét a magasba tartva, jajgatva, nyomorult gesztusokat mímelve és könnyeket hullatva: de nem hiába. Mert megjelentek az égi seregek és leverték a szkítákat, mint egykoron Mózes kinyújtva a kezét, az Amalekiták serege szétszóródott.”⁴³⁸ – No komment.

És most nézzük ezen események fantomképét, vagyis hogyan igazolják történelmi hamisítással azt a tényt, hogy Trákiában és Makedóniában „sáska” módra sok volt a szkita (magyar) a 12. században.

„Modares, aki szkita vérből származott, és azon régióban született, és aki nem sokkal előbb átszökött a rómaiakhoz, kikhez hűséget bizonyított, katonailag elkötelezte magát a birodalom iránt, a katonái élén a hegyeken, síkságokon vidékszerte alávetette a népeket. De ugyanolyan barbár tudatlan maradt...”⁴³⁹

Ez után elmeséli, hogy hogyan fosztogatja a vidéket, gyilkolja a férfiakat, nőket és gyerekeket fogságba hurcol. Aztán mégis a szkíták menekülnek a hunok és szövetségeseik elől:

„A hunok a szövetségeseikkel együtt, amint már említettük, benyomultak az Isteren túli területekre, akiknek a szkíták nem tudván ellenállni, kéréssel fordultak Valenshez, az akkori uralkodóhoz, hogy őket befogadná Trákiába, alattvalóknak és szolgáknak, s mindenben alávetik magukat a császár parancsának. A császár befogadta őket, de hűség garanciaként szokásnak megfelelően az érettségi kor előtti gyerekeiket át kell engedjék más vidékre, nevelés végett:

⁴³⁷ „Quinto Imperij eius anno, quum Scythae Istrum transgressi, Traciam popularentur, et obvia quaeque, locustarum instar, vastarent: Romanas copias undique convocatas, et quam acuratissime armatas, contra eos educit: non ob multitudinem duntaxat, pene innumerabilem, sed etiam ob insolentiam et confidentiam barbarorum. Repetebat enim memoria labores suos, quos Alexio Comneno imperante caeperat, quum Tracia occupata, et Macedonia maxima ex parte desolata esset. Ac principio missis ad Scythas legatis, eorum linguae peritis periculum facit, an ut ad pactiones descendant, persuadere possit, et á belli consilij omnes avocare, aut saltem plerosque. Nam in plures tribus erant distributi, nec uni duci parebant. Hoc igitur pacto quosdam ex principibus eorum, omni genere comitatis sibi conciliat: non modo luxuriosis convivij instruendis, sed et fericis vestibus, et poculis et lebetibus, argenti donandis...” (Comneni, 1593. 7.) „Tum vero Ioannes prudentiae suae specimen edebat. Neque enim consilio duntaxat et ingenij solertia valebat: sed primus etiam ea quae ducibus et legionibus mandabat exequabatur. Illud autem insignem etiam pietatem eius testatur. Nam cum Romanae phalanges, urgentibus hostibus, et audacius se inferentibus, laborarent: imaginem Dei genitricis cum gemitu et miserabilibus gestibus intuens lacrymas bellicis sudoribus calidiores fundebat: neque id frustra. Statim enim coelesti robore armatus, Scythicam aciem profligat: quemadmodum olim Moyses extensione manuum Amalechiticas turmas dissipavit.”

⁴³⁸ „Tum vero Ioannes prudentiae suae specimen edebat. Neque enim consilio duntaxat et ingenij solertia valebat: sed primus etiam ea quae ducibus et legionibus mandabat exequabatur. Illud autem insignem etiam pietatem eius testatur. Nam cum Romanae phalanges, urgentibus hostibus, et audacius se inferentibus, laborarent: imaginem Dei genitricis cum gemitu et miserabilibus gestibus intuens lacrymas bellicis sudoribus calidiores fundebat: neque id frustra. Statim enim coelesti robore armatus, Scythicam aciem profligat: quemadmodum olim Moyses extensione manuum Amalechiticas turmas dissipavit.” (Uo.)

⁴³⁹ „Modares, regio natus apud Scythas Sanguine qui non multo ante transfugerat ad Romanos, et propter fidem, quam probaverat, imperium militare fuerat adeptus, quum milites in collem quendam duxisset, planum quidem illum, et arvo similem, sed qui porrigeretur in longum, et amplissimos campos sibi subiectos haberet. Ibidem barbaris factum suum ignorantibus, haerebat...” (Uo. 3.)

Nagy tömeg gyereket küldtek keletre és átadták őket Iuliánnak, őrzésre meg nevelésre, gondolkodásra és szorgalomra való átnevelési intézetbe. Így városokba osztották szét őket, nehogy más dolgokkal kezdjenek foglalkozni, vagy hogy a hazájukon kívül összeesküvést szöhsenekek.”⁴⁴⁰

Szerintem egy ókori történelmi írás sem hiteles, mivel nem léteznek eredeti írások, csak ezek úgynevezett másolatai, amiket nagy valószínűséggel a reneszánsz korában írtak. Ezen írásoknak a rejtett céljuk mindig ötletek adása volt területek, vagy kincsek megszerzéséhez, népek leigázásához. Ezt a könyvet 1593-ban nyomtatták Lyonban. Az idézett írásokban jó ötleteket adva a megszálló törököknek, hogyan bánjanak el a magyarokkal. Az írásban akkora az ellentmondás, hogy történelmi tényként semmiképp nem lehet elfogadni.

Névmetamorfózis, vagyis hogy lesz Győzőből Géza?

Ha törvény elé tudnánk állítani a már nem élő történészeket és felesketnénk őket, hogy az igazat és csak is az igazat írják le, akkor talán az egész ókori történelem elférne egy lapon.

Kledovszki: Die menschen der renaissance című könyvében ezt találjuk: „IV. Sixtus (pápa) alatt egy abbreviátor visszakap járadékként 22 (dukátot) a 100-ból, amit a hivatalért fizetett, de még így is jó üzletet csinált a Kuria, mert a hivatalnok halála esetén a felhalmozott tőkéje visszaszáll a Kuriára.”⁴⁴¹

De itt nem a reneszánsz kori korrupciót akarom kiemelni, hanem a nevezett hivatal feladatát. Az abbreviátor ugyanis szóösszevonót, lerövidítőt jelent. Régen, amikor az írást a drága borjúbőrökre írták, szükség volt erre a mesterségre a helyspórlás végett. Azonban a reneszánsz korában a papírgyártás már ismert volt. Itt inkább azt feltételezhetjük, hogy az abbreviátor feladata a régi összevonással írt szövegek megfejtése lehetett. Tudott dolog, hogy ebben a korban kezdték lefordítani latin nyelvre a régi görög és más nyelven írt szövegeket.

⁴⁴⁰ „Hunnis eo pacto quo diximus, transistrianas gentes adgressis, quum impressiones illorum Scythae sustinere non possent, Valentem id temporis rerum potientem obsecrabant, ut eos per Traciam reciperet, sociorum et subditorum officium facturos et subservituros in rebus omnibus quas princeps imperasset. His verbis persuasus Valens, suscipit ille quidem eos, sed ratus ipsorum se fidei nomine cautionem habiturum idoneam, si liberos eorum necdum puberes in alia regione curaret educari: magnam puerorum multitudinem in orientem mittit, ac Iulium prefecit eorum educationi, atque custodie, quod viri sagacitatem et industriam utrique suffecturam officio putaret. Is eos in oppida distribuebat, ne iuventus barbarorum tanta multitudine collectorum, ad res novas molindas, et ad conspirandum extra patriam, spatium atque opportunitatem haberet.” (Uo. 4.)

⁴⁴¹ „Unter Sixtus IV. erhielt ein Abbreviator 22 vom 100 auf das von ihm für sein Amt bezahlte Geld, trotzdem machte die Kurie bei diesen Verkaufen gute Geschäfte, denn beim Tod der Beamten fiel sein Kapital an die Kasse zurück.” (Kledovszki: Die menschen der renaissance. 108.)

Niceta Choniate krónikájából látjuk Manuel császár beavatkozását a magyar ügyekbe, ami így kezdődik: „A hunok királyának, Iazasnak két testvére volt, István és László, meg ugyanennyi fia, István és Béla. István kikerülve a cselvetést, amit bátyja készített számára, Konstantinápolyba menekült, ahol Mánuel császár emberségesen fogadta, emellett többféleképpen fejezte ki jóakarátát, feleségül adva hozzá Máriát, a császár unokahúgát, Isacio lányát...”⁴⁴²

Itt két dologra figyelhetünk fel. Az egyik, hogy végig nem magyarokról ír, hanem hunokról. Ez furcsa a 12. században. Két dolog lehetséges: vagy a hunok valóban a 12. század körül regnáltak, és az V. századi hunok csak ennek a fantomképe, vagy kunokról van szó, és akkor valódi kun uralom volt ebben az időben, és nem úgy, ahogy a mai történelem tanítja. A másik érdekes dolog, hogy Géza helyett Iazas szerepel. Az I-t J-nek kell olvasni és akkor a Iazasból Jazas lesz. Figyelembe véve azt, hogy úgy a magyar, mint az olasz nyelvben a j és a gy gyakran felcserélődik (gyertek, jertek, Juri, Gyuri, Jovani, Giovanni), a J helyett Gy-t kell érteni. Vagyis nem Iaza hanem Gyaza. Azonban tudjuk, hogy a régi írásokban a helyspórolás végett a magánhangzókat néha kihagyták, így az abbreviátor által feltételezett *é* és *a* hangzók valószínű, hogy tévesek. Sokkal inkább illik oda az *ő*. Így a király neve nem Géza, hanem Győző.

A fent idézett szövegen kívül a továbbiakban sehol nem találjuk Gézát, még Iazas név alatt sem. Ellenben az ütközet leírásánál a 18. oldalon a hadsereg élén megjelenik egy Deses. Ha figyelembe vesszük, hogy ez a Deses betör Szerbiába (bizánci terület), aztán küldötteket mentst Bizáncba békekötés végett, amit el is ér, miután esküvel megfogadja, hogy nem fog többé betörni bizánci területre, amit azonban nem tart be. „Iuravi lingua, mentem iniuratum gero. – A nyelvemmel esküdtem, de az eszem nem esküdött.” Legalábbis ezt a mondatot adják a görögök Deses szájába. De ki lehetne más ez a Deses, ha nem a magyarok teljhatalmú ura? Akkor lássuk, hogy Iazas és Deses nem ugyanaz a személy-e. Az utolsó *sz-t* elhagyjuk, mivel az görög rag. Marad a Dese, amiből az *e*-ket szintén elhagyjuk, mivel régi abbreviált szóról van szó. Így marad a Ds. A rovásírásban a Gy nem a G-ből képződik, hanem a D-ből, ha az I-t ráhelyezzük a D-re. Így a szövegolvasó a név első betűjét Dj (Gy) helyett D-nek látta. Vagyis szintén a Győző névvel állunk szemben. Ebből az is következik, hogy *a magyar vonatkozású neveket Choniate rovásírásból merítette.*

Jordanes szerint a gótok egy Skandináv szigetről származnak: „Tehát ahogy az emlékezet tartja, a gótok Scandza szigetéről jöttek ki Berig királyukkal, amely sziget akár egy népgyár, vagy nemzetek vaginájául szolgált.”⁴⁴³

Érdekes, hogy ugyanezt állítják a történészek Szkitiáról: „Scythia est vagina populorum – Szkítia a népek vaginája”⁴⁴⁴, és minden latin írásban úgy áll, mint a fentebb idézett gótok esetében, hogy „egressi”, vagyis hogy kijöttek Szkítiából. Csakhogy kijönni egy kisebb helyről lehet egy nagyobbba, és nem fordítva. Ez a gótok esetében megfelel a követelménynek. A hunok és magyarok esetében, akikről ugyanígy írják, hogy kijöttek Szkítiából, már nem passzol. Ezért kellett a Meotiszi-mocsár. Na, onnan már ki lehet jönni, ha mocskosan is.

Ami azonban büzlik, az nem a mocsár szaga, hanem a hazugság Jordanes szájából: „Ekkor, ahogy mondják, Vesosis siralmas háborút indított a szkíták ellen, azok ellen, akiket

⁴⁴² „Hunorum princeps Iazas duos fratres habuit, Stephanum et Bladisthlabum, totidemque filios, Stephanum et Belam. Stephanus evitatis insidijs que á fratre sibi parabantur, Constantinopolim profectus, et á Manuele imperatore, humaniter susceptus, praeter alia plurima beneficia, etiam Mariam uxorem accepit, Imperatorem neptem, Isacio Sebastocratore nata...” (Wolf, 1578. 17.)

⁴⁴³ „Ex hac igitur Scandza insula quasi officina gentium aut certe velut vagina nationum cum rege suo nomine Berig Gothi quondam memorantur egressi.” (Jordanis: [De origine actibusque Getarum](#). IV. 25.) V.44.: „Tunc, ut fertur, Vesosis Scythis lacrimabile sibi potius intulit bellum, eis videlicet, quos Amazonarum viros prisca tradit auctoritas, de quas et feminas bellatrices Orosius in primo volumine professa voce testatur.”

⁴⁴⁴ Nem pejorativ értelmű mondás, hanem azt akarja mondani, hogy nagyon sok nép innét származik. De itt is, mint hasonlat, inkább a Kárpát-medence felel meg, mint a nagy hideg orosz pusztaság.”

amazon harcosoknak írják le a régi szakembereket, harcos nőket, mint ahogy arról Orosius tanúskodik.”⁴⁴⁵

„A gótok, akik itt időztek, megtámadták Vesosist, Aegiptom királyát, a gótok királya ekkor Tanausis volt. Ez az ütközet a Phasim folyó mellett volt, ahonnan a fásides (fácán) madarak származnak, amelyből készül az egész világon elterjedt potencia növelő étel. Tanausis a gótok királya, az egyiptomiak vezére elé ment, és súlyos vereséget mért az egyiptomiakra, egész Aegiptomig követte őket, és csak a Nílus átjárhatatlansága miatt adta fel az üldözést.”⁴⁴⁶

Ez az Orosius, a neve után, magyar lehetett, mert csak magyar nyelven hívják így az orosz. Valószínű, hogy magyarul írt és innen másolta tévesen Jordanes a Vesosist. Frisingennél már nem Vesosis, hanem Vesoris, így ő is tévesen másolt, mert a helyes név a Vezér, vagyis az egyiptomi hadak vezére. „*Thanausis Gothorum rex Vesosi Aegyptiorum occurrit* – Tanausis, a gótok királya az egyiptomiak Vesosise elé ment.” Ebből egyértelműen látszik, hogy a Vesosist Vezérnek kell érteni.

Otto von Frisingennél ezt találjuk: „A csata megindult, a Vezér megfutamodott, a sereg megverődött, nagy volt a zsákmány, a szkíták egész Egyiptomot előzönlötték volna, ha ebben nincsenek akadályozva a nílusi mocsaraktól.”⁴⁴⁷

Amint látjuk egyik helyen a vezér Vesos, másik helyen Vesor, egyformán, nagyon is egyformán megveretnek. Akkor vagy a gótok szkíták, vagy a szkíták gótok. Ez nem lehet, mert a szkíták és a gótok ellenségek voltak. Így valamelyik pluszban van.

Szent Theodoszia legendája

Az eset Diocletianus császár idejében történt, valahol a Közel-Keleten, Cezáreában. Egy Theodoszia nevű nemes származású szűz felveszi a keresztény vallást és a saját szavaival élve, eljegyezte magát Krisztussal, ezért nem hajlandó férjhez menni, inkább szülei tudta nélkül a fogva tartott keresztény közösségben keres menedéket. Szülei és az előljárók kérésére a főpap elé viszik, aki nyilvános kihallgatást rendel el. Így elkezdődik kettőjük közt a párbeszéd:

⁴⁴⁵ „Tunc, ut fertur, Vesosis Scythis lacrimabile sibi potius intulit bellum, eis videlicet, quos Amazonarum viros prisca tradit auctoritas, de quas et feminas bellatrices Orosius in primo volumine professa voce testatur.” (Uo. V. 44.)

⁴⁴⁶ „Hic ergo Gothis morantibus Vesosis, Aegyptiorum rex, in bellum inruit, quibus tunc Tanausis rex erat. Quod proelio ad Phasim fluvium, a quo Fasides aves exortae in totum mundum epulis potentum exuberant. Thanausis Gothorum rex Vesosi Aegyptiorum occurrit, eumque graviter debellans in Aegypto usque persecutus est, et nisi Nili amnis intransmeabilis obstetissent.” (Uo. VI. 47.)

⁴⁴⁷ „Pugna conferta est, fugienteque Vesore, ac destituto exercitu, praeda magna capta, Scythae quoque Aegiptum populati essent, si Nili paludibus coerciti non fuissent.” (Freising, 1515. lib. I. cap. XXII.)

„A főpap: Szeretném, ha meghallgatnál minket és saját érdekedben tisztelnéd az isteneinket és vezetőinket. És atyádként elfogadnál engem.

Theodoszia: Amit mondtál, hallottam, főpap, és az a tisztelet, amit tanúsítottam és ami a jelen életem szempontjából hasznos, százszor, sőt többször hasznosabb az örökélet szempontjából ennek az ellenkezője. Mond meg nekem főpap: Ki csinálta az eget, a földet, ezek minden erősségeit és díszzeit?

A főpap: Az Isten.

Theodoszia: Melyik Isten, a látható vagy a láthatatlan?

A főpap: A láthatatlan.

Theodoszia: Melyik láthatatlan Istent vallod, a felfogható, vagy a felfoghatatlant?

A főpap: A felfoghatatlant.

Theodoszia: Ki az, akinek parancsa szerint ajánlod, hogy neki áldozzak?

A főpap: A nagy Jov urnak

Theodoszia: Tévedsz pap. Jov látható, és felfogható, aki gyarló húst (testet) visel, és nagyon sok bűnt követett el. Nővére szüzességét megsértette, nemi erőszakot és házasságtörést követett el. Aki nemi erőszakot követ el, az nem Isten.

A főpap: Sokat hallgattalak, hogy a vallásokban hibát találjak, tehát alázattal és fegyelmezetten válaszolj.

Theodoszia: Hallgass ide, főpap. Minket Krisztus egy olyan szabadsággal ruházott fel, hogy nem félünk a király meg a hatalmasságok terrorjától, sem más személyektől, hanem amilyen kérdéseket teszel fel, olyan feleleteket fogsz kapni.

A főpap: Tehát Jovi nem az az Isten, akiket maguk a hercegek is félve tisztelnek?

Theodoszia: Főpap, én neked a meggyőző igazságot mondtam, és nem odavetett fönnhéjazásból. Íme, milyen balga és hiábavaló, hogy másban hiszel, és hamisan mást állítasz.

A főpap: És Krisztus miért volt látható és húst (testet) viselt?

Theodoszia: Ó, főpap, feltételeztem, hogy bölcs vagy, te azonban mindenre balgán válaszolsz, összehasonlítva Jovinak a szennyes testét, ami bűnből táplálkozik és a gyehenna fogja megégetni, azzal a dicső megtestesüléssel, amely a bűnöket megtisztítja, és amiről nincs itt az ideje mondani valamit, és amiről nem vagy méltó hallani se.

Ezt hallva a város főpapja, kígyó hangon ezt kiáltotta: Hozzátok előmbe a szégyentelent és vetköztessétek le.⁴⁴⁸

⁴⁴⁸ „*Preses:* Ego volo ut audias nos et salutem consequaris honorandos deos et principes nostros. Et me tibi patrem adoptando.

Theodosia dixit: Que a te dictas preses audivi, et pietatem quam videris circa me exhibere quantum utilius es vitae presentis, centies tantum et amplius vitae aeternae est contrarius. Dic ergo mihi preses: caelum et terram et omnem firmamentum et ornamentum eorum quis fecit?

Preses dixit: Deus.

Theodosia dixit: Quis Deus visibilis aut invisibilis?

Preses dixit: Invisibilis.

Theodosia dixit: Quem invisibilem confiteris, comprehensibilis an incomprehensibilis?

Preses dixit: Incomprehensibilis.

Theodosia scita dixit: Quis est ille edicito cui me suades immolare?

Preses dixit: Domino magno Jobi.

Theodosia dixit: Erras preses. Jobis visibilis est, et comprehensibilis, qui infirmitatem carnis portavit, et peccata quoque multa commisit. Castitatem sororis suae violavit, adulter moechatus. Violator castitatis dicendus est non deus.

Preses dixit: Multa te habeo interrogare ut religio vestra deposcit, humiliter et cum disciplina responde.

Theodosia scita dixit: Audi preses. Libertatem talem nos induit christos ut regum ut potestatem terrores non timeamus, nec personalitatem aliquid dicamus, sed sicut interrogas ita responsum accipias.

Preses dixit: Ergo Jobis deus non est cui et ipsi principes per salute sua cerimoniant?

Theodosia sc. dixit: Preses ut tibi respondeam veritatem compellentem, non superbia deiciente. Ecce quam insipiens es et vanus, ut aliud quod verum est confitearis et aliud per fallaciam adfirmes.

Preses dixit: Et Christus cur visibilis fuit et carnem gestavit?

Következik egy kis kínzás, ami után újra vallatás.

„*A főpap*: Amint mondod, te egy istent tisztelsz és hármát imádsz. Úgy érteni, hogy Atya és Fiú, akiket imádsz is. Ki a harmadik, akit Szentléleknek neveztek? Az Istenre és az én üdvözlésemre szeretném ezt hallani.

Theodoszia: Bizony, ahogy írva vagyon, ravaszabbak a sötétség fiai, mint a fény fiai. Ahogy előbb is mondtam, nem szabad a drága gyöngyöket a disznók elé vetni. Pedig bizonynal meg foglak ítélni téged méltatlan bíró, tudodra adván a Szentháromság szentségét. És most végy türelmet és mondd meg ennek az értelmét a hallgatóság épülése végett is. Halld tehát: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egy a Szentháromság méltóságában. Mert ahogy a Fiú az Atya értelméből ered, ugyanúgy a Szentlélek is az Atyától van. Így ezt mint három személyt valljuk, és Egyként hisszük. És ahogy az Atya a Fiúban, úgy a Fiú a Szentlélekben. Tehát látod, hogy a Fiú és a Szentlélek az Atyától van. Ezért Egyistent tisztelünk, amiben felismerjük az igaz Szentháromságot. Ahogy a Szentlélek mindig a Fiúban van, úgy a Fiú is mindig a Szentlélekben, és amint a Szentlélek mindkettőjükben dolgozik, így a Fiú és az Atya egyek. Íme, most hallottad méltatlan pap, hogy milyen Szentháromságban hiszünk, és egy Urat tisztelünk és imádunk. Hallottad a választ, amire kérdeztél, te eretnek.

A főpap: Engedtem a bőbeszédednek, hogy a nép megismerje a türelmemet.”⁴⁴⁹

Ez után akárcsak a kiskakas meséjében, megkínózzák, a kemencébe rakják, a tengerbe dobják és mindenhol élve kijön. Az utolsó felvonás az, hogy a népet meghívják az arénába, ahova beengednek egy sor fenevadat: oroszlán, párduc, medve, bika stb. és közéjük dobják Theodosziát. Miután innen is élve jön ki, karddal lefejezik. Ezután nagy földrengés rázza meg az arénát. A szülei és a keresztények sokan összegyűlnek és nagy tisztelességgel eltemetik. Szó sincs masszív keresztényüldözésről.

Az esemény a Közel-Keleten zajlik, Cezáreában, így fel kell tenni a kérdést, hogy melyik vallás képviselője a főpap, akinek az istene Jovi? Ez nagyon hajaz a Jahvéra, akit ma Jehovának mondanak. A római panteon fő istene Jupiter volt, mely név elég távol esik a Jovitól.

Jeromos idejében, aki nem sokkal a diocleciáni üldözések után élt, Jeruzsálemben az uralkodó vallás a zsidó volt, ezért feltételezhetjük, hogy a vallató főpap is zsidó. De ha Theodoszia eretneknek nevezi a zsidó főpapot, ebből az következik, hogy a zsidó vallás a keresztény vallásból ered, és nem fordítva. Ha valami értelmet akarunk adni a szentháromságtannak, amit „Theodoszia kifejtett”, akkor az Atya a régi, a Fiú az új generáció, a Szentlélek pedig a helyes gondolkodás, amit mindkét generációban meg kell találni. Így már nem egy despotikus, kegyet-

Theodosia sc̄ta dixit: O preses putabam te haberes sapientiam tu autem in omnibus insipienter respondis, comparando carnem Jobis inmundi quem peccata nutrierunt et gehenna consumit. Illi gloriose incarnationi qui peccata mundat de quo sacramento non est temporis aliquid dicere quia nec tu dignus es audire.

Haec audiens urbanus preses in sibi labit vocem serpentis et exclamant dixit: Tollite a conspectibus meis inpudicam et expoliate.” ([Passio Apollenaris](#), CCXXIv.)

⁴⁴⁹ „*Preses dixit*: Tam cum dicas te unum dominum colere, tres adorare cognosceris. Ex quibus intelligi potest, patrem et filium quem dicitis adorandum. Quid tertium, quem spiritum sanctum appellatis hoc dicito. Per deos et per meam salutem audire delector.

Theodosia sancta dixit: Vere sicut scriptum est astuti sunt filii tenebrarum quam filii lucis. Tam sicut superius dixi quia non debet margarite pretiose ante porcos mitti. Verum etiam te Iudicem indignum iudicabo, audiendo sacramentum trinitatis. Et nunc adhibe patientiam tibimetipsi et dicam qualis sit ratio ista, per salute audientium. Audi ergo. Pater et Filius et Spiritus sancto unum sunt trinitates maiestas. Nam sicut Filius ex corde patris procesit, ita et Sp.sc. de patre est. Propter ea tres confitemur personas, et unum credimus fide. Et sicut pater in filio, ita et filius in Sp.sc. Vides ergo et filium et sp.sc. ex patre. Propterea a nobis unus deus colitur, et trinitas vera cognoscitur. Sicut enim semper et Sp.sc. in filio, ita semper et filius in Sp.sc. quicquid operatur Sc.sp. unum est cum patre et filio. Ecce audisti indignus qualiter in trinitatem credimus, et unum dominum adoramus et columus. Audisti quem interrogasti heretice.

Preses dixit: Multa verbositatem tuam sustinui, ut patientiam meam stantem populum cognosceret.” (Uo.)

len bosszúálló Istennel állunk szemben, hanem egy valódi demokratikus uralkodó szellemisséggel. Így a mai demokratikus felfogásnak megfelelően, el lehet fogadni azt a kívánságot, hogy amilyen a mennyben, úgy legyen a földön is. Ami megzagyvásítja a dolgokat, az a megszemélyesítés. Mert ha a Szentlélek személy és az Atyától van, mint a Fiú, akkor testvérek. De ha nem fiú, mert egyszülött fiúról szól a fáma, akkor lány. Lehet, hogy épp Theodoszia személyével próbálták ezen írásban ezt szemléltetni, mert amikor lefejezték, akár Krisztus halála után, egy óriási földrengés keletkezik.

Régi krónikák ugyanezt a történetet mesélték el, de a hősnő neve Krisztina volt, ami még találóbb a harmadik isteni személyre.⁴⁵⁰

Tudjuk, hogy a reneszánsz korában volt egy nagy pestisjárvány, aminek az elindítója valószínű, hogy a higiénia hiányával egybekötött kicsapongó nemi élet. Az Egyház szerint ez Isten büntetése volt a bűnök miatt. A papok a bűnt a nők csábító szépségében látták. Ekkor voltak a nagy boszorkány erek, és ekkor „számúzhették” Krisztinát a Szentháromságból. Helyébe jött egy fallokrata farizeus, a Saulból lett Pál személyében, akit ugyanúgy lefejeztek, mint (Theodosiát) Krisztinát. A Krisztináról szóló írásról említés van az előbbi könyvben, de képek vannak róla több templomban.

Mivel itt említve van az eretnek szó, ezért feltételezni lehet, hogy az írás nem lehet régebbi a 13. századnál. Ettől az időtől kezdték vádolni egymást eretnekséggel különböző felekezetek.

A Szentháromság a fenti megfogalmazásban, hogy ugyanis a Fiú és a Szentlélek is (megszemélyesítve Krisztus és Krisztina), az Atya értelméből ered, azt jelenti, hogy nem testi, hanem szellemi fogalmakról van szó. A megszemélyesítés pedig az ősi, primitívebb istenhitre utal, amikor az isten fogalmát az emberi családról másolták le: Atya, anya, fiú, lány. Az eredeti Bibliában az áll, hogy Ádám idejében a nők ikreket szültek, mindig egy fiút és egy lányt, akiket már eleve eljegyeztek mint házastársakat.⁴⁵¹ Így nem csoda, ha az Isten gyermekeiről is így vélekedtek. A régi, mondjuk eredeti keresztény vallásban, megtaláljuk az Anyaistent a Nagyboldogasszony személyében.⁴⁵² Hacsak egy boldogasszonyról lenne szó, mármint Máriáról, akkor fölösleges lenne a Nagy jelző. Erre azért volt szükség, mert létezett egy másik boldog asszony a (Teodoszia) Krisztina személyében, akit a boldogságos szűznek is neveztek, mivel habár Krisztus jegyese volt, a szeplőtlenesség követelményének megfelelően örök szüzességben „létezett”. Az apácák Krisztus jegyeseinek vallják magukat, és legtöbbször mélységesen át is élik ezt a szerelmi viszonyt. Ugyanilyen viszonyban állhattak eredetileg a barátapapok a boldogságos szűzzel, de miután ezt azonosították Máriával, és ők is Krisztus jegyesei lettek, ez sok lelki torzulást eredményezett.

A fenti párbeszéd valójában két felekezet közti vetélkedés volt, lehet épp a 14. században, a vallási szupremáció miatt. Eddig az írásokban és a képi ábrázolásokban – lásd Anjou legendárium – csak Krisztus névről van szó, nem Jézusról. A Jézus és Máriáról szóló történetet lehet, hogy a reneszánsz korában találták ki, így vonva a kereszténységet zsidó fennhatóság alá. Ennek a nem kevés ellenállásba ütköző akciónak a végrehajtásához létrehozták a jezsuita rendet, amelynek a neve is mutatja, hogy a jézusi vonal érvényesítése volt a cél. A fenti párbeszéd valójában az őskeresztény hitűek és a zsidó-keresztény hitűek közti hitvitát eleveníti meg. Az írás másolat, és mint ilyen, módosított. Ez a mondat például, hogy „Castitatem sororis suae violavit = megsértette nővére szüzességét”, csak a félrevezetés céljából lett berakva. A másik pedig: „adulter moechatus = házasságtörést követett el”, már valóban a Mária megtermékenyítésére utal, aki eleve József jegyese volt. A többi, Ótestamentumban található, isten parancsára történt gyilkosságról nem is beszélve. Egész a 15. századig a pápák süvege a hármaskorona volt, amit eredetileg *triarának* hívtak. Innentől kezdve már ugyanazt a süveget kezdték viselni

⁴⁵⁰ https://jelesnapok.oszk.hu/prod/unnep/szent_krisztina.

⁴⁵¹ [Korai Biblia](#).

⁴⁵² Lásd a *Nagyboldogasszonytól Máriáig* és az *Egy érdekes üdvtörténet* című fejezetet.

a pápák, mint a zsidó főpapok és a süveget átkeresztelték *tiarára*. Ezt láthatjuk az Anjou legendárium képein.

XIII. századi kereszties hadjáratokból III. századi keresztényüldözés

„Nem hiszek, nem áldozok, nem imádom a néma (faragott) képeket (idola).”⁴⁵³ A képek nem beszélnek, csak mutatnak. Az írás viszont már beszél. Ezzel lehet érvelni, körülírni, megmagyarázni. A latin *muta*=*néma* és a magyar *mutat* szó is egy töről származik, és azt fejezi ki, hogy hiányzik a beszéd-készség. A nagy vallási összecsapások az írás megjelenése után elkezdtek. Egész a 13. századig nem volt meg az írás nagyméretű terjesztéséhez szükséges infrastruktúra. Ennek a kifejllesztése után viszont robbanásszerűen jelentek meg az írások.

Mivel az írás általi vallásterjesztés sokkal olcsóbb és meggyőzőbb volt, ezért ez lett az alacsony néprétegek vallása. Ezek bálványimádással vádolták az előbbieket, akik viszont ezeket eretnekséggel. Mindez az 1300-as évek körül zajlott, a nagy kereszties háborúk idején, de ami az évszámhamisítás miatt vissza lett datálva az 1200-as évekre, meg a III. századra. De nemcsak az évszámokat hamisították, hanem az eseményeket, a neveket, és mindent, ami a valós tényállást jelentette. Atrocitások mindkét részről történtek, de ezek mind keresztényüldözéseként lettek megnevezve, és visszadatálva az úgynevezett ókorba.

„Hadrianus és Antoninus császárok az eufrátesziakkal és az agarénokkal (feketéekkel) harcolván, kiválasztottak kilencezer edzett és háborúban jártas harcost. Felvonultak tehát velük együtt az ellenség elé, magukkal vivén Apollinomot és Jovit (ezen istenek képeit), hogy általuk biztosítsák a győzelmet. Amint az ellenség felé közeledtek, és meglátták őket, íme, százezren voltak. Meglátván ezeket mindkét császár, Adrianus és Antoninus, megrettenve hét katonával (máshol hét királyról ír) együtt elszaladtak.”⁴⁵⁴

Két hadvezér, Akacius és Heliades a helyén maradt. „Gyertek és áldozzunk az isteneinknek. És amint áldoznak, még nagyobb ijedség érte őket.”⁴⁵⁵ Megjelent nekik egy angyal fiatal fiú képében, aki azt tanácsolta nekik, hogy inkább imádkozzanak Krisztushoz, az égi Isten fiához, és akkor biztosan győzni fognak. A hadvezérek kikérdezték a sereg véleményét, és azok helyeselték az angyal tanácsát. Így győzelmet arattak az ellenségen.

Az elmenekült császárok vitája:

„Látván ezt a császárok, dühösek lettek. Maximinus császár pedig így szólt Adrianushoz és Antoninushoz: gyalázatot szenvedtem miattatok, mivel a seregem elhagyott. Adrianus pedig nyugodtan azt felelte: Császári nagyságos Úr, ki lopta el az én seregemet? Épp maga vásárolta azt meg. Ne törjön össze a szíve. Íme, adok magának ezer aranyat, ha ez önnek megfelel. Ellenkező esetben adok önnek ezer új Tyront. Ezt hallván Maximinus, megennyhült a mérge és megparancsolta, hogy állítsák a tízezret a törvényszék elé.”⁴⁵⁶

⁴⁵³ „Non credo non sacrifico, non adoro idola surda et muta.” ([Passio Apollenaris](#), CLXVv.)

⁴⁵⁴ „Hadrianus et Antoninus imperatores habentes prelium cum Efratensibus et agariensibus elegerunt virorum pugnantium numerum novem milia potentium in fortitudine, et industriorum in bello. Ascenderunt ergo simul cum eis adversus hostes, habebant secum Apollinem et Iovem. Ita ut putaretur per eos possidere victoriam. Appropinquantibus itaque ut bellum contra inimicos agerent, viderunt illos et ecce erant centum milia. Hoc dum vidissent ambo ipsi imperatores Adrianus et Antonius et formidantes simul cum septem militibus fugerunt.” (Uo. CCIXr.)

⁴⁵⁵ „Acacius et Heliades: Venite sacrificemus diis. Et cum sacrificassent, ampliori formidine omnis consternati sunt.” (Uo.)

⁴⁵⁶ „Videntes autem imperatores turbati sunt. Maximinus vero imperator dicit ad Adrianum et Antonium imperatores iniuriam patior a vobis. Exercitus enim meus recedit a me. Adrianus patienter dixit Fer domine imperator, qui enim exercitum meum abstulit. Ipse vos ad emit. Non concidat cor tuum. Ecce do tibi mille aureos,

Azt kell tudni a tízezerről, hogy ezek voltak azok a katonák és hadvezérek (Akacius és Heliades), akik felvették a keresztény vallást, a császárok távollétében. A császár parancsára ezeket keresztre feszítik. Ez az a tízezer keresztény, akik Hadriánusz császár idején mártíromságot szenvedtek.

Maximinusz és Adriánusz ideje között száz év van. Akkor meg hogy tudtak társalogni? Sehogy. Azonban van egy periódus a történelemben, amikor tényleg egyszerre vonul a Közel-Keletre vagy három császár és vagy hét király. Ez pedig nem más, mint a IV. kereszties hadjárat.

Ebből viszont az derül ki, hogy a Közel-Keleten létezett az igazi keresztény hit és nem Rómában. A keresztiesek (római csapatok) kétféle istennek hódoltak: Apollinusnak (ez minden valószínűség szerint görög) és Jovinak (mely nagy valószínűséggel zsidó). Ugyanebben a korban indult Rómából hadjárat Európa északi irányába is, ugyancsak keresztények ellen, akiket itt már eretnekeknek tituláltak.

„Raimundus istenkáromlása Mózes istene ellen: Egy napon a gróf tréfálni kezdett a szentekkel kapcsolatban az egyik káplánnal, és a tréfákozás közben a káplán ezt mondta: A Mózes Istene, akiben ti hisztek, nem parancsolhatott ilyen vicces módon, és hozzáadta: nekem soha nem fog parancsolni ez az Isten.”⁴⁵⁷

Raimundot III. Ince pápa meghurcolta, mivel úgymond az eretnekek pártjára állt, de mindig kegyelmet kapott.

Bitterenses városában 17.000 „eretneket” gyilkoltak meg.⁴⁵⁸

A bábjáték újbóli színrevitele

A templomos Nagymester átka elégetésekor: „Isten tudja, hogy ki tévedt és ki követett el bűnt, és a balszerencse bizony lesújt azokra, akik tévesen ítélték el minket. Isten meg fogja bosszulni a mi halálunkat. Tudja meg az Úr, hogy igazság szerint mindazok, akik ellenünk vannak, miattunk fognak szenvedni!”

si placitum tibi fuerit. Sin autem do tibi mille novos tyrones. Haec enim audiens Maximinus imperator mitigavit furorem, et iubet presentari decem milia per tribunali.” (Uo. CCIXv.)

⁴⁵⁷ „Raimundis blasfemie in Deum Moysis: Ludebat quodam die comes in ludo sacrorum cum quodam capellano: et inter ludendum dixit capellano: Deus Moysi quem vos creditis, non poterit vos iuvare in ludo isto, et addidit, nunquam me iuuet Deus ille.” (Tissier, 1669. 5.)

⁴⁵⁸ „In eadem etiam Ecclesia, in qua ut saepedictum est, dominum suum occiderant cives Biterrenses captionis civitatis, fuerunt usque septem milia de ipsiis Biterrensibus interfecti.” (Uo. 11.)

Az emberi aktivitásban, amikor elindul egy felkapott irányzat, rövidesen lavinaszerűen mindenki ezt követi. Ilyenek voltak a művészetek különböző ágai, ilyenek a tudomány különböző ágai, az írás, és amint látjuk, manapság a digitalizáció. Az írás nagy korszaka a 15. század. Ekkor kezdték írni a világi és a vallási történelmet. Mivel ezidáig nem volt meg az írás terjesztéséhez szükséges infrastruktúra, ezért a létező kezdetleges kevés fennmaradt szöveg nem volt elegendő a történelem rekonstrukciójára. Ezt a hiányt az írók a fantáziájukkal pótolták, az elég nagyszámban fennmaradt képek meg szobrok alapján. Így el lehet képzelni, hogy a képek meg szobrok néha egészen mást ábrázolnak, mint amit a történészek melléjük társítottak.

Még egyszer (mivel a tudás anyja az ismétlés), abból indulunk ki, hogy ezer évet betoldottak a történelembe, és hogy a diocletianusi üldözések valójában III. Ince pápa alatt történtek, de aki a következő levezetés tanúsága szerint száz évvel később tevékenykedett, persze más név alatt (az évszámokat pár évvel ide-oda tologatták, ami a lényegen nem változtat, Ugyanígy a nevek sem lényegesek, hisz a pápák sosem használták az igazi nevüket): Diocletianus keresztény üldözései (284-305), ami valójában „III. Ince” uralkodása alatt történt (298-316). Ez római számokkal CCXCVIII-CCCXVI. Az első C helyére beraktak egy M-t. Így III. Ince uralkodása átkerült az 1198-1216-os évekre (MCXCVIII-MCCXVI). Ezt a műveletet a könnyebbség kedvéért csinálták így, hogy ne kelljen nagyobb javításokat eszközölni a kéziratokban. Így azonban száz évvel hátrább tolódtak az események. Ez azt jelenti, hogy a „valódi” III. Ince valamikor az ezerháromszázas évek alatt kellett tevékenykedjen. És meg is találhatjuk, és pedíg XXII. János pápa személyében (1316-1334). Láthatjuk, hogy mindhárom despota uralkodási ideje majdnem ugyanaz: Diocletianus 21 év, III. Ince és XXII. János 18 év, és ugyanazokat a véres keresztényüldözéseket követték el.

A szabad enciklopédiából: „Dante úgy írt az egyházfőről (XXII. János), hogy szívében három fenevad is fészkel: a bujaság, a kegyetlenség és a kapzsiság.”

„Az ifjú Duèze (a leendő XXII. János) azonban roppant érdeklődést mutatott Isten egyháza iránt, így fiatalon a domonkosok közé állt.”

Tudnivaló, hogy a domonkosok közül kerültek ki az inkvizítorok.

„Toulouse-ban és Cahors-ban is jogot tanított, majd Albi kanonokjává nevezték ki.”

Ezek ugyanazok a helyek, ahol III. Ince eretnekeket gyilkoltatott.

„Egy évvel később a vienne-i zsinat titkára lett, ahol jogi tudásával segített a pápának és IV. Fülöp francia királynak. Jogi értekezéseiben elítélte a VIII. Bonifác elleni pert, ugyanakkor kiváló jogi érvrendszert épített fel a templomosok elleni eljárásokhoz.”⁴⁵⁹

Nagy a valószínűsége annak, hogy a templomosok elleni hadjárat, IV. Fülöp segédletével, ugyanaz, mint az albigensek elleni, de mivel ezer évvel meghosszabbították a történelmet, így az eseményeket feldarabolták és különböző idősíkokra helyezték. De nemcsak az eseményeket többszörösítették, hanem a pápákat is. Így könnyebben lehetett ködösíteni, vagyis az igazságot palástolni.

VIII. Bonifác idejéről ezt találjuk a szabad enciklopédián: „A harmadik állam, mellyel sokat foglalkozott Bonifác, a Firenze központú Toszkána volt. A városban előtörték az ellentétek a guelfek és ghibellinek között. A ghibellin érzelmű Bianchi, azaz Fehérek csoportja építkezhetett a szélesebb polgári rétegeken. Tagja volt több korabeli híresség is, például Dante Alighieri is. Velük szemben a Neri, azaz a Feketék pártja az arisztokraták és a nemesség érdekeit képviselve igyekezett megkaparintani a köztársaság vezetését.”

„A pápák csak ezután ismerték fel, hogy időközben teljesen megváltozott Európa társadalma. A kialakuló polgárságot már más eszközökkel kellett az egyházhoz csábítani, mint a korábbi egyszerű embereket.”

„A Gaetanikat korábban gyakran a di Segni névvel illették. E néven korábban három pápát is megválasztottak, III. Incét, IX. Gergelyt és IV. Sándort.”

⁴⁵⁹ [https://hu.wikipedia.org/wiki/XXII. J%C3%A1nos_p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/XXII._J%C3%A1nos_p%C3%A1pa).

A gaetaniak Spanyolországból származtak, akik többsége mór származású volt. Így lesz világos a kép. Ugyanaz a forgatókönyv játszódott le akkor is, mint ma. Az egyház ahelyett, hogy az emberi gondolkodás fejlődését követné, és ehhez igazítaná a vallást, inkább lecseréli a híveket alacsonyabb szinten álló embercsoportokra, többségében afrikai bevándorlókra.

„VIII. Bonifáchoz kötődik az első szent év bevezetése.”⁴⁶⁰

Így jöhettek Rómába a zarándokok, akik egy része hamisság által meggazdagodott és e miatt bűnbocsánatra éhes egyénekből állt, a másik része pedig az alamizsna, a gyógyulás és az élete jobbra fordulása reményében jött. Az előbbiek nagy része északról, az utóbbiak nagy része délről. Megjegyzendő, hogy a 2016. év is szentév volt.

Nagy a valószínűsége annak, hogy az az ominózus év, amit mi most 1525-nek írunk, azt a tridenti zsinat előtt 1525-nek írták. Van elég ezredforduló utáni évszám, ahol ezer helyett csak egy j-t találunk, ami a Krisztus születése utáni éveket jelenti. Állítólag ebben az évben, 525-ben kérte fel I. János pápa Dionisius Exiguust, hogy állítsa össze a következő évekre a húsvét ünnep táblázatát. Ő volt az, aki bevezette az Anno Domini 532-ben, de amit valójában a tridenti zsinaton vezethettek be, és az ezer évet is ekkor adhatták hozzá.

I. János (523-526) a szabad enciklopédiából: „A pápát a dühös király (Teudorikus gót király) rákényszerítette erre az útra (Konstantinápolyba). Jánosnak azt is kikötötték, hogy bírja rá a császárt rendelete visszavonására, adja vissza az elvett templomokat és térítse vissza az arianista hitre azokat, akik kényszerből vették fel a keresztséget.”⁴⁶¹ – Ennek a történetnek nagyon kilóg a lólába. Miféle keresztény katolikus pápa volt az, aki a hitével ellentétesen akar áttéríteni embereket ariánus hitre? Valószínű, hogy ez csak egy kitalált személy és kitalált történet, ahhoz a másik kitalált történethez, amelyben ez a pápa kéri fel Dionisius Exiguust 525-ben, hogy készítse el a húsvéti ünnepek táblázatát. Ez a felkérés valószínű, hogy XIII. Gergelytől származik, valami szürke eminenciáshoz. Az 525-ös év nem véletlen, ugyanis ez az év közel esik a Mohácsi csata elvesztéséhez, és egyúttal a Magyar állam széteséséhez. Ezt kihasználva át lehetett írni a történelmet. Ez az átírás XIII. Gergely pontifikátusa alatt történt, amit a tridenti zsinat szentesített. A Magyar királyság mindig is egy nagy szálla volt, úgy a pápaság, mint a császárság szemében. Ezért szerették volna még az emlékét is kiiktatni.

„XIII. Gergelyt III. Pál hívta az örök városba, és először a város egyik bírójává tette, majd pápai abbreviátor lett és a Campagna pápai kincstárnoka. 1545-ben Pál felkérésére részt vett a tridenti zsinaton, mint az egyházfő egyik jogásza. A következő évben IV. Pius személyében új egyházfő került a katolikus egyház élére, aki az újjáélesztett tridenti zsinat pápai megbízottjává nevezte ki Ugót (XIII. Gergely), amelynek egészen a záró üléséig jelen volt” – Mint abbreviátornak, komoly szerepe lehetett a régi írások megfejtésében, és persze adott esetben azok korrigálásában (expurgálásában ahogy ezt akkoriban nevezték).

„Ugo korántsem volt nevezhető szent életű, erkölcsös embernek, ezért valószínűleg más is állhatott a gyors választás hátterében.” A piszkos munka (a történelem átírása) elvégzése biztosan szerepet játszhatott ebben. Ehhez abbreviátorként minden adottsága megvolt. „Az új nap-tár kidolgozásával párhuzamosan át kellett alakítani a római egyház martyrologiumát is, amely az év napjaihoz kötötte a katolikus szentek és mártírok ünnepét.”

„A hosszas fejtörés és a tízek munkája azonban nem tartozott Gergely uralkodásának siktörténetei közé. Az első, 1582-es kiadás tele volt félreírásokkal és nyomdai hibákkal, és ebben rendkívül hasonlított az 1583-as második kiadásra. Gergely mindkét kiadást semmisnek tekintette, és személyes felügyelete alatt végül 1584-ben megszületett a helyes kiadás, amely a Martyrologium Romanum Gregorii XIII jussu editum címet viselte. A pápa ezt tette kötelezővé minden katolikus egyház számára.” – Ha nem kellett volna átírni az évszámokat, és ezeket szinkronba hozni, akkor ezt egy iskolás gyerek pár nap alatt elvégezhette volna. Az expurgálásához a legjobban minden bizonnyal az abbreviátor értett. De amikor az évszámokat nemcsak

⁴⁶⁰ [https://hu.wikipedia.org/wiki/VIII. Bonif%C3%A1c_p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/VIII._Bonif%C3%A1c_p%C3%A1pa).

⁴⁶¹ [https://hu.wikipedia.org/wiki/I. J%C3%A1nos_p%C3%A1pa](https://hu.wikipedia.org/wiki/I._J%C3%A1nos_p%C3%A1pa).

megváltoztatták, de ide-oda tologatták az időskálán, „ember” kellett legyen a talpán, aki ezt pontosan el tudja végezni.

„Gergely nevéhez köthető még egy érdekes kulturális örökség, ugyanis az ő tiarája a legrégebbi, amely mind a mai napig épen fennmaradt. A tiara (a perzsa تاجه tara szóból származik, ami latinul „tiara”) általában csúcsos fejdísz; az uralkodók, pápák, és egyéb előkelőségek megkülönböztetését és hatalmát jelképezi.”⁴⁶² – Nem inkább a TRIARA? ami, ha megvizsgáljuk a Gergely tiaráját, láthatjuk, hogy egy hármaskorona (tri=három, ara=védelem).

XIII. Gergely nemcsak új naptárt vezetett be, de az Anno Domini meghosszabbította ezer évvel. Ebbe a hosszú időtartamba került bele egy sor kitalált pogány császár, egy sor pápa és mártír. Ehhez aztán kellett a tárgyi bizonyítékok is, amelyeket Gergely utódai próbáltak megvalósítani.

V. Sixtus működése: „Így ekkor állították fel Néró császár obeliszkjét a Szent Péter téren, de a Santa Maria Maggiore bazilika, a lateráni bazilika és a Santa Maria del Popolo bazilika előtti obeliszkek is ekkor kapták mindmáig végső helyüket. Oszlopok terén, úgy tűnt, vonzotta az ókor, ugyanis Sixtus felújította Traianus és Antoninus Pius császárok diadaloszlopait, és az előbbi tetejére Szent Péter, az utóbbira pedig Szent Pál szobrát készítette el.”⁴⁶³

Hogy is van ez? Emléket állítunk a legkegyetlenebb keresztényüldözőnek? Nem az ókor vonzotta V. Szixtuszt, hanem a tridenti zsinaton kapott utasítás, hogy bizonyítékokkal szolgáljon a sosem létezett pogány császárok létezésére.

A fenti írásból az látszik, hogy a mai időszámításunk szerinti 1300-as évek körül, az eretnekek elleni kereszties háborúk leple alatt, a történelem legnagyobb keresztényüldözése zajlott. Rómában a keresztény Egyház irányítása olyan délről származó alacsony kultúrával és erkölcsi hozzáállással rendelkező pápák kezébe került, akik a vallást kimondottan anyagi javak megszerzésére használták fel. A fenti levezetés értelmében Bizánc kirablása nem 1204-ben, hanem 1304-ben történt, ami a hamisítás alkalmával került át 1204-re. Magyar vonatkozásban is ebben a periódusban kerül az ország élére egy Dél-Itáliából származó király, Károberto néven, mely nevet nem lehet semmi európai nyelvben található nevek közé sorolni. Ezért feltételezni lehet, hogy a tulajdonosa sem volt európai. Ami jellemző erre a királyra, az a végtelen kegyetlensége és az állati ravaszsága, amivel megsemmisítette, vagy megadásra kényszerítette a magyar urakat. Ugyanis a poszadai csatában tudatosan törbe csalta a magyar nemesek nagy részét. Tehát azt mondhatjuk, hogy az 1300-as évek körül a déli népek inváziójáról beszélhetünk az északi népek ellen.

A XIV. század gordiuszi csomója

A történelemből azt látjuk, hogy a gordiuszi csomó átvágása nem vezet semmi jóra. Egy logikai rejtélyt csak az érzelmek mellőzésével és a logika segítségével lehet megoldani.

A latin nyelvben a saeculum évszázadot is jelent, de ugyanakkor egy nagyon hosszú időt is, ezért régi írásokban az évezredet is néha saeculumnak nevezték. Vajon ennyire nem tudtak különbséget tenni a két fogalom között? Ezt nehéz elképzelni. Inkább arról van szó, hogy mivel a történelmi írásokban úgy hamisítottak évszámokat, hogy a C-t felcserélték az M-mel, ezért ezt igazolandó ráfogták, hogy ugyanaz a nevük.

Ha a CCCIII(303). évet, amikor Diokleciánusz elindította a keresztényüldözést, úgy módosítjuk, hogy az első C-t M-el helyettesítjük, akkor megkapjuk az MCCIII(1203). évet, amikor III. Ince pápa kegyetlenkedései folynak a katarok ellen. De az ezerév betoldásával valójában a CCCIII. év át kellene kerüljön az MCCCIII-as évre. Ezért hasonló eretneküldözéseket találunk

⁴⁶² https://hu.wikipedia.org/wiki/XIII._Gergely_p%C3%A1pa.

⁴⁶³ https://hu.wikipedia.org/wiki/V._Szixtus_p%C3%A1pa.

úgy a 13., mint a 14. században, melyeket visszadatáltak a III-IV. századra keresztényüldözésként. Érdemes megvizsgálni a 14. század elején Európában történt nagy változásokat a saracén előrenyomulás miatt.

Magyar vonatkozásban ekkor kerül Magyarország élére egy Dél-Itáliából származó, jámborlelkűnek semmiképpen nem mondható uralkodó, Károbertó. Egy uralkodó hatalomra jutásához, kivált, hogyha messziről származik, nagy háttérere van szükség. Tehát itt arról van szó, hogy egy délről jövő invázióval állunk szemben. Nagyon sok írást találunk az afrikai népek Európában történt inváziójáról, de ezt tévesen sokkal korábbi időpontra helyezték. Érdemes észrevenni, hogy 1342-ben, a magyar trónra kerülő Nagy Lajos, több alkalommal bevonul Itáliába, de a fenti okoskodás értelmében az eseményeket vehetjük 1242-ben is. Így nagy a valószínűsége annak, hogy a délről jövő inváziót a keleti népek segédletével éppen Nagy Lajos idejében sikerült megfékezni. Itt aztán el lehet játszani a gondolattal, hogy 1241-ben valóban IV. Béla volt az, aki menekült a tatárok elől, vagy Károbertó?

A pápák székhelyének áthelyezését Avignonba (Franciaország) 1305-ben, nehéz holmi kis belső civakodásoknak tulajdonítani. Ha igaz a délről jövő invázió, akkor az is igaz, hogy ezek az iszlám vallást hozták magukkal, és Róma iszlám fennhatóság alatt volt. Itt jön képbe a Szent Nicola templom, amelynek a Trajánusz oszlop volt a tornya. A formáját és magasságát figyelembe véve, inkább minaret, mint torony lehetett.

„A kollégium üzenetére, amelyben az érseket Perugiába hívták, Bertrand azt válaszolta, hogy amennyiben meg akarják koronázni, jöjjenek ők Lyonba. A kardinálisok csak nehezen akarták elfogadni Kelemen óhaját, de végül Lyonban tették fejére a pápai tiarát. Kelemen pontifikátusa során sosem lépte át Itália határait.”⁴⁶⁴ – Erre sokkal nyomósabb oka kellett legyen Kelemennek, holmi kis durcáskodáson kívül.

Érdekes hogy száz év eltéréssel a 13. és a 14. században is barátapapok mennek az ázsiai magyarok megkeresésére.

Idézetek a szabad enciklopédiából:

„A Kuma-vidéki magyarságot a pápai bullák közül elsőként IV. Ince egy (1253), IV. Sándor egy (1258), majd IV. Miklós két bullája említi meg a János előtti időkben.”⁴⁶⁵ – A politikában és a diplomáciában nem mindig minden az, aminek látszik. Itt nem a nemlétező ázsiai magyarság megkeresése és megtérítése volt a legégetőbb dolog, hanem a déli invázió megfékezése. Ehhez kellett valami módon felvenni a kapcsolatot a keleti népekkel, és segítséget kérni tőlük. De ahogy lenni szokott, amikor a mór megtette a kötelességét, utána elmehet, és el is lesz felejtve, hogy ne essen csorba császárok és pápák dicsőségén.

„IV. Bajor Lajos, e mellett a császári koronát is szerette volna megszerezni. Itália északi részében kormányzót nevezett ki, és a ghibellin városok örömeire hadat üzent a guelfeknek, akiknek legnagyobb központja akkoriban Rómában volt. Lajosnak 1328 elején sikerült legyőznie I. Róbert nápolyi királyt és a guelfek csapatait, így seregével bevonulhatott az örök városba.”⁴⁶⁶

Tudnivaló, hogy a ghibelinek a fehérek és a guelfiek a feketék voltak. Kell ennél világosabb bizonyíték, a fenti állításokra? Meg kell jegyezni, hogy a történelem ismétli önmagát. De az is érdekes, hogy két Lajos is bevonulgat Itáliába ebben a periódusban, egy magyar és egy bajor.

„Maximianus és Diocletianus idejében volt egy olyan légió, amit Thébainak neveztek. Ennek hatezerhatszáz fegyverese volt, ez volt Maximianus segítő csapata.”⁴⁶⁷

⁴⁶⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/V._Kelemen_p%C3%A1pa.

⁴⁶⁵ https://hu.wikipedia.org/wiki/XXII._J%C3%A1nos_p%C3%A1pa.

⁴⁶⁶ [https://hu.wikipedia.org/wiki/V._Mikl%C3%B3s_\(ellenp%C3%A1pa\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/V._Mikl%C3%B3s_(ellenp%C3%A1pa)).

⁴⁶⁷ „Erat autem in eo tempore (Maximian et Diocletian), de exercitu legiones militum qui Thebei appellabantur. Legio denique vocabatur que tunc sex milia ac sexcentes viros in armis habebat, hi in auxilium Maximiano imperatoris.” (*Passio Apollenaris*. CCLIIIr.)

A seregeket a Ron (Rodano) völgyébe viszi. Az ok: „Haragra gerjedt (a császár), mivel elhanyagolták a tized fizetését, ezért a légióknak megparancsolta, hogy ezt karddal hajtsák be.”⁴⁶⁸

Azt látjuk, hogy az akciók ugyanott zajlanak, ahol III. Ince az eretnekek ellen harcolt. Új adalék itt az, hogy Thébai (Nubiai) légióval megy. Az írásban később az van, hogy egy másik hadosztály, valószínűleg európai, egy bizonyos Mauricius vezetése alatt, megtagadta, hogy az elfogott foglyokat feláldozzák. Ezért Maximianus parancsára az egész hadosztályt legyilkolják, a vezetőjükkel együtt.

A tized befizetése nem volt római szokás, hanem csak a Bibliában találunk említést róla, és a zsidókhoz és a keresztény Egyházhoz kötődik.⁴⁶⁹

„Miután Diocletianust megválasztották a birodalom élére, minden provinciában, ahol gyanús elemeket talált, üldözésekbe fogott. Megtette Hercules Maximianust segédcsászárnak, aki vel valamikor együtt harcolt. Ennek a segítségére adta a keleti régiókból származó thébai légiót, hatezerhatszáz kemény lelkű, harcra kiképzett embert, akik az ókori rómaiaktól vették a példát. (Sic!). Ezek a katonák a keleti rítusú keresztény vallást vették fel, a szent katonai virtushoz való hűséget mindenek elé helyezték.”⁴⁷⁰

Ez a világos beszéd. Ezek nem ókori római katonák, csak azoktól vették a példát. Hát vannak, akik ma is vesznek példát róluk, de attól még nem ókori rómaiak.

Milyen messzire nyúlik vissza a történelem?

Ha abszurd dolgokat találunk a történelemben, ezeket csak úgy tudjuk feloldani, ha az érzelmeinket háttérbe szorítjuk. Az alábbi idézetekben vértanúk történeteit találjuk a nagy keresztényüldözés idejéből a II–III. századból. De hogy kerülnek ezek a XII–XIII. századba?

„Nagy Konstantin ideje után, fia Konstantiusz egy bizonyos Liberius pápát három évre száműzött, mivel nem értett egyet az ariánus eretnek tanokkal.” (Libériusz helyére Félixet teszi meg pápának, de ez még annyira sem fogadja el az arianizmust. Sőt eretneknek bélyegzi Konstantiuszt. Ezután visszahozatja Libériuszt és száműzi Félixet, majd kivégezteti.) „Innet a papok és presbiterek ellopták a testét és eltemették a saját maga építette bazilikában az Aurelia utcában, december 15-én ezer és plusz-mínusz (?) évben.”⁴⁷¹

„Eusebiusz történetíró feljegyzéseiben megemlékszik az afrikaiak által véghezvitt kínzásokról a fővárosban (Rómában) valamint egész Itáliában, amelyek a mártír keresztényeket érték. Így végezték ki Hadriánusz császár parancsára Szimphorozát a hét fiával együtt, Tiburtina városában. ... Szent Szimphoroza és fiai vértanúsága... Kiknek teste a Tiburtina utcában nyugszanak Urunk Jézus Krisztus uralkodásának ezerkilencedik esztendejében.”⁴⁷²

⁴⁶⁸ „Ira fervidus ob neglectia imperia decimum quemque ex eadem legione gladio feriri iubet.” (Uo.)

⁴⁶⁹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Tized>.

⁴⁷⁰ „Diocletianus cum ad imperium totius orbis fuisset electus omnisque provincias turbare quorundam presumptionem perspiceret. Ad consortium imperii ut laboris olim sibi commilitnem Herculeum Maximianum caesarem fecit... Cui ad supplementum exercitus legionem thebeam ex orientalibus regionibus militum deditque legio VI milia ac sexcentos viros valides animis et instructis armis, antiquorum romanorum habebat exemplo. Hi igitur milites Christiane religionis ritum orientalis traditione susceperant, fidemque sacram virtuti armis, omnibus preponabant.” (*Passio Apollenaris*, CCLVr.)

⁴⁷¹ „Fuit autem temporibus Constantini magni principis usque ad Constantius Augustus Liberius quidam papa urbis Romae qui tertio in exilium deportatus est a Constantio, eoque minime voluisset heresi arrianae consentire. ... Exinde raptum est corpus eius a presbiteris et clericis et sepultus est in basilica quam ipse construxit via Aurelia quinto decimo Kalendas decembris in miliario plus minus (?) annos” (itt törlés és javítás van a kéziratban, a lényeg ezer és valamennyi év.) (Uo. XXXVIIIr.)

⁴⁷² „Eusebius historiografus memorat africanum poene omnium de urbe regia atque de tota Italia Christi martirium gesta conscripsisse. Nam Simphorosa dixit apud Tiburtinam urbem cum septem filiis suis una die ab Adriano principe hoc ordine interfectam. ... Martirium Sancti Simphorosae et sue filiae... Quorum corpora requiescunt via tiburtina miliario nono regnante domino nostro Iesu Christo...” (Uo. CXXXVIIIv.)

„Az anya pedig összeszedte lánya testi maradványait, megcsókolta, odahozván a szekeret felrakta rá lányai maradványait, és elhagyta a várost ezertizennyolcban.”⁴⁷³

Azt látjuk, hogy mindhárom esetben ezer és valamennyi évet ír. A legtöbb mártír halálának idejét csak a hónapok jelzik, de legtöbbször egy kis üres hely van hagyva, ahova római számjellel beférne az évszám is. E helyett ezeknél csak azt írja hogy: *regnante domino nostro Isu Christo* – Krisztus uralkodása alatt, vagyis Krisztus születése után. Ha figyelembe vesszük a [Korai Bibliában](#) megadott Jézus születési dátumát anno mundiban, ami 4199, és ehhez hozzáadjuk a 300 évet, amennyivel eltér a világ keletkezése a két Biblia (Vulgata és Septuaginta) szerint, akkor megkapjuk a kvázi 4500-at. Ezt módosította Julius Africanus 5500-ra: „Africanus Krisztus születését az 5500-ik évre tette, amint Georgius Monachus kéziratában megtaláljuk.”⁴⁷⁴

Valakire rá kellett kenni a piszkos munkát, mert a fenti könyvben százféleképpen próbálják kihozni az 5500-at, de logikusan sehogy sem jön ki. Vagyis önkényesen betoldottak 1000 évet a Krisztus születésétől balra, de jobbra is az időskálán (a szimmetria megőrzése végett). Mielőtt azonban megejtették volna ezt a műveletet, a keresztényüldözések évei, hogy a fenti példánál maradjunk, Trajánusszal kezdődtek, CV, CIX, aztán Adriánusz korában CXVIII. Az ezer év betoldása után az „egyszerűség” kedvéért a száz (C) helyett írtak ezret (M). Így lett a százötzből ezeröt, a százkilencből ezerkilenc, a száztizennyolcból ezertizennyolc. *Ez megmagyarázza azt a különös jelenséget is, hogy miért van száz év eltérés némely eseményről különböző forrásokban.*

Nem mehetünk el azon észrevétel mellett, hogy a nagy keresztényüldözések a Nérókkal (Claudius, Nero) meg a Trajánuszokkal (Trajanus Hadrianus, Trajanus Decius) kezdődtek. A Trajánusz név nyilván a trójai névre vezethető vissza. Az úgynevezett trójaiak azonban, akik az ezredforduló előtt meghódították Itália nagy részét, afrikaiak voltak.⁴⁷⁵

Ha elolvassuk a szent mártírok legendáit,⁴⁷⁶ és összevetjük Stanley, vagy bármelyik afrikai utazó 19. századi útleírásaival, nagyon sok hasonlóságot találunk, ami az erkölcsi hozzáállást illeti. A legendákból kiderül, hogy ezek a „trójaiak” tömegesen keresztelkedtek meg, és egyáltalán nem úgy viselkedtek, mint elnyomott rabszolgák, hanem mint halált megvető harcosok, akik ha nem is használtak fegyvert az elején, de a szóbeli erőszakot nem tagadták meg maguktól. Itt csak egy példa:

„Szent Kornél pápa vértanúsága: Kijöttek pedig a falakon kívül az Ápia kapujához Mars templomához, és elkezdtek köpködni, mondván: Vesszenek az ördög istenei Déciusszal egyben. De ugyanaznap le lettek fejezve.”⁴⁷⁷

A vallás, mint bármelyik ideológia, arra lett felhasználva, hogy alátámassza bizonyos körök hatalmi törekvéseit. Amint az átkeresztelkedett, de addig fanatikus bálványimádók többségbe kerültek, azonnal eretnekeknek bélyegezték a valódi őskeresztényeket, és üldözni kezdték őket.

A történelem úgy tartja, hogy a keresztényüldözések tetőpontja Diocletianus idejében volt.

⁴⁷³ „Mater autem complexa est filiam suam et osculata est eam. Et iungens carrucam, super imposuit puellarum reliquias. Et exiens foras a civitate, miliario octavo decimo.” (Uo. II.v-VIIv.)

⁴⁷⁴ „Africanus ad annum Incarnationis Dominicae annos statuit 5500, ut autor est Georgius Monachus, chem calamo scriptum penes nos habuimus.” (Petau, 1627. 4.)

⁴⁷⁵ Lásd [le quoque magna paleset ie memorande canemus...](#) CLXXXIV „Martirium S. Cornelius papae: Venientes autem omnis foras muros porte Appie ante templum Martis, expuebant in eum dicens: Pereant dii demoniorum simul cum Decio. Eodem autem die decolati sunt...”

⁴⁷⁶ Lásd [Passio Apollenaris.](#)

⁴⁷⁷ „Martirium S. Cornelius papae: Venientes autem omnis foras muros porte Appie ante templum Martis, expuebant in eum dicens: Pereant dii demoniorum simul cum Decio. Eodem autem die decolati sunt...” (Uo. CLXXXIV.)

Ki volt Diocletianus? Caius Aurelius Valerius Diocletianus egy szabadon bocsátott dalmáciai rabszolga fia volt. Császár volt 284-305 között, majd miután lemondott, a dalmáciai Salona (Split) közelében levő palotájában élt és a hagyomány szerint kertészettel foglalkozott.⁴⁷⁸

Óriási ellentmondás. Egy véreskezű diktátor önszántából lemond a trónról, és nekifog kerétkedni. Ilyen nem lehetett és nem is volt. Vagyis olyan, mint Diocletianus császár, csak egy kitalált személy.

Ellenben volt egy véreskezű eretneküldöző, aki nem más, mint III. Ince pápa. Erről bővebb tájékoztatást Bernard Tissier könyvében találunk.⁴⁷⁹

III. Ince és III. Honorius pontifikátusainak eredményeképpen a keresztény világban mindenütt lenézték és árulóknak minősítették az eretnekeket, akikről gyakran nem tudtak többet, minthogy az egyház megbélyegezte őket.

A keresztények azért is gondot okoztak a császárnak, mert nem voltak hajlandóak az uralkodót imádni. Imádni a szenteket szokták. A pápa nemcsak szentnek számított, hanem egyenesen Isten földi helytartójának, vagyis egy földi Istennek. El is várta, hogy úgy viszonyuljanak hozzá.

Amit III. Ince véghezvitt az úgynevezett eretnek keresztények ellen, azt ráfogták egy sosem létezett Diocletianra, jobban mondva maga Ince volt a Maximian (Maximus pontifex) és Diocletian meg egy klérussegítő társ. Egyes forrásokban Diocletiant Africanusnak nevezik, Maximianust pedig Herculesnek, ami ugyancsak afrikai származásra hajaz. Ahhoz, hogy Diocletianra kenjék a balhét, betoldottak az időszámításba 1000 évet. III. Ince valójában 298-tól 316-ig uralkodott. Ezt római számokkal így írták: CCXCVIII–CCCXVI. A régi írások évszámait ki kellett javítani. Hogy ne kelljen teljesen átírni a krónikákat, az első C-t kijavították M-re. Így lett Ince uralkodási ideje MCXCVIII–MCCXVI. A kérdés most az, hogy ha a két személy egy és ugyanaz, akkor miért tolódtott el Diocletianus uralkodás a 284–305-ös évekre? A válaszhoz a kulcs ebben az írásban van: [Passio Apollenaris](#).

Diocletianus idejében a keresztények nagy üldözéseknek vannak kitéve.⁴⁸⁰

Rafael arkangyal javasolja Paterianusnak álmában, hogy menjenek Egyiptomba.⁴⁸¹

A nagy üldözések már III. Ince uralkodása előtt kezdődnek. 284-től kezdődik a kopt időszámítás, amit öskeresztény időszámításnak, vagy a mártírok időszámításának is neveznek. Vagyis az üldözött „eretnekek” új életet kezdenek Egyiptomban, amihez új időszámítást kapcsolnak. Miután az üldözéseket Diocletianusra fogták, és az üldözöttek új időszámítását a nevéhez kötötték (tudniillik ezt Diocleiciáni időszámításnak is nevezik), így az uralkodási évének kezdetét át kellett tenni eme időszámítás kezdetére.

Egyébként, ha utánanézzünk a császárok és pápák uralkodási éveinek különböző forrásokban, azt látjuk, hogy teljes a káosz és a bizonytalanság.

Az Anno Domini csak a XVII. században kezdte terjeszteni Petavius. Árulkodó dolog, hogy mialatt a keresztény egyház középpontja Jézus, mégis ilyen sokáig tartott, hogy a születésével indítsanak egy új érat.

Azt mondjuk, hogy a Diocleiciáni éra 284-től indul, Jézus születésétől számítva. Jézus születési dátumát állítólag egy Julius Africanus nevű pap állapította meg, Anno mundiban 5500-ra, de lehet, hogy ezt is a tridenti zsinaton (1545–1565), és ekkor hozzáadhattak 1000 évet a Krisztus utáni évekhez. Így a Diocleiciáni éra Anno mundiban 5784-ben kezdődik. A Dionisius Exiguusnak tulajdonított hókuszpókusz csak arra jó, hogy még jobban lehessen kódósítani. Ugyanezt a célt szolgálja az úgynevezett Arszakida-féle időszámítás kapcsolása a Jézus születési dátumához.

Idézetek a szabad enciklopédiából:

⁴⁷⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Diocletianus_r%C3%B3mai_cs%C3%A1sz%C3%A1r.

⁴⁷⁹ Tissier, 1669.

⁴⁸⁰ [Passio Apollenaris](#) VIIIr.

⁴⁸¹ Uo. VIIIv.

„Az Arrianus-hagyomány úgy tartja, hogy I. Arsak megölte testvérét, azonban a modern történetírás úgy hiszi, hogy ő volt Pártia ura Kr. e. 211-ig, amikor fia II. Arsak került hatalomra.” Vagyis „úgy hiszi”, konkrét bizonyítékok hiányában.

„Justinus szerint ’Ő (Arsak) élete a fosztogatásból és a lopásból állt, amikor hallott Seleucus, Gaulok-tól elszenvedett vereségéről. Megkönnyebbülve támadta meg a pártusokkal, a tolvajok bandájával és legyőzte előljárójukat, Andragorast, megölte őt és átvette a nemzet feletti uralmat.’ Justinus, XLI. 4.”

„Ha ez nem is bizonyítja azt, hogy I. Arsak közvetlenül a chorezmi dinasztia tagja volt (ezt lehetetlen kimutatni), mégis arra mutat, hogy az Arsakidák és a chorezmi Szijávidák uralkodóháza között közvetett dinasztikus kapcsolatok álltak fenn.”⁴⁸²

Érdekes, hogy akárhányszor az ázsiai magyarokról, vagy ezek rokonságáról van szó, előbb kiderül, hogy egy rabló-fosztogató nép volt, aztán meg az, hogy bizonyos khorezmi urak csicskásai voltak, akik tanácsokkal és vezetőkkel látták el őket. Világos, hogy ez politikai céllal legyártott klisé, épp ezért nyugodtan mellőzhetjük az úgynevezett arszakidai időszámítást.

A fény vallása sem Ázsiából származik, mint ahogy egyesek szeretnék. A Máni általa terjesztett manicheizmus nagy valószínűséggel nem tőle származik, hanem Európából. Mind, amit a manicheizmus tanít, az benne volt a katarok, más néven az albigensek vallásában. A név (albingens=fehér faj) világosan mutatja, hogy nem ázsiai, sem afrikai, hanem európai emberek vallása volt. A XII–XIII. századi vallási üldözések kivándorlásra kényszerítették a még életben maradt albigenseket. Így került a kereszténység a koptokhoz, és a manicheizmus Ázsiába.

Vallások és vértanúk

Kezdetben vala az Ige és az Ige vala Istennél és Isten vala az Ige. De mi is valójában az ige? Latinul verbum, ami szót is jelent. Az ige hirdetés, nem más, mint a vallási tanok verbális hirdetése. Ez lehet szóban is, de az írás terjedésével mindinkább írásban történt. A szóbeli terjesztésnél szükség volt egy ige hirdető személyre. Az írásbeli terjesztéshez erre már nem is volt szükség. A vallási tanoknak egy másik terjesztési formája, az írás megjelenése előtt, képekben és szobrok formájában történt. Volt egy periódus, amikor óriási konkurencia alakult ki a két terjesztési forma közt. Ezt a periódust nevezik ikonoklasztáziának, vagyis *képrombolásnak*. A visszavágás erre a könyvek és könyvtárak égetése volt. Elvégre az, hogy az egyik istent Jóvnak, a másikat meg Jehovának, vagy Allahnak hívták, ugyanarról az egy uralkodó Istenről volt szó. Mindkettő vagy mindhárom megkívánta, hogy áldozatot mutassanak be neki. Aztán az Igeistent hirdető a képek általi valláshirdetőket bálványimádással kezdték vádolni. A Biblia megírásakor beszúrtak egy olyan mondatot, hogy ne csinálj magadnak faragott képet. A keresztények, habár a Bibliát szent írásnak mondják, mégsem igazodnak minden bibliai előíráshoz. Ugye, a legtöbb keresztény templomban ott vannak a képek meg a szobrok, és néha le is borulnak előttük, ilyenkor persze azzal a gondolattal, hogy a kép csak szemléltető eszköz, és valójában ők Istenhez imádkoznak. A fanatikusok ezt figyelmen kívül hagyják, és amint látjuk, a muszlimok ma is bálványimádással vádolják a keresztényeket.

Az ellentétet azok szítozták és szítják ma is, akik a két terjesztési formából hasznot húztak, vagyis a kereskedők. El kell ismerni, hogy a vallás a legnagyobb és legstabilabb piramisjáték és üzlet. Normális, hogy a kereskedők (milyen találó ez a magyar megnevezés), mindig ott vannak jelen, ahol jó üzletet lehet csinálni. Vajon miért került a három úgynevezett monoteista vallás központja Jeruzsálembe? A zsidókat tévesen a sémi népekhez sorolják. A sémi valójában félig fehér, félig feketét jelent. A zsidó valójában a kereskedő népekből alakult ki, ezért annyira erős bennük a kozmopolita szellem. De mivel a vallás az egyik legnagyobb üzlet, ezért ők tartják a kezükben mindhárom monoteista vallást. Az írást és a számolást a kereskedők fejlesztették

⁴⁸² https://hu.wikipedia.org/wiki/P%C3%A1rtus_Birodalom.

ki, mivel az áruk forgalmazásánál ez nélkülözhetetlen volt. A vallások írás általi terjesztésében szintén nekik jutott a legnagyobb szerep. A 15. században már teljesen magukhoz ragadták a katolikus vallás irányítását, a Medici származású pápák által. A nyomda feltalálása után a vallás (íge) terjesztésében az írásos terjesztés döntő szerephez jutott. A reformáció megjelenésével a képes bibliák mindinkább kezdtek kimenni a divatból. A templomaikból meg eltűntek a képi ábrázolások. A legradikálisabbak ezen a téren az iszlám hitűek.

A keresztény vértanúkról szóló írásokban azt találjuk, hogy legtöbbjük azért lett megkínoztva és megölve, mert nem akartak áldozni Jov Istennek.⁴⁸³ Arról azonban nincs feljegyzés, hogy akadályozva lettek volna abban, hogy a saját Istenüknek áldozzanak. Azt látjuk, hogy volt egy többistenhitű vallás, amelynek volt egy főistene, akit Jov-nak neveztek. Mindenki áldozhatott a saját kedvelt istenének, de nem mulaszthatta el a legfőbb istennek való áldozást. A három monoteista vallás abban különbözik ettől, hogy ezeknek egy, a hatalmára féltékeny istenük van, aki nem tűri meg, hogy rajta kívül más istent is tiszteljenek. Ebből teljesen hiányzik a demokratikus szellem. Ha elfogadjuk, hogy ilyen a menny, és azt akarjuk, hogy amilyen a mennyben, olyan legyen a földön is, akkor a földön is létre kell hozni egy abszolutisztikus despotikus rendszert, amelynek a hatalmi birtokosa az isten földi helytartója. De nem biztos, hogy ez a helyes megoldás. Tehát ha tiszta vizet akarunk önteni a pohárba, akkor el kell dönteni, hogy a demokrácia felé vagyunk elkötelezettek, vagy egy despotikus rendszer irányába. Amíg erről nem születik konszenzus, addig a földi társadalom olyan, mint a viharos tengeren hanykolódó hajó.

Apátságok létrehozása Frankföldön

A legtöbb ember, amikor a liberális szót hallja, mindjárt a szabadságra gondol. Pedig ennek a latin nyelvben egészen más az értelme. Ez nagylelkűt, adakozót, jótékonyt, nemeslelkűt jelentett. Amikor ez a szó megjelent a középkorban, olyan fogalom, hogy szabadság nem létezett. Mindenki valakinek a szolgája, ha nem rabszolgája volt: a köznép a nemesnek, a nemes a királynak, a király a császárnak, a császár a pápának, a pápa az istennek.

Az alábbi írásból megtudjuk, hogyan kolhozosították a középkorban és hogyan fosztották ki az őslakosokat a betelepített bevándorlók által. Ugyanis a 13. században az eretnekek ellen folytatott háborúban, miután az egyház legyőzte ezeket, francia- és német földön, becslések szerint betelepítettek közel 100.000 délről származó bevándorlót. Ezeket az elűzött, vagy rabszolgásított őslakosság otthonaiba telepítették.

„A mi Urunk és megváltónk, az Isten fia így tanít minket: adjatok alamizsnát és íme, az egész világ a tietek lesz. Ezért én, Burghard presbiter az Isten nevében a lelkelem megváltásáért és hogy a jövőben elnyerjem a megérdemelt jutalmamat, ezen levél által adományozom a Grapfeld körzetben található birtokomat, mely Fuldának neveztetik, a Szent Bonifác monostornak, ahol Styrmí apát jelen van sok barátppal együtt...”⁴⁸⁴

„*Birtokok átadása Tulbában.* Én Míma, Krisztus szolgálólánya, alamizsnaként adományozom Szent Bonifácnak, Krisztus mártírjának Tulba falut a következő szolgálkkal és minden, ami hozzájuk tartozik: Adalof, Anthad, Ata, Fastun, Theotlind, Alatun Chunirat, Erlolf, Hiltiburg és ennek fiatal lánya. Ezen szolgálkat (rabszolgálkat) adományozom a fent említett szentnek, olyan feltétellel, hogy halálomig a munkájuk gyümölcséből részesedjek. Halálom után ti és az

⁴⁸³ Lásd [Ie quoque magna paleset ie memorande canemus...](#) és [Passio Apollenaris.](#)

⁴⁸⁴ „Dominus ac redemptor noster Dei filius admonet dicens: date elemosinam et ecce omnia munda fiut vobis. Idcirco ego in Dei nomine Burgarad presbyter dono pro animae remedio, ut veniam in futuro consequi merear, dono per hanc epistolam ad monasterium S. Bonifacii in pago Grapfeld constructo in loco nuncupante, qui dicitur Fulda ubi Styrmí Abbas cum turba plurima monachorum praeesse videtur, hoc est in locis nuncupantibus: Hiruzfeld seu beogo, in marca et Nifartano et in hntilinguam una hobune...” (*Magnum Chronicon Belgicum.* 1607, 445.)

utánatok következők ellentmondás nélküli örökös tulajdonosai lesztek. Az oklevél készült a Fuldai monostorban okt. 4-én, Asger írtam és tanúkkal bizonyítottam.”⁴⁸⁵

Nagylelkű adományozás kerületekben és falvakban. Az Úr a mi megváltónk, az Isten fia, így tanít minket: adjatok alamizsnát, és íme, az egész világ a tietek lesz. Ezért én Marto és testvérem Megingoz, az Isten nevében, a lelkünk megváltása és a bűneink lemosása végett, ezen levél által örökös adományként adjuk a Szent Bonifác monostornak, mit Fuldának neveznek, a Grapfeld mezején található helységet, ahol a tiszteletre méltó Paugolf apát a barátapajjaival megjelentek. Tehát a fentiekben mondottak szerint adományozzuk és örökbe adjuk az örökségünk egy részét amint következik:...”⁴⁸⁶

„Ha valaki az örökösaink közül megtámadná a levélben foglalt adományozást, sújtsa őt az isteni bosszúállás.”⁴⁸⁷

„*Jószágok adományozása Paringe körzetben, Sandheim, Nordheim és Pladungen falvakban.* Jézus Krisztus Urunk nevében. Én Fricceo és Itmuot nevű feleségem, a Gyhenna örök tüzétől való félelmünkben és az örök élet ígéletében, ugyanakkor a lelkünk megmentése és a bűneink eltörlése végett, mivel bűneink miatt ezt megérdemelnénk a jövőben, de Isten kegyelme által figyelmeztetve, adjuk, adományozzuk, örökös örökbe akarjuk adni vagyunkat a Szent Bonifác monostor részére, mit Fuldának hívnak, ahol a tiszteletre méltó híres apát sok sereg barátappal az Isten szolgálatában áll. Minden vagyunkat, mit törvényesen öröklöttünk, vagy más módon szereztünk, a Paringe körzetben és ezekben a falvakban: Fundheim, Northeym és Pladungom, ugyanúgy azt, ami ebben a Bochohiában a folyó partján található, mit Hunának hívnak, mindent egyben a földekkel erdőkkel, épületekkel, mezőkkel, legelőkkel, vizekkel, folyásokkal és a hozzátartozó 14 szolgálóval, kiknek neveik: Ruadolf, Anno, Manno, Hagustalt, Truogo, Waldman, Otan, Willicoma, Irmingart, Adalgart, Peiarin, Warrat, Wiglind, Orgart, a hozzájuk tartozó kellékekkel, mint alamizsnát adományozzuk, az értünk végzett imádásokért és a ti javatokra. Fenntartva az élvezeti jogot, amíg élünk. Halálunk után örökösen birtokoljátok amint fentebb írva van. Kelt a Fulda monostorban Károly Frank király uralkodásának 20. évében 27. február hónapban, és én írtam, Asger méltatlan presbiter.”⁴⁸⁸

⁴⁸⁵ „Traditio mancipiorum in Tulba. Ego itaque Mima ancilla Christi trado in elimosinam meam S. Bonifacio Christi martyri in pago Salageuve in villa que vocatur Tulba haec mancipia, cum omnibus rebus suis, Adalof, Anthad, Ata, Fastun, Theotlind, Alatun Chunirat, Erlolf, Hiltiburg, et filia eius iunior: haec mancipia sic trado ad supra dictum sanctum, ea ratione ut per vestrum beneficium illa habeam mihi ad fruendum usque obitum meum. Postea vos et sequaces vestri illa habere incontradicta perenniter firmissimam habeatis potestatem. Actum in monasterio Fulda die IV. mensis Octobris ego Asger scripsi et testibus confirmavi...” (Uo. 446)

⁴⁸⁶ „*Liberalis traditio in multis Pagis et villis.* Dominus ac redemptor noster Dei filius admonet nos dicens, date elimosinam et ecce omnia munda fiunt vobis. Idcirco ego in Dei nomine Marto et frater meus Megingoz donamus pro remedio animarum nostrarum et pro abluendis peccatis nostris ut veniam in futuro consequi mereamur, donatumque in perpetuum esse volumus per hanc epistolam traditionis ad monasterium S. Bonifacii, quod dicitur Fulda, constructum in pago Grapfeld ubi venerabilis vir Paugolf abbas cum turba plurima monachorum praeesse videtur, sicut enim superius dictum est donamus atque tradimus ad praefatum monasterium portionem haereditatis nostrae quicquid proprium habere videbatur in locis quorum haec sunt nomina: Einfirst haec est cella nostra iuxta fluvium sala: In pago asefeld, in quinque villa, que dicitur Wangheim in pago Wringrave, in villa, que dicitur Hesinlar. Iterum in ipso pago salageuve, in villa que dicitur Isanhus: In pago Grapfeld in villa que dicitur Wangheim...” (Uo. 448.)

⁴⁸⁷ „Si aliquis de nostris heredibus et proheredibus ullo unquam tempore contra hanc epistolam donationis nostrae venire tentaverit aut eam infringere conatus fuerit, iram trinae maiestatis incurrat et divinam ultionem super se recipiat.” (Uo. 449.)

⁴⁸⁸ *Traditio bonorum in pago Paringe et villis Sandheim, Northeym et Pladungen.* In nomine Domini nostri Iesu Christi, ego Fricceo et coniux mea Itmuot, ob metum gehennae aeternae et premium vitae aeternae seu pro remedio animae nostrae aut remissione peccatorum nostrorum, ut veniam delictorum atque scelorum nostrorum consequi mereamur in futuro, Dei gratia nos admonente, donamus atque tradimus traditumque in perpetuum esse volumus, ad S. Bonifacium martirem Christi ad monasterium quod vocatur Fulda, ubi venerabilis et preclarus abbas, cum multam turba Deo servire monachorum videtur, quicquid proprietatis habemus ex iure parentum, et alio quocumque modo acquisitum, in pago Paringe et in villis istis, Fundheim et in Northeym et Pladungom, similiter et hoc quod in ista Bochohia iuxta ripam fluvii que vocatur Huna, totum et integrum cum terris, silvis, aedificiis, campis, pratis, aquis

A nevekből látszik, hogy egyik sem vette fel a zsidókeresztény vallást, mert ellenkező esetben a nevük tartalmazná a bibliai neveket.

Itt kb. 400 ilyen adománylevél található. A fentieket csak ízelítőnek írtam ki. Ezek valószínű, hogy mind az eretnekek birtokainak elkobozása után lettek kiállítva, és visszatálva Nagy Károly idejére.

„*Traditio praedii in Heitenfeld.* – A Heitfeldi birtokok átadása.”⁴⁸⁹

Itt is kb. 40 adománylevelet találunk, de ezek már valóban a 13. századra vannak keltezve. III. Ince pápa 6000 jól felfegyverzett tébai harcossal és 40.000 zarándokkal verte le az eretnekeknek nyilvánított katarokat és albigenseket. Ezt az akciót sokáig nagy titok övezte, így csak egyes legendákban találunk bővebb utalást ezekre az eseményekre, mint például Szent Afra legendájában. A legenda szerint a ciprusi király egy Hilária nevű afrikai nőt vett feleségül, akitől egy jó kinézésű lány született. Miután idegenek meghódították a szigetet, a családjával Rómába menekült, ahol Afra előbb prostitúcióból tartotta fenn magát, de végül megkeresztelkedett és átköltözött a belgiumi Augusztavárosába az egész családjával. Egy ideig annyira prosperáltak, hogy az egyik családtag püspökséget is szerzett. Aztán fordult a kocka és Afra mártíromságot szenvedett. Abból lehet gyanítani, hogy a történet nem hiteles, hogy ez is, mint prostituált nő, egy Narcis nevezetű, Spanyolországból Németföldre menekült keresztény embert rejtegetett a hatóságok elől. Ez a sztori viszont nagyon sok változatban megtalálható a szentek életéből.

„Szent Valér, Trevire második püspöke. Megkezdte működését 77-ben és regnált 15 évet. Kinek a prédikációi olyan vehemensek voltak, hogy már akkor Galliában és Németországban több lett a keresztény, mint a pogány. Ugyanabban a templomban van eltemetve, mint Szent Eucharius. Boldog Valériusz halála után a püspökség vezetését Maternus vette át, aki negyven éven keresztül nagy tehetséggel gazdagította azt. Ő térítette meg a tungrensieket és a kölnieket a katolikus hitre, és törvényesen irányította e három város püspökségét, ahol, ahogy mondják, egyetlen hivatalos szent ünnepet ünnepeltek, és pedig a Pünkösödöt. A trevireiek földalatt (dugva) szállították a bort Treviréből Kölnbe a Bedonis járáson keresztül, a kölniek iránti barátság jeléül.”⁴⁹⁰

Egy mai keresztény aligha tudná értelmezni az előbbi mondatokat. Nagyarányú térítésekről ír gall és német földön 90 körül. Mi az, hogy keresztények egyetlen ünnepet ünnepeltek, és mi az, hogy dugva szállították a bort? Amikor német és gall földet még a római légiók is csak félve közelítették meg, hogy beszélhetünk térítésekről? Inkább hihetőbb az, hogy azok a feljegyzések, amikből a krónika szerzője kompilált, inkább a középkorból származnak, amikor számtalan eretnek szekta létezett, de akiket inkább őskeresztényeknek nevezhetünk. Azért nevezem őket őskeresztényeknek, mivel még nem volt egységesítve, katolizálva a keresztény vallás. Voltak, akik a húsvét ünnepét ünnepelték, aminek semmi köze nem volt a Jézus történetéhez. Mások, amint itt látjuk, a pünkösödöt, melynek éppúgy nem sok köze lehetett a később megszerkesztett

aquarumve decursibus et omnibus adiacentis et mancipia XIII. quorum nomina haec sunt: Ruadolf, Anno, Manno, Hagustalt, Truogo, Waldman, Otan, Willicoma, Irmingart, Adalgart, Peiarin, Warrat, Wiglind, Orgart, cum omni supellectili eorum, sic in elimosinam nostram tradimus, sicut supra scriptum est, i ta ut per precationem nostram, et per vestrum beneficium nos illam rem usuario modo excolendam tenere permittatis usque obitum vitae nostrae, post obitum nostram amborum supradictum rem vos et posteri vestri perenniter habere firmissimam habeatis potestatem culmo subnixam. Actum in monasterio Fulda, anno XX primo regnante Carolo glorioso Rege Francorum die XXVII mensis Februarii, et ego Asger iussus indignus presbiter scripsi.” (Uo. 500.)

⁴⁸⁹ Uo. 577.

⁴⁹⁰ Sanctus Valerius Trevirorum secundus Archiepiscopus. Coepit anno Domini LXXVII et praesuit annis XV. Cuius praedicationis tanta fuit vehementia ut iam tunc per galliam et Germaniam Christiani paganos numero et religione superarent. Sepultus est ipse in eadem Ecclesia iuxta corpus S. Eucharii. Post decessum Beati Valerii Maternus Pontificalem suscipiens apicem quadraginta annis talentum sibi creditum feliciter multiplicavit. Iste Tungrensens et Coloniensis ad fidem Christi convertit. Et his tribus civitatibus Pontificali praesidit iure. In quibus singulis ferunt Pentecostes die divinum officium celebrasse. In hoc tempore fecerunt Trevirenses subterraneum vini ductum á Treviri usque ad Coloniā per pagum Bedonis, per quem vini copiam Coloniensibus amicitie causa misere.” (Uo. XII.)

forгатókönyvhöz. Egy közös vonás volt a különböző őskeresztény szertartások között, és pedig a szeretetlakoma, amit görög nyelven agapének neveztek, ahol a bor nagyban hozzájárult az átszellemüléshez. A bor isteni itálnak számít a latin nyelvben is. A *divin* istenit jelent, de szó szerint (di vin) lefordítva azt jelenti, hogy borból. De miért kellett dugva szállítani a bort? Valószínű, hogy ekkor még nem dolgozták ki az Eucharisztia fogalmát, és a bor használata tiltott élvezetnek számított a katolikus vezetés részéről.

Az eucharishtiában (szentáldozás) már a borhoz a kenyeret is társították és a szeretetlakomából egy áldozási szertartást csináltak. A mai egyházi tanításban azt találjuk, hogy a megváltás előre kidolgozott isteni terv alapján történt, ami már az Ószövetségben meg van írva a próféták által. Így a Jézus halála az utolsó nagy áldozat az emberiség megváltása céljából. Az eucharisztia tehát nem más, mint ennek az utolsó nagy áldozatnak a szimbolikus újra megélése. Csak itt van egy óriási ellentmondás. Az igaz, hogy az áldozati állat húsát az áldozók elfogyasztották, de a vérének a fogyasztása szigorúan tilos volt. Ha viszont az áldozati bort úgy fogjuk fel mint Krisztus véré, akkor ez a vérfogyasztásra való ösztönzést jelenti, vagyis az ószövetségi Isten törvényének a tagadását, ergo az egész Ótestamentum elvetését. Ebből látszik, hogy itt egy összetákolt mesével állunk szemben. Sokkal valószínűbb, hogy az eucharisztia Eucharius nevéből lett levezetve, aki talán az egyik őskeresztény püspök volt

„Euchariuszt úgy tisztelik, mint Trier első püspökét. Ő a 3. század második felében élt. Ősi legenda szerint Krisztus 72 tanítványának egyike volt, akit Péter Galliába küldött két másik tanítvánnyal, Valérral és Maternusszal, hogy hirdessék az Evangéliumot.”⁴⁹¹

Hogy mennyire bizonytalan a történések ideje, azt abból láthatjuk, hogy a jelen krónika szerint Eucharius már az első században meghalt, miközben a Wikipédia azt állítja, hogy még a 3. század második felében is élt.

Jupiter

Ha a fejünket a homokba dugjuk, hogy ne vegyünk tudomást az igazságról, attól még a tények tények maradnak.

A következő könyvből csak a lényeges dolgokat írtam ki, hogy ne vegyem nagyon igénybe a kedves olvasót. De akinek ideje és módja van elolvasni az egész könyvet, megéri. Isac Vossius

⁴⁹¹ „Saint Eucharius is venerated as the first bishop of Trier. He lived in the second half of the 3rd century. According to an ancient legend, he was one of the seventy-two disciples of Christ, and was sent to Gaul by Saint Peter as bishop, together with the deacon Valerius and the subdeacon Maternus, to preach the Gospel.” (<https://en.wikipedia.org/wiki/Eucharius>.)

holland humanista jelentette meg a 17. században Edoardo Barone Herbert de Cherbury „De religione gentilium” c. művét, mellőzve a jezsuita befolyást.⁴⁹²

„A csillagok között, melyek elsők voltak nagyságukban, tündöklésükben, és erényeikben, mint például a Nap és a Hold, és tévesen előbb állócsillagoknak vélték, Isteneknek számítottak. Ezen tévesen állócsillagoknak vélt két nagy világító testen kívül az első a Vénusz (fényes csillag), melyet különböző nevek alatt, széltében-hosszában imádtak. Ezekhez számláltattak később a Merkur, amely a nap szomszédja vagy társa volt, nem tudni a Mars, Jupiter és Szaturnusz ismertségének idejét, ami lehet az ókorból is, de csak Galilei távcsöve által lettek ismertekké a színük szerint (maguk a nevek, mint istennevek léteztek az ókortól is). Így a Vénusz mindig fényes, a Merkur kékszínű, a Jupiter vörössárga, a Mars sötét-vörös, a Szaturnusz halvány ólomszínű.”⁴⁹³

„Ennius költő szerint: 'Ez a Jupiter, amiről beszélek, amelyet a görögök Aernek (levegőnek) hívnak, amely szél is és felhő is, aztán eső után hideg, majd újból levegő, és ezt Istennek is szokás nevezni Jove névvel, ami nem más, mint enyhe napsütötte levegő, mások Jupiternek vagy Légnek hívják.' Maga a lélek is nem más, mint belélegzett levegő.”⁴⁹⁴

„A föníciaiak minden évben Szaturnusznak áldozták a legkedvesebb egyszülött fiúkat: ezt megerősíti Porphirius (lib. 2 de Abstin. ab esu Animal. vid. pl. Voss. pag 364). Aztán Szaturnuszt nevezték El-nek is Damascius szerint. A föníciaiak és szíriaiak Szaturnuszt El, Bel és Bolathen névvel illették. Ezen a vidéken mindenki napimádó volt, amit a saját nyelvükön Helnek hívtak. Ez ugyanaz a név, mint El, melynek többes száma Elim, mely angyalnak neve (Exodus 15.13), és Elohim, melynek egyszáma Eloah... Így eljutunk egy másik névhez, a Jehovához, aminek magyarázatát teljes egészében Vossiustól vesszük. Jah egyike az Isten nevének, a Halelu-jah azt jelenti, hogy dicsérjétek az Urat. A tetragrammátában Jave, vagy Jehave, ahogy a szamaritánusok mondják... Mercerus és Druzius szerint Jeheve, vagy Jehova a Mazorétika szerint.”⁴⁹⁵

„A legősibb kultusz a Nap-kultusz Homerus és Hésziodosz, de az összes régi történész szerint is.”⁴⁹⁶

⁴⁹² Herbert of Cherbury, 1663.

⁴⁹³ „Inter stellas autem que prae erant magnitudinis, splendoris et virtutis, puta Sol et Luna, et erraticae in genere demum prius quam fixae, in Deorum numerum erant adscitae. Inter Erraticas post duo magna luminaria inclaruit primo Stella Phosphorus sive Venus, que variis sub nominibus, uti reliqui Planetae, longue lateque colebatur. Accesit tandem in illorum numerum Stella Mercurii, uti que Solis fuerit sive assecla sive comes. Stellas enim Martis, Iovis et Saturnis nescivisse videtur ipsa vetustas, licet bene antiquis temporibus et reliquae erratice (preter illas quas Galilei Telescopium detexerat), tandem innotuerint, et ex ipso colore inter se distinguerentur. Ita ut Venus candida semper, Mercurius caeruleus, Iupiter rufus et flavius, Mars cruoris instar purpureus vel nigricans, Saturnus plumbeus vel pallidus viseretur.” (Uo. 5.)

⁴⁹⁴ „Poeta Ennius: 'Ille est Iupiter quem dico, quem Graeci vocant Aerem qui ventus est et nubes et imber postea, atque ex imbre frigus, ventus post sit aer denuo, quod et firmat usitata loquendi formula sub Dio vel Divo et sub Iove, id est in aprico aere, cum Iupiter aliquando pro Aere figurate apud antiquos accipi soleat qua de re suo loco fusius.' Anima tandem ipsa ab aer spirare dicitur.” (Uo. 11.)

⁴⁹⁵ „Phoenices quotannis sacrificabant Saturno dilectissimos filios et unicos: quod valde firmat Porphirius lib. 2 de Abstin.ab esu Animal. vid. pl. Voss. pag 364. Saturnum porro vocatur fuisse El testatur Damascius. Phoenices et Syri Saturnum vocant El, et Bel, et Bolathen. Omnis inquit in illis partibus Solem colunt, qui eorum linguam Hel dicitur. Atque haec quidem de nomine El, cuius plurale Elim, qui etiam sunt Angeli, Exod. 15.13 et Elohim cuius singulare Eloah sufficient... Ad alterum nomen Iehova sive Iahve accedimus, ubi etiam integrum locum ex eodem Vosso aponam. Iah uno ex Dei nominoibus, ex Halelu-ja, hoc est Laudate Dominum... in tetragrammatum Iave vel Iehave, ut Samaritani efferebant... sive pronunciarint Ieheve ut Mercerus et Drusius censent, sive Iehovah ut praeferunt puncta Masoritica.” (Uo. 15.)

⁴⁹⁶ „Solis cultum antiquum maxime ,tum universalem fuisse testantur non solummodo S.S.sed Homerus et Hesiodus, ipse quoque veteres Historici.” (Uo. 20.)

„Diocletianus érméinek egyik oldalán Jupiter jobbkeze alatt a legyőzöttek, bal kezében egy dárdát tart ezzel a felirattal: Jovi, a világ megtartója.”⁴⁹⁷

„Augustinus Faustum ellen: A beszédetek a Nap járásáról szól. Tévesen a Napba helyezitek a Fiú erényét (erejét) és a bölcsesség fényébe.”⁴⁹⁸

„Apollinis neve Nap, amint Platón bizonyítja a *Kratüloszban*.”⁴⁹⁹

„A Jao névről nemcsak Sztrabó szól, hanem Origenes H. Sanfordi szerint, ahol ezt mondja: A Jao-t a zsidók Jahnak hívják. Amelynek a kettőzéséből lesz a Jehovah név (Isidorus I. 7, cap. I.)”⁵⁰⁰

„A Joveről vannak, akik történelmileg, vannak, akik mítikusan, és vannak, akik misztikusan beszélnek.”⁵⁰¹

„Varro szerint a világban háromszáz helyen fellelhető volt a Jovi tisztelete (imádata). Ezek legnevezetesebbje Jupiter Kretensis volt. Ez az Isten (Jovi), aki Szaturnusz után kezdett uralkodni, kitűnik az ereje és más erényei által, és a legnagyobb befolyással volt az emberi életre: elsősorban a halandók számára a kölcsönös igazság szolgálatát tanította, minden rosszat az igazságtalanságnak tulajdonított, a vitáknak és pereknek törvényes megoldást ír elő, ami egyedüli módja a békében való életnek, a jókat az erény útjára biztatta, a gonoszokat megfélemlítette és megbüntette.”⁵⁰²

„Ez a Jupiter, akinek a gyerek Kuretes szolgált, Izsák és Jákob idejében élt: Más volt az a Jupiter Kretensis, amelyik elrabolta Európát, és más volt Asterius, aki a Minosz-fiakat nemzette.”⁵⁰³

Összevetve a fent kijegyzetelt adatokat, képet alkothatunk a vallás kialakulásáról. Az ember az isteneket mindig a magaslatokon vélte megtalálni. Ezek lehetek hegyek, mint a sok Olimposz, de a legmagasabb hely az istenek számára az égboltozat volt. Így az égi testeket kezdték azonosítani a különböző istenekkel.

Ha figyelembe vesszük a tényt, hogy a kezdeti időkben a legtöbb nép Napimádó volt, és azt, hogy a számtalan úgynevezett pogány isten közül Jovi volt a leghatalmasabb, akkor azt is be kell látni, hogy Jovi valójában Napisten volt. A tűz megszelídítése előtt a Nap volt az egyetlen meleget árasztó forrás, ezért nem csoda, ha Jóistennek nevezték. A Jovi nevet csak magyarul lehet értelmezni. Más nyelvekben nem más, mint egy üres szó. A régi magyar nyelvben a nevek *u* végződést kaptak. Így Jovi Isten magyarul Jou Isten volt. Mivel a latin nyelvben az *u*-t *v*-vel írták, ezért lett a Jouból Jov, ami után hozzá toldották az *i*-t.

Amint a fenti idézetekből látjuk, a föníciaiak Szaturnusz Istene emberáldozatokat követelt. Ezt a sötét korszakot követte Jovi isten fellépése, és ez lehetett az a korszak, amit a régi történészek aranykornak neveznek. Ezután sajnos visszaesés következik a fanatikus vallások meg-

⁴⁹⁷ „In numismate quodam Diocletiani Iupiter effigitur dextram victoriam porrigens sinistram hastam erectam tenens: inscriptio est: Iovi Conservatori Orbis.” (Uo. 23.)

⁴⁹⁸ „Augustinus contra Faustum (manicheus): 'Ad Solis girum vestra oratio circumvolvitur. Vestrae vanitati placuit in Sole ponere virtutem Filii, et in luce Sapientiam'.” (Uo. 27.)

⁴⁹⁹ „Apollinis nomen quem Solem esse monstrat Plato in Cratylo.” (Uo. 28.)

⁵⁰⁰ „De nomine autem Iao non Strabo solummodo, de quo antea mentionem feci, sed Origenes locus ex emendatione H. Sanfordi, ubi ait: Id est Iao Iah ab Haebreis appellatur. Ex quo duplicato etiam verbum Iehovah esse conflatum, vult Isidorus I. 7, cap. I.” (Uo. 47.)

⁵⁰¹ „De Iove aliqua historice, aliqua mytice, aliqua mystice narrantur.” (Uo. 119.)

⁵⁰² „Multi fuere olim Ioves, trecentos, qui in orbe terrarum hinc inde fuerint culti de invenisse tradit Varro. Horum omnium notissimus fuit Iupiter Cretensis. Excessit hic Deus fortitudine et ceteris virtutibus omnes, accepto enim post Saturnum regno, maxima plerique contulit ad humanam vitam: primus omnium justitiam docuit mutuo servari inter mortales, omni vi ac injuriam remotis, lites et contentiones iudicio auferens, singula quae ad bene vivendum ac pacem pertinere, summam ope procuravit, bonos ad virtutem exhortatus est, improbos timore coercuit ac poena.” (Uo.)

⁵⁰³ „Iupiter hic quem Curetes infantem adservasse fertur, claruit (ut quidam putant) circa tempora Isaaci et Iacobi: aliter fuit Iupiter Cretensis, qui rapuit Europam, aliter Asterius vocatus, ex quam suscepti sunt filii Minos. (Uo.)

jelenésével, ahol nyilvános emberáldozatokra nem kerül sor, de sok utalást találunk erre a különböző úgynevezett szent írásokban. Az emberáldozatokat felváltották a tömeges állatáldozatok, ami nem kevésbé visszataszító. Ekkor történt Jovi átkeresztelése Jupiterre. A Jupiter, akár csak a Jovi, csak magyarul értelmezhető, ami nem más, mint JouPéter. A fenti szövegekből azt is megállapíthatjuk, hogy mikor jelent meg a Jupiter név: „circa tempora Isaaci et Iacobi: aliter fuit Iupiter Cretensis qui rapuit Europam”, vagyis Izsák és Jákob idejében, amikor a keresztény Jupiter elrabolta Európát. Franciául a keresztény Cretien, itt Cretensis, ami nem jelenthet mást. Itt ugye rá lehet vágni, hogy Izsák és Jákob jóval a Jézus előtt élt. Na, és ha mindhárom személy csak papíron létezett? Mert Krisztus nem biztos, hogy Jézus is. Ez az állítás sok hívónél egyből kiveri a biztosítékot, pedig a kereszténység jóval az állítólagos Jézus (aki valószínű, hogy az említett folyamat jezsuita találmánya) előtt létezett. A Scaligeri-féle időrend pedig nem biztos, hogy igaz.

A kereszténységre való áttérés abban a formában, ahogy azt ma találjuk, nem ment egyik napról a másikra. Számtalan irányzat létezett, melyek kölcsönösen megvádolták egymást eretnekséggel, és évszázadokig tartott köztük az élet-halál harc. Téves az az álláspont, amit a mai korifeusok vallanak, hogy minden meg volt jövendölve, illetve előre elrendelve, aztán ment minden mint a karikacsapás. Nem szükség az apokrif iratok igazságtartalmára hivatkozni, elég ha elemezzük bizonyos szavak jelentését, amelyek közel állnak a valláshoz. Az egyik ilyen latin szó a *peto*, *petere*, aminek az egyik jelentése a *jelölés*. Ebből a szóból származik a *petra*, ami követ jelent, de nem akármilyen követ, hanem építésre kijelöltet, mert a közönséges kőnek *lapis* a neve. Péter is, mint apostol, kijelöltetett az Egyház építésére. A régi úgynevezett pogány Isten neve Jó. Ez csak magyarul értelmezhető, de benne foglaltatik mindaz, amilyenek egy erkölcsi magaslaton álló ember az Istent elképzei. Nem féltékeny, nem pártoskodó, nem bosszúálló, és mégis, pogány Istent csináltak belőle. Az úgynevezett élő Isten (ezt a jelzőt cinikusan azért használják, mert nagyon is hasonlít az élő hús-vér emberre) bosszúálló, féltékeny, pártoskodó. Ezt fogadtuk el és hozzá imádkozunk. Döntse el mindenki, hogy melyik a jó Isten és melyik a rossz Isten. Ha Jupiter nem más, mint Jó Péter, akkor bizonyára volt egy Rossz (hamis) Péter is. Az emberi nyelv megőrökít olyan igazságokat, melyek másképp végképp feledésbe mennének. A latin nyelvben a *hit=fede* közel áll a *hűség=fide* szóhoz, és a legtöbb ember nem is lát különbséget. Így a hűség mindig felülírja az igazságot. A hűséges ember nem mindig igaz ember. Mert hűséges lehetsz a gonoszhoz is, így te is azzá válsz.

Az alábbi könyvből az derül ki, hogy Jovis és Apollinus (aki Jovis fia) avar istenek voltak.

Nehéz megállapítani, hogy Becani, aki valószínűleg spanyol volt, csak tudatlanságból ferdített, vagy készakarva. Ha magyar lett volna, vagy komolyabban foglalkozik a magyar történelemmel, biztos nem lett volna olyan sok ellentmondás számára az alábbi írásokban, de az is lehet, hogy az esetben ezt az írást is rég eltüntették volna.

A 1047. oldalon a Riphei-hegyek hollétét tárgyalja.⁵⁰⁴ Tudnivaló, hogy erről a hegyről Hérodotosz ír, aki szerint Szkitiától északra található és nyugatról keleti irányban helyezkedik el. Becani arra a következtetésre jut, hogy ez a hegy nem lehet más, mint a norvégiai hegység. Szerintem figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy Hérodotosz idejében még nem ismerhették Skandináviát. Az akkori térképek szerint az ismereteik nem terjedtek túl messzire a Balkán környékétől. Így a Riphei-hegyet csakis a Kárpátokkal lehet azonosítani. A történészek ezt azért nem fogadták el, mivel ez ellenkezett volna azzal az általuk hirdetett hazugsággal, hogy Hérodotosz a szkiták hazáját az orosz síkságra helyezte.

„Számomra nem kevésbé nevetséges az elbeszélése (Theopompuszé), mint Pindarosz meseje, aki a Hiperboreosokat (északi népek) az Ister forrásához teszi, amint úgy énekl meg, hogy Herkules az Ister forrásánál, az olajfák árnyékában vár az Olimpiára, a Hiperboreus (északi nép)

⁵⁰⁴ Goropii Becani, 1569. 1047.

pedig Apollinusnak szolgál (áldoz): ahol a tanultak sokasága azért fekszik a földön (lustálkodik) az olajfák árnyékában, mivel a fák sűrűsége akadályozza a fényt. De az Ister forrásánál nem nőnek olajfák, mivel a hideg ezt megakadályozza.”⁵⁰⁵

Itt két dolgot kell figyelembe venni. Iszternek hívták a Duna folyását a Vaskaputól a Tengerig. Így az Ister forrását a Vaskapu körül kell keresni, és nem a Fekete-erdőben. És abban az időben, amikor a Vaskapu időlegesen elzárult. Nem hiába van ezen a helyen egy Herkulesfürdő. Itt az éghajlat sokkal enyhébb, mint északabbra, de lehetett olyan történelmi idő, amikor a meleg megengedte olajfák létezését is. Másfelől látszik, hogy ezt a szöveget, aki másolta, nem fogta fel, hogy itt átvittem kell értelmezni egyes dolgokat, és ezért sikeredett zavarosra a szöveg. Ugyanis az eredeti írás azt akarja mondani, hogy az adott vidéken az adott korban a „fény” hiányában szenvedtek. De az is lehet, hogy az olajfákon, amelyek meggátolják a fény behatolását, valójában a délről jött megszállókat kell érteni. Azt figyelembe kell venni, hogy a történészek Herkulest Afrikából származtatják, tehát egy olyan periódusról van szó, amikor a déli népek megszállták Dél-Európát. Ez megtörtént több hullámban a VIII. és a XIV. századok között.

A XIII. század körüli Afrikából induló inváziót a mai történelemírás úgy adja elő, mint két klán (guelfi és guibellini) közti háborúskodást.

A Guelphi–Guibellini háború

Vajon miért hamisították meg úgy az európai történelmet, hogy az európai civilizációra a nagyobb veszélyt a keleti invázióknak tulajdonították, miközben a déli invázió káros hatásait szinte teljesen ignorálták? Ha elolvassuk azokat a megmaradt latin írásokat, amelyekhez hasonlóan nagy részét megsemmisítették, más részét elrejtették, akkor azt látjuk, hogy a keleti inváziók általában egypár évig tartottak, miközben a délről jövő inváziók több száz évig. Ha figyelembe vesszük, hogy a rombolásban és kegyetlenségben a déliek semmiben sem maradtak a keletiek alatt, akkor csak azt feltételezhetjük, hogy az Európa urainak inkább megfeleltek a délről jövő betolakodók, mint a keletről jövők. Ez nagyon is kézenfekvő, ha Európa urai alatt az Egyház vezetőit értjük, ugyanis az Egyház jobban tudta integrálni az alacsonyabb kultúrával rendelkező népeket, akiknél még nem létezett a vallás fogalma.

A mai történelemírás úgy próbálja beállítani a guelphiek és guibelliniak közti csatározásokat, mint két itáliai klán közti háborúskodást. Nézzük meg, hogy valóban ez-e az igazság?

1207. év: „Miközben a pápai küldöttek a Szász Otto és a sváb Fülöp megbékéltetésén fáradoztak, a szaracénok irdatlan serege megtámadta a keresztény országokat. Szaracénok óriási serege átkelt Afrikából Európába, előzönlötték Spanyolországot. III. Ince pápa, aki meghirdette a kereszties háborút, még mielőtt össze tudta volna gyűjteni a seregeket, a szaracénok megszállták Spanyolországot és Franciaország elfoglalásáról gondolkodtak.”⁵⁰⁶

1240. év: „Két táborba oszlott a nép: akik a pápa és az Egyház szimpatizánsai voltak, ezeket Guelfieknek nevezték, akik viszont fegyveresen a Császár (II. Frigyes) oldalán álltak, Gibellinieknek, ahogy Pistorienstől hallottuk, de mindkét elnevezés sokkal régebbi. Már 3. Konrád,

⁵⁰⁵ „Mihi profecto non paulo magis eius fabula arrisit, quam illud Pindaricum melos, quo Hiperboreos ad fontes Istri videtur quesivisse, dum Herculem ab umbrosis eius fontibus Oleastrum in Olimpia tulisse canit, persuaso Hiperboreorum populo, Apollinis ministro ut id permitteret: ubi Scholiastes nimis supine fontes Istri umbrosos ea de causa dicit, quod Olearum densis silvis lumen excludatur, cum ad Istri fontes nullae unquam Oleae excreverint, frigore id prohibente.” (Uo. 1048.)

⁵⁰⁶ „Dum haec interim de Germaniae pace á pontificijs legatis aguntur inter Othonem Saxonem et Svevum Philipum, horrenda Saraceni nominis factio Christianae reipublicae bellum indixit. Nam ex Africa copiae Saracenorum ingentes in Europam traiecerant, Hispaniam invaserant, et Innocentius quidem pontifex ubique crucem predicari iubet: sed priusquam reliquorum populorum auxilia confluisissent, magnum hostes partem Hispaniae adeo vastarunt ut iam Gallias meditarentur.” (Nauclerus, 1564. 271.)

aki 1138-ban a császárságot elindította, a Guelfiknek nevezett segédc csapatokkal vívott csatát, akik viszont a Konrád oldalán harcoltak, azokat Gibelineknek nevezték.”⁵⁰⁷

1247. év: „Kétéves kemény harcok dúltak a Gelfiek és a Gibeliniek közt, melyek szétszabdalták egész Itáliát.”⁵⁰⁸

1309. év: „De mivel Henrik Császár és Eberhard gróf semmiképp nem tudtak egyességre jutni, a gróf felháborodottan eltávozott, amire a király nagy hadsereget hívott össze. Jákobus Moguntinus szerint a gróf Guelfi házból, azaz francia házból származott, mások szerint tuszciai, vagy lombárdi guelfi származású volt. Ezután a király a gróf kastélyait vagy lerombolta, vagy elszegényítette, így 80 megerősített kastélyt és 72 várat foglalt és rombolt le, ezek közt a wirttembergit. A gróf az uspergi várba szaladt, melynek az ostroma közben Besike várába, Rudolfshoz menekült... De Henrik halála után a gróf visszakapta az összes elvesztett várát, és még másokat is, így még gazdagabb és hatalmasabb lett mint azelőtt.”⁵⁰⁹

1312. év: „Henrik császár bevonul Rómába. Blondus és utána Platina, majd Ptolemeus írják, hogy amikor Henrik Rómába jött, három római bíboros koronázta meg (császárrá), mind az ő utasítására...”⁵¹⁰

1313. év: „A császár Firenzét ostromolja kevés csapattal, amelyben a guelfiek tartózkodtak százezer felfegyverzett harccsal. Ez ostrom alatt sok összecsapás volt, amiből a császár mindig győztesen került ki. Nagy szorultságban voltak a firenzeiek...”⁵¹¹

A császár részt vesz a Mária mennybemenetelének ünnepén, ahol megmérgezik. Az áldozó kehelyben ugyanis, amiből ivott, mérgezett bor volt.

Tehát a Henrik által vezetett hadjárat a guelfiek ellen elbukott. A pápa egyértelműen a guelfieket támogatja. Ezért kikényszeríti, hogy Magyarország élére is egy dél-itáliai, vagyis guelfi származású király kerüljön.

Hamis történelem, hamis magyarázkodás:

„Koronás királya már volt Magyarországnak, de a koronás királynak alig volt hatalma, mert a hatalmuk virágzási korát élő óriási birtokok és katonaság fölött rendelkező „kiskirályok” nem azért választották meg Károlyt királlyá, hogy engedelmessédjenek is neki... Másfél évtizedig tartó kemény küzdelem után azonban sikerült Károly királynak levernie összes ellenfelét.”⁵¹²

⁵⁰⁷ „Et divisi sunt factiones etiam nominibus nam qui pontifici et Ecclesiae favebant, Guelphi dicti sunt, qui Caesaris (II.Fridericus) arma sequebantur, Guibellini nomen hoc apud Pistorienses aiunt primo auditum. Sed utriusque sane appellationis antiquior origo, sub Cunrado 3. qui circa annum Domini 1138 imperium inierat, in pugna quadam coepit, quum Guelfi auxiliaries copie symbolum quasi hoc sibi haberent, Hic Guelphy, qui vero sub Cunradi Caesaris signis erant, Hic Guibellini clamarent.” (Uo. 303.)

⁵⁰⁸ „Continuatum est fere biennio bellum atrox variumque, quo partes Guelfae et Guibellinae totius Italiae se lacerabant.” (Uo. 308.)

⁵⁰⁹ „Sed cum agi nihil inter Henricum Caesarem et Eberhardum comitem concordiae causa posset, comes indignanter recessit, contra quem rex grandem exercitum vocavit. Erat enim comes, ut scribit Iacobus Moguntinus de domo Guelphorum seu Camera Franciae, et aliorum Tusciae ac Lombardiae Guelphorum originem trahens. Hunc rex per principes, barones et civitates imperiales, oppidis suis et castris fere omnibus aut destructis omnino, aut captis depauperavit, ut ex 80 munitissimis castellis et oppidis duo et 70 expugnata ademerit, ubi et castrum Wirtemberg extitit destructum. Itaque belli angustia undique pressus, ad castrum Usperg munitissimum fugit quo obsesso, fugientem Rudolfus marchio de Baden sororius suus in oppido Besiken recepit... Verum post mortem Henrici Caesaris idem comes omnia deperdita recuperavit, et plura alia, ita ut ditior et potentior factus fuerit quam prius erat.” (Uo. 369.)

⁵¹⁰ „Henricus urbem Romam ingreditur. Blondus autem et post eum Platina, sequentes Ptolemeum, scribunt Henricum Romam venisse, coronatum inde a tribus cardinalibus Romanos omnes in verba sua...” (Uo. 371.)

⁵¹¹ „Caesar (VII.Henrik) tum Florentiam cum parvis copijs obsedit cum in ea essent ex factione Guelpha congregati ad centum millia armatorum, in qua quidem obsidione habitis diversis conflictibus, pars Caesaris semper victoriosissime triumphavit. Erant tum in magnis angustijs Florentini, timentes de captione civitatis.” (Uo. 372.)

⁵¹² Görög, 2001. 129.

Ha félretesszük a sok mellébeszélést, akkor rájövünk, hogy itt egy délről jövő, pápai áldással történt invázióval nézett szembe a magyarság, és az úgynevezett kiskirályok másfél évtizednyi élethalálharcot vívtak, ami után a Poszádai csellel a Károlyunk kiirtotta a még életben maradt magyar urakat is.⁵¹³

Bacani így folytatja: „De ha ott nem nőnek e fajta fák, akkor mik teremnek ezen északi szélességen? De kik voltak az északi avarok, és mi elterjedésük oka, akik, amint hallottuk, a kimmerek északi szállásáról jöttek. Hérodotosz szerint a nyilat körbe vitték (a világban), élelem nélkül körbejárták a világot, semmit nem víve magukkal. Pausanias szerint a Sospitae Proserpiae templomot az avarok építették a Peloponnészoszon: mely, be kell vallani, jövődömondó volt. Volt, aki állította, hogy a nagy pestisjárvány is meg volt itt jósolva, az athéniak többet kellett volna imádkozzanak.”⁵¹⁴

„Jöttek más népekből is küldöttek, az északi avarok az athéniakhoz vivén őket, hogy imádkozzanak az égiekhez. Ez a harmadik Olimpiász idején történt, ahogy Svidas írja, ahol az északiakat (Hiperboreis) szkitáknak és az avarokat is szkitáknak nevezi.”⁵¹⁵

Pitagorasz az Apollini templomából elviszi Phoebius nyilát.

„Ami hihetőbb, hogy az északi Apollinis templomában minden le volt pecsételve (elrejtve). Az nem világos, hogy melyik időben léteztek az avarok és Pitagorasz. Szvidasznál úgy olvasom, hogy a harmadik Olimpiász ideje alatt jöttek az Avarok Görögországba. Pindarosz szerint Krózus lydiai király idejében, mások az első Olimpiász idejére teszik, ...ahogy a görögök állítják, az északi népek (Hiperboreos) szkiták voltak és tőlük jöttek az avarok az irdatlan messziségből, hogy meghallgassák Pitagoraszt. De amit Pitagoraszról állítanak, abban én kételkedem, mert a görögök inkább Pitagorasz dicsőségét emelik ki, mint az igazságot, amikor azt állítják, hogy az avarok az ő tanítványai voltak.”⁵¹⁶

Az „irdatlan” messzeséget a történelemhamisítók találták ki, akik mindenáron száműzni szerették volna a magyarokat a Kárpát-medencéből, nekik mindegy volt, hogy északra vagy keletre, csak minél messzebbre.

„Hogyha fizikailag magyarázzuk, akkor Phoebius nyila nem más, mint az isteni tudás, aminek az avarok a birtokában voltak, másokat megelőzve. És ez nemcsak az ügyesség csúcsát jelentette, hanem mindazt a tudáshalmazt, aminek az élvezői vagyunk. Tehát a nyíl átadása Pitagorasznak nem más, mint a sokféle rejtett tudás átadása... Hogy visszatérjünk az elején feltett témához, az északiak (Hiperboreos) a kimmerektől származnak, és ők birtokolták legelőbb Európát.”⁵¹⁷

⁵¹³ Lásd a *A poszádai ütközet, amikor a cél szentesíti az eszközt* c. fejezetet.

⁵¹⁴ „Et si illic non crescant hac de causa, qui, rogo, sub ipso Septentrionis cardine nascentur? Sed quia Abaris Hyperboreus fuit, et totum orbem discendi causa circumivit, si quae de illo feruntur, audiamus, non parum illustrabatur Cimmericorum haec extrema sedes. Herodotus sagitta m circumtulisse dicit, et citra cibum totum orbem ambiisse, praeterea, quod sciam nihil addens. Pausanias prodidit quibusdam placere, Abarim templum quoddam Sospitae Proserpinae in Peloponneso condidisse: quod si ita est, necesse est fateri praedivitem fuisse. Sunt qui tradunt pestilentia per totum orbem grassante, oraculum redditum fuisse, Atheniensibus debere pro omnibus orare.” (Goropii Becani, 1569. 1048.)

⁵¹⁵ „Venisse igitur et aliarum gentium legatos, et ab Hyperboreis Abarim ad Athenienses inducendos, quo communi omnium nomine numen precibus suis placerent. Id accidisse circa tertiam Olimpiadem, ut est Svidae collectaneis, quo loco Hyperboreos Scythas vocat, et Abarim Scytham.” (Uo.)

⁵¹⁶ Quo vero, quae diceret magis credentur, omnia sigillatim enumerasse quae in fano Apollinis Hyperborei contineretur. Quo vero tempore vel Abaris fuerit, vel Pythagoras, video non liquere. Nam ex Svida modo docui, tertiae Olimpiadi adventum Abaridis in Graeciam adscribi. Eusebius ad Olimpiadem quinquagesimam tertiam, in Graeciam venisse prodit. Pindarus tempore Croesi Lydorum regis, alij circa vicisimam primam Olimpiadem... cum Graeci fateantur, Hyperboreos Scythas fuisse e t ab illis Abarim ad Pythagoram audiendum per immensa terrarum spatia venisse. Que de Pythagora scribuntur sic in dubiis pono, ut verear Graecos ad gloriam Pythagorae potius quam ad veritatem respexisse, dum Abarim eius discipulum faciunt.” (Uo. 1049.)

⁵¹⁷ „Quod si ita Physicos interpretamur, nihil aliud sagitta Phoebi significabit, quam divinum quoddam ingenij acumen, quo Abaris ceteris praecellebat. Nec vero ingenij solum aciem designabit, sed omnes illas disciplinas, quas huius beneficio percipimus. Dicitur igitur Pythagorae sagittam suam Abaris dedisse, quia nimirum plurima

És most próbáljunk egy kicsit gondolkozni. A chiméra nem más, mint ábránd, illúzió, szörny, vagy gonosz lélek. Hérodotosz szerint a szkiták 28 éven át kergették a chimérákat (ábrándokat) Ázsiában. Itt az van, hogy az északi népek a kimmerektől (chiméráktól) származnak. Jornánes szerint a hunok a gonosz lelkektől származnak. Nem úgy néz ki, hogy ugyanazzal a mesével állunk szemben? Egy kimérából (illúzióból) csinálunk egy népet, aztán helységeket is, úgy mint a Krím- meg a Dán-félsziget, és történelmet hazudunk.

Szabadkőművesek Diocletianus idejében?

Az ókori történelem nem más, mint a középkori történelem szemetesládája. Rengeteg felvállalhatatlan, embertelen cselekedet, amit a középkorban elkövettek, mind vissza lett datálva az ókorra, módosított formában és más név alatti főszereplőkkel.

Bármennyire nevezzük jelen írást⁵¹⁸ legendának, nem lehet teljesen légből kapott. Diocletianus építkezéseinek nem sok nyoma van a Kárpát-medencében, ellenben annál több nyoma van a Károly Robert (Caroberto) idejében véghezvitt építkezéseknek. Ebben az időben készülhettek az Anjou legendárium képei is. Diocletianus származásáról és előéletéről szinte semmit nem tudni. A császársága alatt nincs írás arról, hogy tömeges keresztény kivégzések lettek volna. Mégis a legnagyobb keresztényüldözőnek tartják, és az ő korát nevezik a mártírok korának. Így érdemes megvizsgálni, hogy nem épp a középkorban valóban elkövetett tömegmészárlások lettek-e visszavetítve az ókorra, amit az úgynevezett eretnekek ellen ugyancsak keresztények követtek el. Ha figyelembe vesszük, hogy a Nap egy nagyon fontos vallási szimbólum volt a Kárpát-medencében, amit megtalálunk zászlókon, az ostya formájában, de a szentek ábrázolásánál a glória formájában, akkor feltételezhetjük, hogy valamikor az Istent Naphoz hasonlították, amely egyformán kegyes mindenkihez. Ezt Jo Istennek is hívták.

„Az időben, midőn Diocletianus bement Pannóniába, a hegyekben található különféle fémek feldolgozásához összegyűjtötte az összes fémműves mestert. Talált köztük nagy művészi jártassággal bíró embereket, név szerint Claudius, Sympernianus, Castorius és Nicostratus, csodálatos kőműveseket. Ezek titokban keresztények voltak, megőrizve az Isten parancsolatait, és minden faragásukat a Jézus Krisztus nevében végezték.”⁵¹⁹

Diocletianus meg akarja építtetni a Nap (Napisten) emlékművét (bálványát), szekerekkel, lovakkal és mindennel, ami hozzá tartozik. (Valószínű, hogy a képet az asztrológiából vették).

ei sapientiae arcana misterria tradidisset... Fuerunt igitur, ut ad propositum revertamur, Hyperboraei quoque á Cimmijs procreati, et quamvis ultra Boream habitarent, Europae á vetustissimis attributi .” (Uo. 1051.)

⁵¹⁸ [Quatuor coronatorum.](#)

⁵¹⁹ Tempore quo Diocletianus augustus perrexit Pannoniam, ad metalla diversa sua presentia de montibus abscidenda factum est ut omnes artifices metallicos congregaret. Invenit inter eos magne peritiae artis inbutos homines: nomine Claudium, Simpernianum, Castorium, et Nicostratum, mirificos in arte quadrataria. Hij occulte christiani erant, custodientes mandata Dei et quisquid artis operabatur in sculptura in nomine Domini Isus Christos sculpebant. ([Quatuor coronatorum.](#) XXXIXv.)

„Egy nap aztán összegyűltek a mesterek hatszázhuszonketten és öt filozófus... És nagy feszültség támadt a filozófusok és a mesterek között.”⁵²⁰

A munkálatokat Sympernianus vezette, aki keresztény volt, és kikérte, hogy mindent biz-zanának rá, ő majd a saját elképzelése alapján fog eljárni. Elkészítették a Nap emblémáját, majd egy templomot építettek, ahol elhelyezték ezt. Diocletianus nagyon meg volt elégedve és jutalom-ban részesítette a mestereket. Ezután még sok más templomot építenek. Ezenkívül pénzér-méket is veretett.

És egy kis papi füllentés:

„Claudius pedig minden műveletét a Jézus Krisztus nevében végezte, és tökéletes munkát végzett. Simplicius pedig, aki nemes vala, bármit csinált, nem volt sikeres. Egy nap aztán azt mondja neki Nicostratus: Hogy lehet testvér, hogy a vésőd állandóan kicsorbul? Simplicius pedig azt mondja neki: Kérlek, élezd meg te a vésőmet, hogy ne csorbuljon ki. Claudius: Add ide az összes szerszámodat. És miután odaadta, Claudius azt mondja: Jézus Krisztus Urunk nevében legyen ez a szerszám erős és megfelelő a munkához. Ettől az órától kezdve Simplicius éppolyan jól kezdte dolgozni a szerszámaival, mint Simpernianus. És ekkor csodálkozással és kíváncsian megkérdezte Simpernianust, mi ez az élezési módszer, hogy nem csorbulnak ki a szerszámok, mint azelőtt? Simpernianus és Claudius ezt válaszolták: Tehát testvér, csodálkozol az élezési módszeren? Az Isten, aki minden dolog teremtője, ő erősítette meg a szerszámot. Simplicius: Vajon nem Jovis isten az, aki mindeneket teremtett? Claudius így felelt: Testvér, tégy bűnbánatot, mert istenkáromlást követtél el, nem tudván, mit beszélsz.”⁵²¹

⁵²⁰ „Quadam autem die convenerunt in unum omnis artifices numero sexcenti viginti duo cum Philosophis quinque... Et erat mira intentio inter artifices et philosophos. (Uo.)

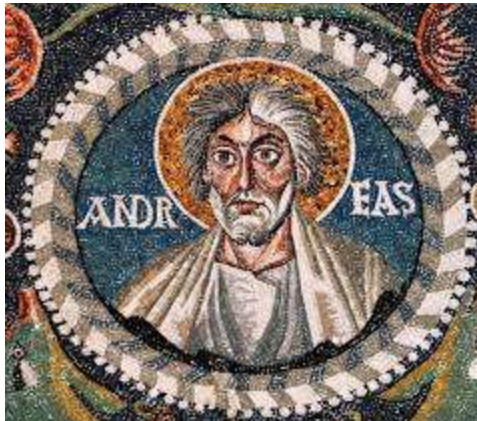
⁵²¹ „Claudius autem omnia que operabatur in nomine Domini Iesus Christos faciebat et bene sequebatur eum ars. Simplicius autem qui erat gentilis omnia quecumque facebat non erant convenientia. Quadam vero die dixit ad Simplicium Nicostratus. Frater quomodo tibi ferramentum tuum comfringitur. Dixit autem ad eum Simplicius Rogo te temperame michi ferramentum ut non confringeretur. Dicit ei Claudius: Da michi omnem ingenium artis. Et dum dedisset ei omnem sculpturam ferri dixit Claudius In nomine Domini Iesu Christi sit hoc ferrum forte et sanum ad faciendam operationem. Ab eadem hora cepit Simplicius omnem artem quadratariam cum ferramentis suis sicut Simpernianus bene et rechte operari. Tunc Simplicius miro amore et studio cepit inquirere a Simperniano quod esset genus temperamenti quia nunquam frangebantur argumenta ferramentorum suorum que ante non ita erant. Dicit ei Sympernianus una cum Claudio: Ergo frater miraris in temperatione ferramentorum. Deus qui est

A kőművesek összetűznek a császárral, mivel nem akarják elkészíteni Asclepius (Esculap) szobrát (Esculap az orvoslás istene, a lánya Higiéna). A császár: „Miért nem engedelmességteljeskedtek utasításainknak, hogy elkészítsétek bíbor fémből (bronz) Asclepius szobrát? Claudius így válaszolt: Kegyes és mindig szent császár, mi mindig alázatosan szolgáljuk fenségedet. De emberről faragott képet sosem csinálunk, mert így van megírva.”⁵²²

Érdekes ellentmondás, mert Jézusról, sőt a szentekről is igen sok képet készítettek utólag.

Mivel az említett öt mester sem Eszkuláp szobrát nem akarja elkészíteni, sem a Napistennek nem akarnak áldozni, ezért berakják őket egy ólomládába és a vízbe vetik. Innen egy Nikodémus nevű keresztény kihalássza a holttesteket és eltemeti őket. Diocletianus visszatér Rómába, ahol elkészítteti Eszkuláp szobrát, aztán lemond a császárságról és elkezd kertészkedni.

Szent András apostol hitvallása

„Béke nektek és mindenkinek, aki hisz az Egyistenben, a tökéletes Szentháromságban, a nem született Atya Istenben, az igaz egyszülött Fiúban, az igaz Szentlélekben, amely az Atyától és a Fiútól van, és az egyszülött Fiúban, aki maga magát szülte. Ezt a hitet tanultuk Szent Andrástól, Jézus Krisztus apostolától.”⁵²³

creator et Dominus omnium rerum ipse facturam suam confortavit. Respondit Simplicius dicens Symperniano: Numquid deus Iovis ipse non fecit omnia? Respondens Claudius ait illi: Frater age penitentiam quia blasphemasti nesciens quid loqueris.” (Uo.)

⁵²² „Quare non obediistis preceptis nostris ut sculperetis de metallo porphiretico deum Asclepium? Respondit Claudiu et dixit: Pie semper auguste nos semper obediimus pietati vestre et serviumus claritate tue. Imaginem vero hominis miserrimi nunquam faciemus qua scriptum est sic.” (Uo.)

⁵²³ „Pax vobis et universis qui credunt unum Deum in trinitate perfectum Deus patrem ingenitum, verum filium unigenitum, verum spiritum sanctum procedentem ex patre et filio: et hoc esse unigenitum filium, quod est et ille, qui genuit. Hanc fidem didicimus a sancto Andrea apostolo domini nostri Jesu Christi.” ([Legenda Sanctorum](#). 2r.)

„És mivel a szeplőtlen földből teremtett az első ember: aki a fa csábítása miatt behozta a halált a világba, szükség volt a szeplőtlen szűz által szült tökéletes emberre, akiben megszületett az Isten fia, aki elsőnek elérte az ember számára az örökéletet, melyet Ádám által elveszített az emberiség, ezt jóvátette a kereszt fája által, mely fa megszünteti a szenvedélyeket (kívánságokat). Megfeszítve a keresztre a szeplőtlen kezét, a tiltott fa édes gyümölcse felé gátlástalanul kinyújtott kéz miatt, elfogadva a keserű eledelt: magára véve a mi halandóságunkat, hogy felkínálja nekünk a saját halhatatlanságát.”⁵²⁴

Akinek van egy kis sütnivalója, az azonnal belátja, hogy itt csupa szimbolikus dolgokról van szó. Szimbolikus a tiltottfa gyümölcse, amely nem más, mint engedni a zabolátlan kívánságoknak és ösztönöknek. Szimbolikus a kereszt fája, ami nem más, mint felvállalni a kívánságok és gyönyörök hajszolásának megtagadását. Krisztus nem más, mint az Ige, és nem húsvér valakiről van szó, hanem egy tanításról, Tanról, aki egy az Atyával, és aki saját magából ered, és belőle ered a Szentlélek is, mint a helyes gondolat. Ezek mind felnőtt emberek értelméhez való magasaróptú spirituális fogalmak, és jóval túlmutatnak a jámbor együgyű hívők számára felkínált Jézusi történeten, amely gondolkodó emberek számára nagyon sok botrányos dolgot tartalmaz.

Ha megnézzük a Koronázási Paláston a Krisztust ábrázoló képet, azt látjuk, hogy tökéletesen megfelel a fentebb leírtaknak. Nincs itt sem Mária, sem József, sem a kis Jézuska, hanem egy ember, aki legyőzi saját belső ellenségeit, az egyik a szolgálalkúság egy kutya képében, a másik az agresszív erőszak a sárkány képében. Elég gyanús a magyar történelmi írásban, hogy II. András és III. András uralkodása között kb. száz év a különbség, és mindkét András úgy van leírva, mint gyengekezű uralkodó. II. András pedig sok időt tölt a Szentföldön, ahol az ottani nép még királyának is választja. Ha az iménti, „A bábjáték újbóli színrevitele” c. részben leírt forgatókönyvet figyelembe vesszük, akkor lehet, hogy II. András nem más, mint III. András fantomképe, és a fentebb leírt András apostol hitvallása valójában nem más, mint András magyar király hitvallása.⁵²⁵

A következő szövegben egy keresztény család vértanúságáról van szó Claudius császár idejében: Márius, Martha (férj, feleség), Audax, Abakus (fiúk).

„Musciánus megparancsolta, hogy vegyék le őket a kínpadról és Mártha szeme láttára vágják le a kezüket... Ekkor Márciánus megparancsolta, hogy kössék a levágott kezüket a nyakuk köré, és így hordozzák őket a városon végig, a hírnök eközben ezt kiáltotta: Nem illik az isteneket káromolni. Márius, Audax és Abakus közben ezt kiabálták: Nem istenek ezek, hanem démonok, akik el akarnak titeket és a vezéreteket veszejteni.”⁵²⁶

Ha elfogadjuk az ezeréves időbetoldást, akkor a 14. század elején vagyunk, amikor valóban afrikai megszállásról beszélhetünk.⁵²⁷ Ekkor kerül sor a pápai szék áthelyezése Avignonba, és ekkor kerül a magyar trónra a dél-itáliai Carobertó, aki Zák Felicián lányának levágatta orrát, fülét, ajkait és ugyanúgy végig vitette a városokon, mint a fenti szövegben a hármat, és a szöveg is hasonló: Nem illik a királyra támadni.

⁵²⁴ „Et quoniam de immaculata terra factus fuerat homo primus: qui per lignum prevaricationis mundo mortem intulerat: necessario de immaculata virgine natus perfectus homo, in quo erat dei filius, qui primum fecerat hominem vitam eternam, quam perdiderant per Adam homines, repararet, ac per lignum crucis, lignum concupiscentie excluderetur. Panderet in cruce immaculatas manus pro manibus incontinenter extensis: pro suavi cibo arboris vetite, escam felis acceperet: in se suscipiens mortalitatem nostram ut suam nobis immortalitatem offerret.” (Uo.)

⁵²⁵ Itt egy másik magyar Szent András: Prileszky, 1743. 115.

⁵²⁶ „Musciánus iussit eos deponi de eculeo in conspectu Marthae et manus eis precipi... Tunc iussit Musciánus ut manibus ad colla ligatis sic per civitatem circuirent sub voce preconia: Deos blasphemare nolite. Clamavit enim Marius Audax et Abacus: Non sunt dii sed demones qui vos perdere habent et principem vestrum. ([Legenda Sanctorum](#), 49r.)

⁵²⁷ Lásd „A bábjáték újbóli színrevitele” c. alfejezetet a jelen fejezetben.

„Fábián pápa, aki római nemzetiségű volt, tizennégy évet és tizenegy hónapot székelt, ami után vértanúvá koronáztatott. Ez Maximianus és Afrikanus, és második Decius idejében, február havában történt.”⁵²⁸

Itt úgy látszik, hogy Diocletianus helyett Africanus szerepel, de tudnivaló, hogy Maximianus afrikai származású volt. Így az a gyanú merül fel, ami nagyon valószínűnek tűnik, hogy mindketten afrikaiak voltak.

Úgy néz ki, hogy a katolikus Egyház „eretnekek” ellen viselt hadjáratai első áldozata Magyarország volt, és a Szent Istvánnak tulajdonított térítés nem akkor és nem úgy történt, ahogy azt ma tanítják. Az eretnek nem pogány, hanem olyan keresztény, akire a katolikus Egyház rásüti az eretnek jelzőt.

Ellentétben a tudománnyal, amely az évszázadok folyamán állandó fejlődésben volt, a vallási világnézet ezalatt mindinkább visszafejlődött. Ez érthető is, mivel a vallási nézet középpontja Isten, aki a dogma szerint változatlan, vagyis rá nem vonatkozik a fejlődés. Így a legősibb úgynevezett isteni kinyilatkoztatásokat helyezik előtérbe a racionális gondolkodással szemben. A legszembetűnőbb visszafejlődést az iszlámban figyelhetjük meg.

Ha áttekintjük a 13-14. századi eretnek-üldözéseket a katar, albingens, steding, bogumil stb. eretnek szekták ellen, nagyon sok alba (fehér) város nevet találunk, és ugyanígy a Kárpát-medence területén is. Nem hiszem, hogy az alba nevet a városok a fehér falaik miatt kapták. Figyelembe véve a 12–14. századi itáliai eseményeket, ahol ez idő tájt állandó konfliktus van, a Vatikán által támogatott gelfik (feketék) és a helyi nemesség által támogatott gibelinek (fehérek) között, akkor megértjük, hogy ekkor kezdett teret hódítani a keresztény vallásnak egy primitívebb változata (amely érthető volt az Afrikából beáramló alacsonyabb kultúrával rendelkező népek számára is), amely az előbbit tüzzel-vassal kezdte irtani.

Pipin, Nagy Károly fia aki a hunokat irtotta, kilenc avar körről számol be a Kárpát-medence területén. Német történészek ezeket Notkernek nevezték. Lehet, gondolván, hogy ezek védelmi célt szolgáltak, így találó volt a not, ami németül szükséglet jelent. Az eredeti név valószínű, hogy Nap Kör, ki tudja, milyen, ma már megsemmisített iratokban, amelyeknek a megsemmisítése is az „eretnekek” ellen vívott háború része. Nemcsak az eretnekeket irtották, hanem a régi templomaikat és műemlékeiket is lerombolták.⁵²⁹

Azt kérdezhetnénk, hogy mi köze lehet Szent Istvánnak az eretneküldözéshez, amikor azok évszázadokkal később zajlottak? Lehet, hogy nincs is köze. A történelmet később írták meg, és lehet, hogy a valós tények helyett olyan dolgokat tulajdonítanak Szent Istvánnak és a korának,

⁵²⁸ „Fabianus papa natione romanus sedit annos quatordecim menses undecim dies martirio coronatur. Fuit autem temporibus Maximiani et Africani, usque ad Decium secundum, et quadratum, et passus est quartodecimo calendis februaris.” (Uo. 49v: Passiones Sanctorum Fabianus et Sebastianus.)

⁵²⁹ <https://demokrata.hu/cikk/egy-eltunt-vallas-nyomaban/>.

amik jóval később történtek. Elég megemlíteni azt a rendeletet, amit I. Andrásnak tulajdonítanak Szent Istvánra való hivatkozással, a pogány vallásra vonatkozólag. Ezt is szerkeszthették sokkal később:

„Bárki, magyar vagy jövevény, aki a szkita nemzeti etnikus rítust gyakorolja, és nem tér vissza az igazi Krisztusi hitre, és a Szent István Király törvényére, fej és vagyonvesztéssel büntetessék. A városok, várak, falvak, templomok leromboltassanak és újraépíttessenek.”⁵³⁰

Világosan látszik, hogy minden nyomot el akartak tüntetni. Ugyanaz az eljárás, mint III. Ince pápa idejében az „eretnekek” elleni háborúban Franciaország területén.

Szent István rendelete

„Imádkozni kell és milyen formában: Az imádság tartása a legszükségesebb a király épsége végett, ezért kell ezt szabályos időközökben elénekelni. Az állandó imádkozás lemossa és eltörli a bűnöket. Te pedig fiam, mindahányszor a templomba szaladsz, hogy Istent imádd, Salomonnal, a király fiával, aki maga is király, ezt mondd: Küld el nekem, Uram, a te bölcsességdet a magasságos trónusodról, hogy velem legyen és velem működjön, hogy mindig tudjam, mivel tartozom előtted. És továbbá: Uram, atyám, és életem Istene, ne hagyj engem a rossz gondolatokkal, ne add, hogy a szememet kitolják (kiszúrják), és a rossz kívánásától figyelmeztess engem, Uram, távolítsd el tőlem a rossz kívánásokat, és ne hagyj a tiszteletlenség és a konokság lelkületében, Uram.”⁵³¹

Figyeljük meg ezt a szófordulatot: „Salomone filio Regis, et ipse Rex.” Nem azt mondja, hogy Dávid fia, hanem hogy a Király fia, mintha Dávid mindenki királya lenne. Ezt viszont nem írhatták hamarabb a 16. századnál, mivel Chledowski szerint is X. Leo pápa koronázásakor egy zsidó delegáció kérte a Pentateuch (Ótestamentum) kanonizálását, amire a pápa azt felelte, hogy „confirmamus sed non consentimus”, vagyis tudomásul vettük, de nem értünk egyet. Persze, miután a Pentateuch bekerült a Bibliába, utána már Dávid minden keresztény királyának számít. A fenti szövegben megjelentetett Szent Istvánra nehéz büszke lenni.

Ha elolvassuk a Szent Lászlónak tulajdonított egyházi rendeleteket, képet alkothatunk a valós történelmi helyzetről:

„Ha zsidó keresztény feleséget vesz: Ha egy zsidó keresztény feleséget vesz magához, vagy más keresztény személyt tart szolgaként magánál, tőle elvétessék, a szabadsága visszaadassék, az eladótól a vételár elvétessék, és a püspököknek adassék.”⁵³²

Itt világosan látszik, hogy abban az időben nem csak a rabszolgát, de a feleséget is vásárolták.

⁵³⁰ „Ut quicunque Ungarus seu peregrinus in Ungaria, deposito Scythico gentili Ethnico ritu, ad veram Iesu Christi fidem illico non redirect, ac sacram legem Divo Rege Stephano traditam non recipere, capite et bonis mulctaretur. Civitates oppida, villae, templa demolita dirutaque reficeretur.” (Werbőczy, 1628. 14.)

⁵³¹ Orandum esse, et quomodo: Observatio orationis, maxima acquisitio est Regalis salutis, et ideo nonum et nonaria Regiae dignitatis canit regula. Continua oratio, est peccatorum ablutio et remissio. Tu autem, fili mi, quotiescunque ad templum Dei curris ut Deum adores, cum Salomone filio Regis, et ipse Rex, semper dicas. Emitte Domine sapientiam de sede magnitudinis tuae, ut mecum sit et mecum laboret, ut sciam quid acceptum sit coram te omni tempore. Et iterum: Domine pater et Deus vitae meae, ne derelinquas me in cogitatu maligno, extolentiam oculorum meorum ne dederis mihi, et desiderium malignum averte a me Domine, aufer a me concupiscentiam et animo irreverenti et infrunito ne tradas me Domine. (Uo. 5.)

⁵³² „De Iudeorum, Christianas mulieres sibi associantium: Si Iudaei uxores Christianas sibi associaverint, aut aliquam personam Christianam in servitio apud se detinuerint, ablata ab eis, libertati reddatur, venditoribus eius precium tollatur, et in sumptum Episcoporum veniat.” (Uo. 16.)

„Zsidók tevékenysége ünnepnapok alatt: Ha vasárnap vagy más nagyünnep napokon valaki rajtakapja a zsidót, hogy dolgozik, ezzel botránkoztatva a keresztényt, a szerszám, amivel dolgozott, elvétessék.”⁵³³

„A hústól való tartózkodás: Azok a latinok, akik nem hajlandók elfogadni a magyarok szokásait, tudniillik amikor a magyarok bizonyos ünnepekkor nem esznek húst, ugyanakkor ők esznek, tehát nem akarnak alkalmazkodni a magyarok jó szokásaihoz, úgy menjenek, ahová akarnak: a pénzt pedig, amit itt kerestek, itt hagyják, hacsak nem gondolják meg magukat, és alkalmazkodnak az itteni szokásokhoz.”⁵³⁴

„Aki szüzet vagy asszonyt erőszakol, ugyanolyan büntetéssel lakoljon, mint aki embert öl.”⁵³⁵

„Egyházi személy által elkövetett lopás: Ha egyházi rendhez tartozó személy libát, tyúkot vagy gyümölcsöt, vagy hasonlót lopott, a mestere által megvesszőztessék, és a lopott tárgy visszaadassék: ha megismétli, a püspök által lefokoztassék, és a világi törvényszéknek kiadassék.”⁵³⁶

„Szabad ember által elkövetett lopás: Ha szabad ember tíz dénárnál nagyobb értékben lopott, minden vagyonával együtt veszejtve legyen, ha kevesebb értékben lopott, egyik szemére megvakíttassék és Szent István törvénye szerint ítéltessék. Ha egy szolga hat dénárnál nagyobb értékben lopott, mindkét szemére megvakíttassék, ha kevesebb értékben, akkor csak egyik szemére vakíttassék, és a lopott érték kétszeresét fizesse vissza.”⁵³⁷

„A boszorkányokról: Ha valakit boszorkányságban kapnak, a fennálló törvények értelmében az Eklézsiára vitessék, a papok böjtre kényszerítsék és a hit dolgaira tanítsák: a böjt után engedjék haza. Ha másodszor is rajtakapják, ugyancsak böjtre fogják: a böjt után pedig az eklézsia kulcsával jelet égessenek rá a mellére, a homlokára és a lapockái közé, ami után engedjék haza. Ha harmadszor is rajta kapják, akkor az ítéző szék elé adassék.”⁵³⁸

Tudjuk a krónikáinkból, de a történelmi írásokból is, hogy Szent Istvántól kezdve Magyarországot valósággal elárasztották a német papok és lovagok. Mégis, hogy lehet, hogy a jelen könyvben a magyar királyok által kiadott dekrétumok szövegeiben említés van magyarokról, zsidókról, latinokról, sőt izmaelitákról, de sehol a németekről. A latin névről első hallásra azt hinnénk, hogy olaszokról van szó. Ha azonban figyelembe vesszük a hetvenéves bizánci latin uralom kifejezést, és megvizsgáljuk, hogy kik uralkodtak ott, akkor rájövünk, hogy itt a latin valójában kozmopolita nyugat-rómaiakat jelent, akik lehettek németek, franciák, belgák, hollandok, spanyolok, olaszok stb.

⁵³³ De laboribus Iudeorum in festivitibus: Si in die Dominico, aut alijs maioribus festivitibus, Iudaeum laborantem aliquis invenerit, ne scandalisetur Christianitas ,cum quibus instrumentis laboraverit, illa amittat.” (Uo.)

⁵³⁴ De carnis dimissione: Latini, qui Ungarorum consuetudini legitime consentire noluerint, scilicet, postquam Ungari carnes dimiserint, ipsi iterum in secunda et tertia feria comederint, se se nostre consuetudini meliori non consentire dixerint ,quocunque volunt, eo vadant: pecuniam vero quam hic acquisierunt, hic relinquunt, nisi forte resipuerint et carnes nobiscum dimiserint.” (Uo. 18.)

⁵³⁵ „Si quis virgini, vel mulieri de villa in villam eunti, vim intulerit, quantum pro homicidio tantundem poeniteat.” (Uo.)

⁵³⁶ „De furto clericorum: Ordo clericalis, si anserem, vel gallinam, aut poma vel his similia fuerit, scopis tantum a magistro corrigatur, sed quod furatus restituat: maius his si furatus fuerit, ab Episcopo suo degradetur, et iudicio vulgari damnetur.” (Uo.)

⁵³⁷ „Si liber, quod decem denarios valet, furatus fuerit, cum omni substantia sua pereat: si minus autem, alter oculus eruat, et secundum Sancti Stephani Decreta dijudicetur. Item si servus sex denariorum precium furatus fuerit, careat oculis, sin minus, semioculo et quod furatus fuerit, dominus eius dupliciter persolvat ac restituat.” Uo.)

⁵³⁸ „De strigibus: Si qua striga inventa fuerit, secundum iudicalem legem, ducatur ad Ecclesiam, et commendetur Sacerdoti ad ieiunandum, fideimque discendum: post ieiunandum vero domum redeat. Si secundo in eodem crimine invenitur, simili ieiunio subiaceat: post ieiunium vero in modum crucis in pectore, in fronte ,atque inter scapulas incensa clavi Ecclesiastica domum redeat. Si vero tertio, iudicibus tradatur.” (Uo.)

Kövessük az ezredforduló utáni vallási fejleményeket, mert az mindent elárul, ugyanis minden történelmi esemény a vallás körül forgott. A görögök Leo császár idejében elvesztik dél Itáliát. Bosszúból elárasztják Szicíliát afrikai bevándorlókkal, a gelfekkel. A Vatikán kap az alkalmon és felhasználja őket a hatalmának a kiterjesztésére. Megindul a keresztes háború az eretnekek ellen. Valójában a vallás ürügyén a katolikus Egyház európai egyeduralomra tör. III. Ince pápa idejében az „eretnekek” elleni harcokban 6000 tébai (afrikai) kiképzett katona és 40.000 zarándok (peregrini) segédkezik a keresztesek mellett.

Figyelembe véve a latinokra vonatkozó rendelkezést Szent László idejéből, úgy tűnik, hogy Szent László katolikusabb volt a pápánál. Lehet, hogy ez a szó szoros értelmében igaz volt akkor. De az is lehet, hogy az etnikus szkita rítust is Szent László után cserélték le, és később összekeverték az az előtti, és az utáni törvényeket is.

11. Zsigmond kora

A történészek úgy emlékeznek meg Zsigmond koráról, akárcsak elődei, I. Károly és Nagy Lajos koráról, mint az ország legdicsebb évtizedei. Azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy I. Károly és Luxemburgi Zsigmond is idegen volt, és mint ilyenek nem szívesen látott személyek voltak a legtöbb magyar főúr számára. Ezekkel mindkét uralkodó a legfondorlatosabb eszközöket felhasználva számolt le. Uralkodásuk valóban fényes volt, azonban, hogy az mennyire nem a magyar érdekeket szolgálta, csak később fog kiderülni, ha tisztázódní fog a történelem.

Zsigmond mindjárt trónra kerülése után 32 főnemest végeztetett ki, ami után a királyné és a főurak összefogtak és börtönbe zárták, mint egy közönséges bűnözőt, majd onnan áruállással szabadulva, nem csodálkozhatunk, ha a következőkben már nem a magyarság megvédése, hanem a megsemmisítése volt a tevékenységének a mozgatórugója.

Nikápolynál rengeteg magyar odavész, de ő megmenekül. Ugyanúgy 15 ezer magyar fullad a jeges vízbe, de ő megmenekül: „Tizenötezer magyar vészett oda, amint Zsigmondot követték egy befagyott folyón átkelve, aminek a jege betört.”⁵³⁹

Egy francia Bátorí Nikápoly ostrománál⁵⁴⁰

Luxemburgi Zsigmond Csehország, Magyarország királya és nyugat-római Császár, nehezen viselte el, hogy Bajazid nem lévén megelégedve a Konstantinápolyi birodalomtól elcsatolt területekkel, elfoglalta Bulgária nagy részét is. Ezért küldötteket menesztett a szultánhoz, felszólítván őt, hogy amennyiben nem vonul ki Bulgáriából, összegyűjti a keresztény seregeket és fegyverrel érvényt szerez a jognak. Bajazid így válaszolt a küldötteknek: Azt kéritek, hogy jogszerűen foglaljam el Bulgáriát? Ezt majd megmondja a harc kimenetele a csatátéren. De ha a császárotok úgy gondolja, hogy jobb jogi alapra támaszkodik, akkor mutassa fel a dokumentumokat, amivel ezt bizonyítani tudja. Ezzel a válasszal tértek vissza Csehországba a küldöttek. A császár felháborodván a barbár ravasz dölyfösségén, bosszúra készült, ugyanakkor segítséget ígért Konstantinápolynak.

Összegyűjtötte a katonaságot Magyarországon, Csehországban, Ausztriában, a Német területeken és segítséget kért minden európai keresztény államfőtől. Itália képtelen volt segítséget nyújtani, mivel az Egyházban széthúzás volt. A bíborosok két pápa között oszlottak meg, az egyik Rómában, a másik Avignonban. Ezért Zsigmond Itáliából csak önkéntes alapon kapott

⁵³⁹ „Hungarorum XV millia, Sigismundum secuta, fracta quam transibant glacie, undis hausta interierunt.” (Cluveri, 1668. 545.)

⁵⁴⁰ Pontus Heuter, 1584. 69.

valamennyi katonát. Angliából a spanyolokkal és franciákkal fennálló konfliktus miatt szintén csak valamennyi önkéntest kapott. Franciaországból viszont egy nem megvetendő csapat jött Zsigmondhoz. Károly francia király engedélyt adott mindazoknak a veteránoknak, akik részt akartak venni a hadjáratban. Burgundiából százhuszezer arany liliomost, emellett más hatvan ezret a burgundi nemesektől. Flandriából kétszázezer arany liliomost.

1396 tavaszán Franciaországból elindultak a csapatok Johannes Intrepidus (Intrepidus=Bátori) lovagmester vezetése alatt. Ausztriában pihenőt tartottak, ugyanis itt az ausztriai herceg fia feleségül vette Intrepidus húgát. Ezután Budára érkeztek, ahol nagy örömmel fogadták őket és itt lesátoroztak. Miután minden készen állt, július hónapban táborot bontottak és a császár százezer jól kiképzett katonával délre vonult, a Dunán átkelve Bulgáriába. Amint ellenséges területre értek, a császár kiosztotta a tisztségeket Intrepidus és 300 társa között, így az egész hadsereg irányítása a franciák kezébe került. Ez alól kivételt képezett a magyar Lovagmester huszezer lovassal és tízezer gyaloggal, akik jártasak voltak a török harci szokásokban.

A császár Intrepidus társaságában seregszemlét tartott, ami után elindult a sereg Nikápoly vagy Nikopol felé. Az útjukban mindent felégettek, és csak azoknak kegyelmeztek, akik önként megadták magukat. Szeptemberre az összes Bulgár és Rác erődítmény Nikápoly kivételével a császár kezében volt. Nikápoly vára azonban mesterien meg volt erősítve, és a lakosságon kívül nyolcezer török lovas védte, akik négy testvér vezetése alatt álltak, kikből kettő a várban maradt, a másik kettő pedig Bajazidhoz szaladt, hírt vité neki a keresztény hadak minőségéről és segítséget kérve a szultántól.

Intrepidus látván, hogy az ostrom sokáig elhúzódhat, s a szultán sem igyekszik a vár megsegítésére, a fiatalos türelmetlenségi láztól hajtva, összehívta a francia főembereit és azt tanácsolta nekik, hogy amíg a császár a várat ostromolja, addig indítsanak támadást a törökök által megszállt területek ellen. Előbb kikémlendő a helyzetet, a császár beleegyezésével egy Cuchianus nevű tiszt vezetésével ötven francia, ezer magyar lándzsást és száz angol parittyást indítottak útnak. A magyar felderítők kikémlték a török csapatokat, akik egyfelől egy folyó, másfelől erdővédett helyen táboroztak, mintegy ötvenezer harcossal. A franciák elindítottak háromszáz lándzsást és ötven parittyást a törökök bosszantására. A törökök előbb kiküldtek ezer, aztán kétezer harcost, és amikor az ellenséget futni látták, a táborbeliek is vérszemet kaptak a zsákmány reményében, így az egész tábor a tettetett menekülők után indult, és ez alatt hátulról Cuchius elfoglalta a táborot és hátba támadta a törököket. Ez után a magyarok vették üldözőbe a törököket, akikből levágtak vagy foglyul ejtettek több mint háromezret. Cuchius visszatérve a

táborba, nem kis elismerő beszédben részesült a császár részéről, és nem kevésbé Intrepidus. Philippus Artesius, aki Cuchius riválisa volt, szemére vetette, hogy túl hamar az ellenséghez ment és nem hagyta, hogy Intrepidus is részese lehessen a dicsőségnek. De a császár és Intrepidus érezték, hogy Artesius a Cuchius iránti irigységből beszél.

A Zsigmond vezette hadjáratot egy Ioanne Galeacei Mediolanensis nevű itáliai kiskirály torpedózta meg, aki szoros szövetségben állt a szultánnal és a kémei által minden hadititkot, úgymint a haditechnikát, a katonák számát, a tiszteket név szerint, a veteránok szokásait, kiszolgáltatót a szultánnak. A szultán miután Egyiptomból kapott kétszázötvenezer gyalog és harmincezer lovas harcost, elindult Nikápoly felszabadítására.

Itt nem árt magyarázatot keresni arra, hogy egy keresztény ember, Milánó hercege, hogy volt képes ilyen árulásra. Kezdve a 12. századtól, a történelmi írásokban nyomon követhető egy a pápaság által támogatott, délről (Afrikából) jövő invázió. Miután ezek keveredtek a helyi néppel, már nem afrikaiaknak nevezték őket, hanem gelfieknek, megkülönböztetve őket a helybéliektől, akiket gibbelieknek kezdtek nevezni. Az inváziót többször visszaszorították, de a gelfiek több városban megvetették a lábukat. Egy ilyen város volt a 14–15. században Milánó is. Ennek volt a hercege Ioanne Galeacei. Az őt követő herceg sem volt külön, Francisco Sforza, akit gúnynevén Annibálnak hívtak. Ez évtizedekig háborúban állt a velencei Köztársasággal.

Októberben a magyar cserkészek jelentették a császárnak a török had közeledtét. A hír épp ebéd közben érkezett, amire mindenki otthagya az ebédet és hadrendbe állt. A franciáknak nem tetszett a tanácskozáson hozott megállapodás, hogy a magyarok (akik ismerték a török harcmodort) kezdjék a támadást. Megtudván ezt a császár, parancsba adta, hogy senki sem támadhat addig, amíg ő jelt nem ad. Artézius megkérdezte Kukiust és társait, hogy követni akarják-e a császár parancsát: „Akarjátok-e (mondá) a magyaroknak és a cseheknek átengedni a győzelem dicsőségét, de nem fogom engedni, hogy a franciák ősi virtusa és dicsősége idegenek által csorbát szenvedjen. Ezért aki meg akarja menteni Károly király méltóságát, engem követ.”⁵⁴¹ Erre a császár ezt mondta: „Attól félek, hogy ma a franciák buta arroganciája nagy veszteségeket fog nekünk okozni.”

Megindult a török támadás a félholdas zászlók alatt. A franciák bármilyen hősiességgel harcoltak, a törökök túlereje döntötte el a csatát. Sokan elvesztek, sokan fogságba estek, egy részük a

⁵⁴¹ „Vultis (inquit) Hungaris, Bohemieque victoriae decus concedere, sed nequaquam permittam, pristinae ut Francorum gloriae virtutisque hodie ab externis ignominia inferatur. Proinde qui Regis Caroli dignitatem salvam velint, me sequentur. ... Vereor ne hodie Francorum stolidi arrogancia, magnae nobis cladis occasionem prebeat.” (Uo.)

Dunán keresztül próbált menekülni, ott is sokan megfulladtak. A császárt egy cirkálóval mentették ki, és csak 18 hónap után talált vissza Magyarországra. Fogságba estek: Ioannes Intrepidus, Marche Comes, Philippus Artesius (aki a bajt előidézte, az írás szerint), Cuchius és sokan mások. Intrepidust pénzért kiváltották, Cuchiusnak csak a holttestét tudták kiváltani, amit bebalzsamozva szállítottak Franciaországba.

Búcsúzóul a szultán ilyen beszédet intézett tolmácson keresztül Intrepidushoz: „Tudom, hogy igen nemes származású vagy és nagyon tehetős szüleid vannak, kiknek első szülötte vagy, és a francia király után minden franciánál előbbre vagy, magasan hordod a lelked, a vad tekinteted ezt sugallja. Ezért, hogy nehogy bosszút állj rajtam a győzelmem miatt, habár a fogságban megölhetnélek társaiddal együtt, hacsak meg nem ígеред Mohamed törvénye szerinti esküvel, hogy a jövőben sem ellenem, sem az utánam következőkre nem fogsz fegyvert fogni.”

Szabadulása után Intrepidus állandó ellenségeskedésben állt a szomszédajival, halála után az orvosok megállapították, hogy akárcsak az apjának, neki is epebaja volt.

Az írás a fogalmazás szerint megpróbálja felmenteni a császárt, a franciák rovására. Ahhoz nem fér kétség, hogy a franciák, mivel túlerővel rendelkeztek, így nagyobb beleszólást követeltek maguknak. Ez viszont a császár gyengeségét és hozzá nem értését bizonyítja. Bár tanulnának ebből a mai Zsigmondok.

Zsigmond.

Az arc és a szem a lélek tükre, de a testtartás is sokat elárul az ember jelleméről. Mai szóhasználatunkkal úgy mondhatnánk, hogy Zsigmondnak óriási sokkot okozott a nikápolyi vereség, és talán ezért nem tért haza azonnal. A távollétére egyesek 18 hónapot, mások egy évet, sőt vannak akik, fél évet emlegetnek. Én nagyon is hitelesnek találom az alábbiakban állított 18 hónapot:

„Zsigmond császár Rhodio prefektusával és más öt nemes emberrel a Dunához menekült, ahol nagy szerencse folytán két cirkálót találtak, melyekkel átkeltek a Dunán, innen Konstantinápolyba mentek, ahonnan Rodosba, Dalmáciába, Horvátországba és 18 hónap után visszaért Magyarországra.”⁵⁴²

Látszik, hogy találgatásokkal állunk szemben, mert itt az áll, hogy átkeltek a Dunán. Más források szerint, már előre meg volt beszélve a velencei kalmárokkal, akik a hajójukon vitték Konstantinápolyba. Itt az áll, hogy nem egyedül volt, hanem hat másik nemesemberrel. Lehetetlen, hogy valamelyiktől ne tudódott volna ki az igazság. A szultán viszont minden információ birtokában, a túlerő tudatában biztos volt a győzelemben, és a menekülő útvonalat is világosan előre látta. Sokkal valószínűbb, hogy Zsigmondot nem a velencei kalmárhajó, hanem török cirkáló vitte Konstantinápoly felé. A szultánnak nem állt érdekében megölni Zsigmondot, neki pont egy ilyen gyenge jellemű római császárra volt szüksége. Az a tény, hogy Zsigmond utána meg sem próbált revansot venni a nikápolyi vereségért, hanem ehelyett nagy buzgalommal a vallás irányában kezdett tevékenykedni, azt bizonyítja, hogy a török szultán kezébe került. Ebben az időben a törököket keleten a mongolok háborgatták, ami miatt nem tudtak nyugat felé vonulni, kihasználva a nikápolyi győzelmet. Azonban a szultán azt is tudta, hogy amíg Zsigmond a császár (habár ekkor csak király volt és az sincs kizárva, hogy török pénzzel vásárolta meg a császári koronát 1410-ben), addig nyugatról nem kell támadástól félnie. A hadászati politika terén a nyugati ember mindig, de ma is sokkal naivabb volt a keletinél, vagy a délinél.

A konstanzi zsinaton⁵⁴³ az egységre való törekvés leple alatt Zsigmond a legnagyobb szét-húzást érte el. Lemondatta a törvényesen megválasztott és fungáló XXIII. János pápát (azt is el tudom képzelni, hogy a cél elérése érdekében a másik két ellenpápa is csak gyorstalpalással lett előállítva), majd gyanús körülmények között hatalomra juttatta a saját emberét, V. Márton néven. Provokatív módon, máglyán kivégeztetett két eretneket, ami után kitör egy vallásháború, ami évekig tart. Érdekes, hogy egész 1962-ig egy pápa se merte felvenni a János nevet, ugyanis ha felveszi, akkor két lehetőség előtt áll: vagy XXIV.-nek titulálja magát, és akkor elismeri, hogy XXIII. János lemondása törvénytelen volt, vagy XXIII.-nak, és akkor meg kellene okolni, hogy mi volt XXIII. János bűne.

Valószínű, hogy Husz János eretneksége abból állt, hogy nem fogadta el XXIII. János pápa leváltását. Egy eretneknek (akinek más a hite) nem lett volna mit keresnie a zsinaton. „Paraszt-szekéren, szalma alá bújva próbált kiszökni a városból, de elfogták. Miután visszavitték, a városban a nép nyomására kiszabadult és újra szökni próbált, de ezután a püspöki palotába zárták...”⁵⁴⁴

Nem lehet komolyan elhinni azt, hogy amikor Konstantinápoly teljesen körül van zárva, és a török hajók mindenütt nyüzsgönek, akkor Zsigmond szépen behajókézik észrevétlenül a városba. Ez a forrás világosan cirkálót ír s nem kereskedelmi hajót.

Ugyanakkor a legbizalmasabb embere, Intrepidus török fogságba esik, ahol a szultán az életéért cserébe megesketi, hogy soha fegyvert nem fog Törökország ellen. Ha Zsigmond vele

⁵⁴² Imperator Sigismundus ac Rhodiorum equitum Prefectus, quinque tantum nobilibus comitati viris, ac furtuito casu duobus lembis in ripa Danubii reptis favente hic tantum fortuna, amnem traiciunt, indeque Constantinopolim, Rodum, Dalmatiam, Croatiamque petens, post decimum octavum ab accepta clade mensem in Hungariam tasndem rediit.” (Uo.)

⁵⁴³ Lásd *Konstanzi zsinat következményeiben élünk* című fejezetet.

⁵⁴⁴ „In curro rusticano straminibus undique tectus clam Constantiam discederet, in fuga deprehensus est. In urbem redactus atque inter populi commotionem elapsus, dum secundo fugam tentaret, in episcopium ad palatium Apostolicum ductus...” (Endter, Coloniae, 1700. 26.)

esett fogságba, akkor ugyanezt tehette vele a szultán. Érthető okból, ezt már titkosították, ezért ennyire rejtélyes a 18 hónapi holtartózkodása.

Másik forrás

Laonikos Kalkokondilos: De rebus turcicis című írásában az eseményektől nem nagy idő-távolságban írt, így elég megbízható információi lehetnek:

„Pannónia (vagyis Magyarország) Bécs német városnál kezdődik, és kelet felé az Iszteren túl, a dákokig és a szerbekig tart. Észak felé a Boémokkal határos, kiket cseheknek neveznek. Pannoniának vannak államférfiai, akik valójában, ők uralkodnak az ország tartományain, ugyanakkor bizonyos törvények és körülmények között a királyuknak vannak alávetve. Maguk közül ritkán választanak királyt, legtöbbször a cseh királyi családból, a németektől, lengyelektől, vagy más szomszédos nemzetektől hívtak királyokat. Harci szokásaik megegyeznek a rómaiakéval, egyéb tekintetben épp olyan szenvedélyesek, mint a németek, vagy a franciák. Valásukban a rómaid követik. Ez az emberi nem rendkívül erős alkatú: csodálnivaló a harcban való bátorságuk és lelkesedésük. Néha választanak a saját nemzetükből egy vezetőt, akit viszont nem államfőnek neveznek, hanem gazdának vagy helytartónak, vagy egyszerűen adminisztrátornak. Különös nyelvet beszélnek, amely sem a némethez, a csehhez vagy a rómaihoz nem hasonlít. Egyesek úgy tartják, hogy ők lennének az ősi géták: kiknek lakhelyük a Hémus-hegy alatt volt (Trákiában). Innen taszították ki őket a szkíták arra a helyre, ahol most élnek (Kárpát-medence). Egyesek szerint valamikor ők voltak a dákok. Én azonban nem tudom megmondani, hogy mi az eredetük. A pannon nevet az Itáliaiak adhatták nekik, de ebben sem vagyok illetékes. A fővárosuk Buda, virágzó város a Duna mellett.”⁵⁴⁵

Egy bíró sem hozhat tisztességes ítéletet, amennyiben nem veszi figyelembe az összes tanút. Ugyanígy nem lehet hitelesnek venni azt a történelmet, amelyik nem veszi figyelembe az összes rendelkezésre álló forrást. A fenti szövegben, ugye, az áll, hogy a magyarok valamikor Trákia területén laktak, tehát a görögök szomszédságában. A trák név nagyon hajaz a törökre, ezért nem csoda, ha a magyarokat egyes források törökökként említik. Figyelembe véve Varga Csaba észrevételét és bizonyítását, hogy nagy hasonlóságot találunk az ógörög és a magyar nyelv között, már bizonyítást nyer, hogy a magyarok a görögök szomszédságában éltek. Persze az is fennállhat, hogy az ógörög csak egy kitalált, a magyarból leképezett nyelv, a nagy ókori görög birodalom létezését igazolandó. Gondoljunk csak a hun–magyar szótárra. A hun birodalom történelme már majdnem megvan, csak a hun nyelv hiányzik. De az is nyilvánvaló, hogy a latin nyelv sem az úgynevezett ókorban jelent meg, hanem az ezredforduló után. Annak az állításnak, hogy a magyar nyelv keletről, netán Ázsiából eredne, nincs semmi alapja. Ha ez igaz lenne, akkor egyrészt kellene találjunk ott rokonnnyelvű nemzeteket, vagy nemzetet, másrészt,

⁵⁴⁵ „Pannonia (que et Ungaria) incipit á Vienna Germanorum oppido et versus Orientem, secundum Istrum procedens, attingit Dacos et Tryballos. Versus septentrionem excurrit ad Boemos quos Cehios nuncupant. Habet Pannonia et Principes verum singuli patrias regunt regiones, subiecti tamen regi suo certis quibusdam legibus et conditionibus. Regem de suo corpore admodum raro constituunt: verum plerunque accersitur ex Boemorum regia familia, aut petitur á Germanis, aut Polonis, aut aliis gentibus finitimis. Romanos moribus armorumque, cultu referunt: ceterum secuntur victus rationem intemperantiorum, quemadmodum Germani et Galli. Religionem sectantur Romanorum. Hoc hominum genus eximiae fortitudinis est: mirumque dictu quanta audacia et animositate bellant. Creant de sua gente quendam de numero principum, qui reliquorum primus in regiam ascenderit: eumque oconomum sive procuratorem, aut administratorem, nec principem nominant. Lingua utuntur quasi peculiari que nihil commercii cum lingua Germanorum et Bohemorum, Romanorumque habere deprehenditur. Quidam tradunt eos antiquitus Getas extitisse: sedesque habuisse quas insederint sub monte Haemo. Tandemque pulsos á Scythis concessisse in eam regionem quam nunc tenent. Quidam putant eos quondam Dacos fuisse. Ego autem quaenam ipsorum origo sit dicere non possum. Praeterea cum sibi dederint istud nomen, ut Pannonnes vocetur, sicque appellentur ab Italis, non decorum fore ratus sum, si aliud iis imposuero nomen. Regia eorum est Buda, urbs florentissima, Istro adiacens.” (Wolf, 1578, 74.)

ha a magyar honfoglalók a nyelv birtokában jöttek keletről, akkor a nyelv megőrizte volna a pontos vándorlási helyeket és nem kellene a sötétben kutatni. Az nincs kizárva, hogy a magyar gének zöme keletről származik, de a nyelv valószínű, hogy a Balkán–Kárpát-medence térségében alakult ki.

A parasztvakítás úgy működik, hogy régi forrásokat, amelyek ellentmondnak a hivatalos álláspontnak, vagy megsemmisítik, vagy elrejtik. Csak az eredeti forrásokból derül ki, hogy a régi latin írásban nem létezett sem az *m*, sem az *n* betű. Ezeket úgy jelölték, hogy az előtte lévő betű fölé vonalkát húztak. A másolók idővel ignorálták ezt a jelet, így egyes szavakból eltűnt az *n* betű. Így lett a *gente*-ből (nemzet) *gete*, a *geo bizanc*-ből *Geobizatz*. Ahol a másolók azt olvasták, hogy a magyarok lennének az ősi nemzet, ignorálva az *n* betűt, úgy értették, hogy a magyarok lennének az ősi géták. Ami a dákokat illeti, az nem román, hanem német találmány, de a dákok alatt ők magukat értették. A szkitákkal ugyancsak jól lehet zsonglőrködni, amikor azt a látszatot keltik, hogy a szkita egy bizonyos nemzet, amikor valójában gyűjtőfogalom.

A szövegből az is kiderül, hogy a magyar urak miért választottak maguknak legtöbbször idegen származású királyt. Ugyanis, ahogy a szerző írja, az ország valódi urai ők voltak, és a király minél idegenebb volt, annál könnyebben ki tudták játszani a saját hasznukra. Ez jól is működött addig, amíg az ország nem került végveszélybe. Mátyás után sajnos visszatértek a régi szokásukhoz.

„Zsigmond német császárt Bécsben való tevékenysége alatt a magyarok meghívták és kiáltották királyuknak: átadták neki az egész országot és mindent, ami az uralkodás gondjaival jár, hogy járjon el a saját belátása szerint. Amint megkapta ezt a királyi tisztséget, azonnal követeket menesztett a pápához, akivel már az előtt szívélyes viszonyban volt, kérve beleegyezését, hogy megkaphassa a római császári címet. A római császári méltóságot a pápák előbb a franciáknak adományozták, akik keményen harcoltak az Afrikából az Ibériai-félszigetre benyomuló ellenséggel szemben, megszabadítva a félszigetet a barbár betörésektől. (Ebben az időben Afrikát Líbiának nevezték). Ezután a császári méltóságot a pápaság áthelyezte a németekhez. A pápa elfogadta Zsigmond kérését és meghívta Rómába a méltóság átvételére. Zsigmond Róma felé tartva a Velenceiek régióján akart átkelni. Amikor ezek értesültek Zsigmond érkezéséről, küldötteket menesztettek eléje, akik figyelmeztették, hogy hagyja el a tartományt. Ő figyelmen kívül hagyta a figyelmeztetést, úgy gondolván, hogy ez csak a visszafelé tartó újtára vonatkozik. A Velenceiek összegyűjtötték a hadsereget, és erőszak alkalmazásával fenyegették meg Zsigmondot, ha azonnal nem távozik. Ezt látván Zsigmond hadrendbe állította a seregét és harcba szállt a velenceikkel. Ebben a harcban Zsigmond nem csekélyszámú emberét veszítette el, de ő maga is csak futva menekült meg az elfogástól. Így kénytelen volt visszatérni és a Ligúriai (milánói) herceghez folyamodni. Innet újra elindult Rómába, ahol a pápa szívélyesen fogadta. Ezután segítséget kért a pápától a barbárok ellen vezetett expedícióra. Pénzt és embert kért. A pápa követet küldött a francia királyhoz és a burgundiai herceghez, aki nyolcezer katonát ígért: azzal a kikötéssel, hogy a hadjáratot a testvére, a burgundiai herceg vezesse.”⁵⁴⁶

⁵⁴⁶ „Sigismundum autem Germanorum Imperatorem agentem Viennae vocantes Pannonnes, declaraverunt regem: eique tradiderunt regnum universum, et quae ad regni curam pertinent, ut omnia sic ordinaret, quemadmodum putaret ea fore commodissima. Hic ut primum regium honorem inijt, legatos misit ad Romanum pontificem, iam ante sibi familiarem et necessitudine devinctum rogans ut suum consensum praestaret, quo Romanorum declararetur Imperator. Imperatoriam dignitatem Romani pontifices primo contribuere Galliarum regibus, propter hostes ex Libya in Iberiam transvectos fortiter caesos et ob Iberiam á barbaricis incursionibus liberatam. Postmodum eligendi Romanum Imperatorem potestas translata est a pontifice ad Germanos. Sigismundus, cum eam dignitatem se daturum respondisset Pontifex, accersitus et vocatus est a Pontifice, ut imperatoriam dignitatem acciperet. Sigismundus Romam proficiscens, iter faciebat per Venetorum regionem. Hi ut primum nunciatum est Sigismundum per ipsorum regionem transitum facere, miserunt nuncium, qui moneret ut ipsorum regione excederet. Hic nuncio Venetorum parere neglexit, nisi cerneret eos reipsa transitum prohibeturos. Veneti igitur congregato exercitu, vim facere parabant Sigismundo, nisi confestim sua decessisset regione. Ut cognovit Venetos id moliri, copias in aciem eduxit, et cum Venetorum exercitu praelium commisit. Amisit autem in eo praelio non modicam exercitus partem: ipseque in fugam compulsus, aegre quo minus caperetur, fuga evasit. Cum iam

„Zsigmond tehát háborúra készült, összeírta a hadsereget Németországból, és zsoldosokat fogadott fel, amennyit csak tudott. Ezután összehívta a pannóniaiakat és a dákokat (vagyis a vlachokat), akik az utat mutatták, egyenesen Bajazid ellen vitte a seregét. Ugyanakkor követeket menesztett a pápa tanácsára Spanyolországba és Itáliába, katonai és pénzügyi segítséget kérve. Bajazid amint tudomást szerzett a római császár seregösszevonásáról és hogy ellene készül, azonnal mozgósította az Európában és Ázsiában állomásozó csapatait, és elindult velük az Ister felé. A két tábor az Istertől (Duna) kb. negyven stádiumra volt. (Egy stádium = 600 láb, vagyis kb. 200 m. Ez most kb. 8km.) A franciák pedig, akik nagyon bátrak, de ugyanakkor legtöbbször elővigyázatlanok, mivel a győzelmet saját maguknak kívánták learatni, gyorsan fegyvert ragadtak és barbárok módjára rárontottak a törökre, mintha egyből le akarták volna őket verni. Aztán amikor a harc már hevessé kezdett válni, a franciák megfutamodtak: a törökökkel a nyomukban összekeveredtek Zsigmond katonáival és kegyetlen harc bontakozott ki. Amikor már nagyon heves volt a törökök részéről a támadás, a pannonok a németekkel együtt, a franciák mintájára, menekülőre fogták. Mind a Duna felé menekültek és a sereg nagy része belefulladt. Nagy volt a pannonok és a franciák vesztesége. A Burgundi herceg, aki a sereget vezette, fogságba esett, és sok más francia és pannon is. Zsigmond élete is nagy veszélybe került, alig tudott elmenekülni a fogság elől, egy a Dunán várakozó gályával a görög királyhoz hajózott.”⁵⁴⁷

A következő írást figyelembe véve, biztosak lehetünk, hogy Zsigmond török fogságba került.

Hódítás pénzzel

Tudjuk, hogy egy háború megnyeréséhez három dolog kell: pénz, pénz és pénz. De ahogy a következőkből látni fogjuk, az is elfogyhat egy idő után.

Szinte felfoghatatlan, hogy az Oszmán birodalom, azt mondhatni, hogy a semmiből, egy évszázad alatt Eurázsia legfélelmetesebb birodalmává nőtte ki magát. Azzal a kérdéssel, hogy honnan származnak a törökök, kár foglalkozni, mert mint sok más népnek a származása, nem tisztázott. Az eredeti írásban nem voltak évszámok, csak egyes uralkodók ideje szerint írták be

planissime desperaret se posse per venetorum regionem adire Romam, iter flectit in superiorem Germaniam, pervenitque ad Liguriae sive Mediolani principem. Hinc iter Romam instituit: quo quum venisset Imperator á Pontifice maximo consalutatus est. Postea rogavit Pontificum maximum auxilium, quo adiutus, expeditionem contra barbaros susceptam confecere posset. Flagitabat autem pecuniam, virosque. Pontifex legatione missa ad Gallorum regem, Burgundiequae Ducem, effecit ut sibi darentur octo millia militum: belli autem ducem, accepit Burgundiae Ducis fratrem”. (Uo.)

⁵⁴⁷ „Sigismundus quoque se ad bellum parabat, conscribens exercitum ex germanis, quosquunque potuit mercede conducens. Cum iam ad bellum satis foret instructus, assumisitque Pannonibus et Dacis (qui et Valachi) qui itinera monstrarent (Ezt az útmutatást aztán nem sokára Mircea havasalföldi uralkodó bánja, akit Bajazid ezért megtámad), rectaque per Istrum contra Paiasitem copias duxit. Legatos quoque misit, consulente id Pontifice maximo ad Hispanorum Itolorumque Principes, petens ad istam expeditionem milites misit, et pecuniam suppeditavit. Paiasites, quamprimum didicit Sigismundum Romanorum Imperatorem magnis copiis stipatum, adversum se pergere, accepto Europae Asiaeque exercitu, summa celeritate obviam profectus est hosti usque ad Istrum: castraque communivit ab Istro stadiis quasi quadraginta. Galli autem, ut sunt audaces, plerunque vero imprudentes, cum cuperent victoriam suam facere, arma capiunt barbarosque aggrediuntur quasi eos primo impetu domituri. Tandem cum praelium utrinque maximam virtute ferveret, Galli fugam ineunt: incitatissimoque cursu cum agerentur ad suos, insequentibus Turcis et Sigismundi militibus admixtis, atrox praelium coortum est. Cum acriter instarent Turci etiam Pannonos et Gernani fugae Gallorum se sociant. Festinantibus autem Istrum transire, maxima pars exercitus flumine absumpta est. Facta est caedes magna Gallorum et Pannonum pereuntium. Dux Burgundionum, qui totius belli Imperator electus erat ab hostibus captus est sunt et alii Pannonos, Gallique plurimi. At Sigismundus in maximum vite discrimen adductus, vixque, hostis manus quo minus caperetur, effugiens triremen que in flumine erat conscendit, Bizantiumque ad Graecorum regem navigavit.” (Uo.)

később, de amint láthatjuk a görög királyok listájában, az Andronikok és Ioannesek szédítő ütemben váltogatják egymást.⁵⁴⁸ Így nehéz kihámozni, hogy mikor melyikről ír.

A török királyi lista sokkal egyszerűbb, de érdekes módon hiányzik Szulejmán.⁵⁴⁹

A törökök először Oszmán idejében jöttek át Európába. Ekkor a szkiták kiszorították őket. „Ez időben a szkiták kevés csapattal Szarmátiából indulva átjöttek az Iszteren és kegyetlenül elbántak a törökökkel, kiszorítva őket Európából.”⁵⁵⁰

1317 körül a törökök a görögökkel együtt benyomultak Trákiába és a triballok földjére. Ezek az itáliaiak és a katalánok segítségével újból visszaűzték a törököket Ázsiába. Azt tudni kell, hogy a bizánci császárok mindig zsoldosokat alkalmaztak. Így nem csoda, ha egy ideig ők finanszírozták a török portyázásokat. A kenyértörésre Orchán idejében került sor, amikor Nicea miatt összecsaptak a török és görög seregek. A görögök vesztesen kerültek ki az ütközetből, és a teljes megsemmisüléstől csak az mentette meg őket, hogy Bizáncot a törökök nem tudták bevenni. Később egy török herceg, Kantakuzenos feleségül vette a görög király lányát, így újból helyreállt a szövetség. Andronikus halásos ágyán a 12 éves fiát és birodalmát Kantakuzénoszra bízta, amíg a fiú nagykorúvá válik. Orchán halála után Szulejmán kerül hatalomra, aki felrúgja a szövetséget, és megtámadja az ázsiai görög városokat, zsákmányt és rabszolgákat ejtve. Ezután újra létrejön a szövetség, olyan alapon, hogy együttes erővel indulnak Trákia és a triballok ellen. Ez a harmadik alkalom, hogy a törökök megjelennek Európában.

Azt mondják, hogy miután jelezték Szulejmánnak, hogy a triballok és a mysziaiak nagy sereggel indulnak ellene, megegyezett a görögökkel, hogy ha adnak neki hatvanezer drachmát, vissza fogja ezt fizetni, amint beveszi a trák városokat. Azonban erre nem volt szükség, mivel egy nagy földrengés után a városok falai annyira leomlottak, hogy akadály nélkül a törökök kezére kerültek.

Elfoglalják Trákiát, Makedóniát egész a Száva folyóig, rabolják a vidéket.

Szuleiman megbetegszik, visszamegy Ázsiába és ott meghal. Ezután testvére, Murád veszi kezébe a hatalmat. Jó viszony van Murád és Ioannes között. Ioannesz pénzzel finanszírozza a háborút, Murád meg megosztja a zsákmányt Ioanesszel. Egy idő után viszont kiürül a kincstár, és Ioannesz kénytelen hitelt felvenni a velencei kalmároktól. Ugyancsak kölcsönért folyamodik más európai uralkodókhoz, persze a törökök elleni háborúra, de nem jár sikerrel. Nem tudván visszafizetni az adósságot, a velenceiek elfogják, börtönbe zárják. Levelet ír az otthon maradt fiának, kérve a váltságdíj összegét, de ez a füle botját sem mozdítja, sőt örvend, hogy ő lehet a király. Az öccse, Manuel, a ki Termában volt helytartó, megszánta az apját és elküldte a pénzt. Ez aztán nagy ellenségeskedést váltott ki a bátyja részéről. De az apa bosszúja sem marad el, mert az engedetlen fiát beadta Murádhoz janicsárnak.

Miközben Murád és Ioannes (valószínű, hogy V. Ioannes) együtt tevékenykednek Európában, a fülükbe jut, hogy fiaik Andronikus és Sauzo államcsínyt terveznek ellenük. Az apák kegyetlen bosszúra készülnek. Elfogják a két fiút, a katonáikat lemészárolják, a gyerekeknek pedig: Sauzónak kinyomják a szemét, Androniknak meg forró ecetet öntenek a szemébe. Murád a triballokkal vívott csatában, Koszovóban veszti az életét, ott is temetik el. Murád halála után Bajazid, Murád fia veszi át a hatalmat. Ekkor felkeresi őt a megvakított Andronik, és felajánlja az országot Bajazidnak, plusz óriási évi adóra kötelezi el magát, ha a szultán megteszi őt Görögország királyának. Ez meg is történik, az apát, Ioanest, és fiait, elfogják és börtönbe zárják. Alig négyévi raboskodás után újra visszakerül a trónra, miután még nagyobb évi adót ígér Bajazidnak.

⁵⁴⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Biz%C3%A1nci_cs%C3%A1rsz%C3%A1rok_list%C3%A1ja.

⁵⁴⁹ https://hu.wikipedia.org/wiki/Oszm%C3%A1n_uralkod%C3%B3k_list%C3%A1ja.

⁵⁵⁰ „Ea tempestate Scythae parva manu á Sarmatia prodeuntes, festinabant ad Istrum quo transmisso Turcos quos eo loci deprehenderat atroci praelio inito suderunt: et propemodum omnes demptis paucis necaverunt.” (Acropolite, 1615. 27.)

Ilyen körülmények között, ha Zsigmond király a cirkálóval Bizáncba utazott, vajon kivel találta szembe magát ott? De valószínű, hogy török cirkáló vitte őt Bizáncba.

1438-ban a görög király (ez már VIII. Ioannes lehetett) érezve a török veszélyt, segítség reményében Rómába megy: „Végre Ioannes görög király megértve a görögök helyzetét, hogy nagy veszélyben vannak, az ’üllő és kalapács’ között, összegyűjtötte Bizánc tanult embereit és püspökeit, és elhajózott Itáliába IV. Jenő pápával való megbeszélésre. A vallási viták veszekedésbe torkolltak, ezért se meg nem egyeztek ezen a téren, se segítséget nem kaptak, így üres kézzel hazautaztak.”⁵⁵¹

Hódítás zarándokokkal: Konstantinápoly bevétele

A latin nyelvben a zarándok neve peregrinus, ami zarándokot, utazót, vagy migránst jelent. A zarándokok felhasználása katonai műveletekben először III. Ince pápa idejéből van feljegyzés, aki az albigens eretnekek leveréséhez 6000 tébai harcost és 40.000 zarándokot (peregrinos) alkalmazott. Ugyanehhez a fogáshoz nyúlt I. Mehmet szultán Bizánc bevételeinél 1453-ban. 1456-ban Nándorfehérvár (Belgrád) ostrománál szintén ezeket találjuk a török ostromlóknál, de ugyanilyen zarándokokat használt fel Kapisztrán János nem kis sikerrel, ugyanis részben ezeknek köszönhető a vár sikeres megvédése. Kik voltak valójában ezek a zarándokok? Nincstelen szerencselovagok, de zömében képzetlen koldus tömeg, akik a zsákmány reményében, vagy a hit megvédése érdekében (mint a Kapisztrán által toborzott zarándokok) készek voltak az életüket kockáztatni. Kapisztrán nagy érdeme az volt, hogy híres szónoki képességével mozgósítani tudta ezeket a tömegeket. Ennek a műveletnek a hátulütője az volt, hogy a nyomorból jött koldussereg magával hozta a pestist is.

Mehmet, Murát fia már nyáron hozzáfogott a Boszporusz európai partján, ahol a szoros a legkeskenyebb, egy erődítmény építéséhez, melyet Laemokopiának nevezett el. Az erődítmény magas tornyokkal volt ellátva, melyekben ágyuk voltak elhelyezve, az európai hajók megakadályozására. Ezután elindította a fosztogató hadjáratot a Peloponnészosz ellen.

„Negyvenmillió ember volt ebben az időben a király seregében. (Ez biztos, hogy túlzás). Az állatok száma ennek legalább a duplája kellett legyen, hogy annyi embert és lovat ellásson

⁵⁵¹ „Tandem Graecorum rex Ioannes intelligens Graecorum res in summo periculo, quasi inter mallum et incudem versari, adsumtis Bizantii episcopis, nec non Graecorum doctis, conscendit navem et in Italiam profectus est.” (Uo.)

élelemmel. A törökök, amint tudjuk, a szükséges élelmet valami módon máshonnan szerezték be. Ehhez sok tevét és szamarat használtak.”⁵⁵²

A szultán hajóhaddal indult Bizánc ellen. Amint ezt a görögök észrevették, lánccal elzárták a szoros bejáratát. A szárazföld felől a várost dupla fal védte. A szultán felállította a várfalak körül az ostromló eszközöket. Többféle ágyút használtak, melyek közül a legnagyobbakat egy Orbán nevű ágyúöntő csinálta, aki eredetileg a görögöknek ajánlotta a prototípust, de miután ezek visszautasították és mivel pénzhiányban szenvedett („inopia rei familiaris” = a családja ínséget szenvedett), eladta a törököknek. Az ágyúgolyókat a Fekete-tengerbeli fekete kövekből állították elő, melyek súlya, a legkisebbeknek fél táalentum, a legnagyobbaké három táalentum, vagyis kb. negyedkilótól másfél kilóig. A legnagyobb ágyú hangja negyven stádium távolságra is elhallatszott. A vár bevételét a szultán többféle módon kísérelte meg. Az ágyúkkal a falakat rombolta. Megpróbáltak alagutat fúrni a várfalak alatt, mire a görögök tüzet dobtak (valószínű, hogy kőolajból) az alagútasókra. A törökök fatornyokat helyeztek el a várfalak mellett és innen létrákkal próbáltak bejutni a várba. A tengeren nem tudták megközelíteni a várat, mivel a szoros a görögök lánccal zárták el. Ekkor a törökök a hajóikat, összesen hetvenet, a szárazföldön, megkerülve a várat, átvitték az öböl másik felére. Így hajókon is meg tudták közelíteni a várat. Két görög hajó megpróbálta megakadályozni a török hajók vízrebocsátását, de a törökök elszüllyesztették, az életben maradt legénységet a várfalak alatt, a görögök szemeláttára lefejezték. Erre a görögök is lefejeztek néhány török foglyot a várfalak csúcsán, a törökök szemeláttára.

Negyvennapi ostrom után a vár tornyai leomlottak és a várfalak nagy része is. Maguk a görögöknek is voltak ágyúik, de ezek használata többet ártott, mint használt, mivel minden lövésnél a falak megremegtek és a frissen visszaépített részek könnyen leomlottak. Miután nyilvánvalóvá vált a vár eleste, egy Ismael nevű török küldött érkezett a görögökhöz, és ekképp szólt hozzájuk: „A helyzetetek, görög férfiak, válságos állapotba került. Miért nem menesztettek küldöttet a szultánhoz békét kérni? Ha rám bízátok ezt a feladatot, könnyen rábírom a szultánt a békekötésre. Mert nem látom, hogy ki tudná nektek jobban kieszközölni a kegyelmet. És ha létre is hozhat egy egyességet, utána le fogják rombolni a városotokat és nyomorultul meg fognak ölni: az asszonyaitok és gyerekeitek rabszolgák lesznek és a legnagyobb nyomorúság vár rátok. Küldjete tehát habozás nélkül követet a szultánhoz és békét fogunk nektek kieszközölni.”⁵⁵³

A görögök el is küldték egy emberüket a szultánhoz, de a szultánnak úgy tűnt, hogy túl alacsony rangú, ezért nem bocsátkozott vele tárgyalásba, hanem megfizethetetlen váltságdíjat kért a város megkímélése fejében. Így a görögök kilátástalan helyzetbe kerültek, a törökök meg felkészültek a vár bevételére. A szultán a következő beszédet intézte a migránsokhoz (peregri nos): „Zarándokok, fiacskáim, kik kitűnően helytállatok bármilyen háborús helyzetben, bízom bennetek, hogy ezt a várost be fogjátok venni. Tudjátok, amikor erről beszéltem veletek, azt mondtátok, hogy a város bevétele könnyű lesz, ha a falak leomlanak. Ha körülviszlek benneteket, s megkérdem, hogy elég fal leomlott-e? Mindez az ágyúzásnak köszönhető. Most tehát amikor eljött az idő, hogy hozzáfogjunk az ostromhoz, a következő ajánlatot teszem nektek. Ti, akik úgy mellettem, mint az elődeink mellett, mindig dicsőséggel kiálltatok, most a görögök

⁵⁵² „Quadráginta myriades hominum dicuntur tum temporis in exercitu regis fuisse. Numerum autem iumentorum apud omnes constat duplo maiorem fieri, ut satis alimenti pabulique equis hominibusque sit Turci quod sciam sibi necessaria semper apportant, quocumque tandem bellandi gratia proficiscantur.” (Wolf, 1578. 115.)

⁵⁵³ „Res vestre, viri Greci in summo discrimine nunc versatur. Quare non mittitis legatum ad regem petitum pacem? Si mihi vultis negocium istud committere, facile eo inclinabo regis animum ut vobiscum foedus feriat. Nam non dubito quin gratiam maximam satis relaturi ei qui illud vobis effecerit. Et quam primum foedus intervenerit urbs vestra foedissime diripieretur et vos ad interuentionem omnes miserabilem in modum peribitis: Uxores liberi vestri in mancipiorum numerum referentur et in calamitatem devolvemini intolerandam. Mittite igitur mora omnis absit, legatum ad regem et pacem vobis conficiam.” (Uo.)

birodalmát fogjátok megszerezni. Hogy felednétek el, hogy Európában és Ázsiában prefektúráink vannak. Ezt a tisztséget annak fogom adni, aki előbb jut fel a legmagasabb falra. És az iránta tett kegyeim nem fognak szűnni...”⁵⁵⁴

A vár elleni támadás március napjában kezdődött: Megfújták a kürtöket, dobok, cimbalmok, sípok adtak a jelt a támadásra. A görög várvédők között alig akadt, aki nem volt sebesült. A török előcsapatok (peregrini=migránsok) benyomultak a városba, és megkezdődött a gyilkolás és fosztogatás. „A ’zarándokok’ egyre-másra hurcolták a szultán sátrához az asszonyokat és gyerekeket, kik a görög előkelők gyerekei és asszonyai voltak.”⁵⁵⁵ A szultán sátrai körül rengeteg finom ruha és más értékes holmi halmozódott fel. A peregrinek (migránsok) megkezdtek a zsákmányolt aranyékszerek árusítását. Egynéhány peregrin megjelent a szultánnál a görög király fejével, nagy fizetséget remélve, de nem tudták elmondani, hogy milyen körülmények között vesztette életét a király, így elestek az ígért előléptetéstől. Izidor lengyel bíborost inkognitóban eladták, mint rabszolgát, de sikerült megszöknie, ha felismerték volna, nem került volna el a kivégzést. Nagyon sok velencei hivatalnok és kereskedő jutott erre a sorsra.

A könyvtiltás elindulása

Száz évvel Komstantinápoly eleste után a Katolikus Egyház kétféle ellenséggel találja szemben magát. Egyfelől a török terjeszkedés (ami egyben az iszlám terjeszkedését is jelentette), másfelől a protestáns vallások megjelenése. Ezek ellen, úgy ítélte meg, hogy csak drákói intézkedések foganatosítása lehet hatékony. Ezen intézkedések egyike a nemkívánatos könyvek ellen irányult.

„Amennyire csak tudjuk, a legnagyobb odafigyeléssel és gondossággal megelőzni, nehogy a gondatlanságunk miatt vesszenek el a juhaink: kik a Jézus Krisztus drága vére által lettek megváltva.”⁵⁵⁶

Így a tridenti zsinaton felállították a tiltott könyvek listáját.

„Akik viszont ezek ellen a szabályok és tiltások ellen tesznek: azok ugyanis, akik eretnek szerzők írásait, vagy tiltott hamis tanításait olvassák, vagy birtokolják: ezek a törvényes kiátkozási büntetés alá esnek: ez okból keresni kell és intézkedni az eretnek gyanús egyénekkel szemben: más büntetések mellett az Apostoli Szék és a szent kánonok által meghatározottak értelmében. Aki viszont olyan könyveket olvas, melyek más okból tiltottak, például a halálos gonoszság bűnét tartalmazzák, a Püspökök által lesznek szigorúan elítélve.”⁵⁵⁷

⁵⁵⁴ „Vir peregrini, meique filii, qui semper rem praeclare geritis quocunque belli tempestatem vertero in vobis certo situm est ut urbs illa occupetur. Scitis cum sententiam vobis interrogarem, quod respondistis urbem captu esse facilem, si saltem muri sternerentur. Circumductos igitur vos interrogavi si satis iam muri dissipati videantur. Tantum igitur muri quantum satis apparebat vobis, bombardarum impetu corruerat. Nunc itaque cum tempus postulet ut oppugnationem urbis accipiamus, hec vobis proponere volui. Vos qui ubique cum apud me, tum apud maiores nostros semper plurimum laudis et gloriae rebus fortiter gestis invenistis, rogo Graecorum regnum parere velitis. Haud vos praeterit quot nobis in Europa Asiaque praefecturae sint. Harum et pulcherimam et optimam ei dabo, qui primus in supremum murum evaserit. Eundemque pro dignitate honorare non cessabo...” (Uo.)”

⁵⁵⁵ „Peregrini continuo regis castra mulieribus et pueris qui erant Graecorum illustrii liberi, repleverunt: magnasque inde opes ferentes, admodum opulenti facti sunt.” (Uo.)

⁵⁵⁶ „Quanta maxima possumus cura et diligentia praecavere, ne propter negligentiam nostram pereant oves: quae pretiosissimo Domini nostri Iesu Christi sanguine sunt redemptae. (*Index Librorum prohibitorum...* 1569. A2.)

⁵⁵⁷ „Si quis autem adversus eas regulas, prohibitionemque fecerit: is quidem, qui hereticorum libros vel cuiusvis auctoris scripta propter haeresim, vel falsi dogmatis suspicionem damnata, atque prohibita legerit, habuerit: ipso iure in excommunicationis poenam incidat: eamque ob causam in eum tanquam de haeresi suspectum inquiri, et procedi liceat: praeter alias poenas super hoc ab Apostolica Sede, sacrisque Canonibus constitutas. Qui autem libros alia de causa prohibitos legerit, habuerit praeter peccati mortalis reatum, Episcoporum arbitrio severe se noverit puniendum... Dat. Romae. apud sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXIII. Martij, M.D.LXIII. Pontificatus nostri anno Quinto.” (Uo. A3.)

Ezek a rendeletek a templomokban felolvasandók, és a templom bejáratára kiszégezendők. A törvény három hónappal a kihirdetése után lép életbe.

„Első szabály: Minden 1515. előtti könyv, vagy azok melyeket a pápaság, vagy az ökumenikus zsinat elítélt és nem található ebben a listában, ugyanúgy kiátkozandók.”⁵⁵⁸

Ha figyelembe vesszük, hogy találtunk az 1614-es évből az új irányzatnak nem megfelelő dátumozást, akkor előjön a százéves időcsúsztatás, ami sok helyen fellelhető.

„Második szabály: Az eretnekek könyvei, azoknak is, kik a fent jelzett év után eretnekségben találtak, vagy erre buzdítanak, és azoknak is kik maguk az eretnekek fejei, vagy azok voltak, mint Luther, Zwingli, Kálvin, Baltazár Picomontanus, Swenschildius, és hasonló, kiknek neveik, címeik, és érveik ismereteseek, mind tiltottak.”⁵⁵⁹

Aztán a listán találunk két figyelemre méltó mondatot a „Bizonytalan szerzőktől való tiltott könyvek”⁵⁶⁰ esetében:

1. „A Fraciskánusok Koránja.”⁵⁶¹

Azt megfigyelhettük, hogy előbb megjelent a keresztény vallás, előbb görög, majd latin nyelven, és később szlavón nyelven lett terjesztve. A görögök a legműveltebbeknek számítottak, és amint látjuk, a vallás lassan mind kevésbé műveltebb népek közt kezdett terjedni. Persze a tanítást mindig a befogadók értelmi színvonalához kellett igazítani. Ezért a tanítás mind primitívebb formákat kezdett öltetni. Ha elolvassuk a Koránt, rájövünk, hogy az összes monoteista tanítás közül a legegyszerűbb megérteni. De kik is voltak a ferencesek? Azok, akik a legszegényebb néprétegek tanítását tűzték ki célul, és a fent megnevezett könyv címe azt sugallja, hogy egy időben a megcélzott nyáj a Közel-Keleten volt. Ez a törekvés valószínű, hogy 1400 körülre esik, amikor Zsigmond királyt a nikopoli (nikápolyi) csata elvesztése után Bizáncban a vallási muftik megfőzték, hogy járuljon hozzá a három monoteista vallás egyesítéséhez. Bizánc ettől remélte az életben maradást, a törökök pedig akár manapság az európai kultúrába való integrálódást. Miután ez a konstanzi zsinaton nem sikerült, Zsigmond minden igyekezetének dacára, ekkor a muftik a magasztos célt török invázióval próbálták véghezvinni.

2. „A zsidók Talmudja, és mondásaik, feljegyzéseik, értelmezéseik, kifejtéseik: de ha a Talmud név nélkül jelennek meg, és nem tartalmazzak a kereszténységre sértéseket, vagy rágalmatokat, akkor megtűrhetők.”⁵⁶²

⁵⁵⁸ Regula prima: „Libri omnes, quos ante annum M.D.XV. aut summi Pontifices, aut Concilia oecumenica damnarunt, et in hoc Indice non sunt, eodem modo damnati esse censentur, sicut olim damnati fuerunt.” (Uo. A5.)

⁵⁵⁹ „Regula II: Heresiarcarum libri, tam eorum, qui post praedictum annum haeresis invenerunt, vel suscitaverunt, quam qui haeticorum capita, aut duces sunt, vel fuerunt, quales sunt Lutherus, Zvinglius, Calvinus, Balthasar Pacimontanus, Swenschildius, et his similes, cuiusque nominis, tituli, aut argumenti existant, omnino prohibentur...” (Uo.)

⁵⁶⁰ „Incertorum authorum libri prohibiti.”

⁵⁶¹ „Alchoranus Franciscanorum.” (Uo. B2.)

⁵⁶² „Thalmud Haebreorum, eiusque glossae, annotationes, interpretationes et expositiones omnes: si tamen prodierint sine nomine Thalmud et sine iniuriis et calumniis in religionem Christianam tolerabuntur.” (Uo. D6.)